

Intimitetens medialisering

**En undersøgelse af hook-up apps og homoseksuelle mænds
intimitetskulturer**

The mediatization of intimacy

A study of hook-up apps and gay men's intimacy cultures

Af Kristian Møller

Ph.d.-afhandling januar 2017

Hovedvejleder: Anette Grønning

Bivejleder: Rikke Andreassen

Institut for Kulturvidenskaber

Syddansk Universitet

Omslag: © Anders Seierøe Mortensen

INDHOLD

Resumé	5
English summary.....	7
Forord	9
INDLEDNING: HOMOSEKSUEL INTIMITET	11
Genstandsfelt og begrebsafklaring.....	15
Vidensinteresse og forskningsspørgsmål	23
Artikler og opbygning	26
HISTORISK POSITIONERING: LYSTFULDE RUM OG REPRÆSENTATIONER.....	30
Rødderne i kontaktannoncen	31
Rødderne i cruising	33
TEORETISK POSITIONERING	38
Metateoretiske nedslag	38
Medialiseringsteoretisk landskab	44
Kritisk medialiseringsteori	46
Videnshuller i medialiseret intimitetsforskning	49
ANALYTISK RAMME: INTIMITETENS MEDIALISERERINGS	53
Materielle vilkår for intim kommunikation.....	55
Normer for 'det intime'	57
Normaliseret intim praksis	61
ARTIKELSAMLING 1: HOOK-UP APP-INTIMITETSKULTURER.....	66
Artikel A: Managing intimacy collapse: Gay men's cruising practices on hook-up apps	67
Artikel B: Bleeding boundaries: Domesticating gay hook-up apps	68
ARTIKELSAMLING 2: METODE & ETIK.....	69
Artikel C: The media go-along: researching mobilities with media at hand.....	70
Artikel D: "Grænsekrydser, backstabber og opportunist": Praksisbaseret etik som intimt grænsearbejde	71
PROCES.....	72
Refleksivitet, validitet og evidens	72
Undersøgelsen: Tid, rum og tal	75
Nedslag i afhandlingens udvikling og afvikling.....	77
KONKLUSION.....	91
Litteratur	97
Bilag.....	110

Figurer i rammeteksten

Figur 1: <i>Hook-up app-brugergrænseflade</i>	12
Figur 2: <i>Intimitetens medialiserede regimer</i>	54
Figur 3: <i>Privat profil ændret ad flere omgange til at reflektere forskningsformål</i>	78
Figur 4: <i>Flirt i feltarbejdet</i>	88
Figur 5: <i>Forhandling af sted for interview</i>	89

Figurer i artiklerne

Figure 1 (artikel A): *Options in Scruff (left) and Grindr (right) for the user to state relational interests on their profile.*

Figure 1 (artikel B): *To the left: the Scruff app's interface, showing nearby users. To the right: the Grindr app's interface, showing the user profile details, including proximity.*

Table 1 (artikel C): *Empirical examples of open and thematic touring invitations divided by related media environmental aspects.*

Resumé

Denne afhandling undersøger ved hjælp af etnografiske interview og deltagende observation homoseksuelle mænds intimitetskulturer i forbindelse med brugen af hook-up apps, smartphonebaserede sociale chattjenester, som vha. lokationsteknologi forbinder homoseksuelle mænd i nærheden af hinanden og faciliterer intime møder.

Den antologiske afhandling opererer i et tværvideenskabeligt krydsfelt mellem medieteorier, kulturteori og humangeografi. Med afsæt i medialiseringsteori spørges der til hvordan hook-up apps medialiserer homoseksuelle intimitetskulturer, og til de metodiske og etiske konsekvenser, udfordringer og muligheder ved at forske i disse medialiserede intimiteter.

Forskningsprojektet består således af to hoveddele. *Den ene del* adresserer, i rammeteksten samt artikel A og B, dels manglen på mediekulturstudier af hook-up apps, dels manglen på systematiske anvendelse af medialiseringsteori på studiet af intimitet. Dette munder ud i konstruktionen af en analysemodel som trækker på kritisk medialiseringsteori og angiver tre regimer for studiet af medialiseret intimitet: *de materielle vilkår for intim kommunikation, normer for "det intime" og normaliseret intim praksis.*

Artikel A undersøger *digital cruising*, hvordan hook-up apps både understøtter og forstyrrer intimitetspraksis, og hvordan normer for "god intimitet" former de måder, hook-up apps bruges på. Artiklen identificerer tre typer af 'intimitetskollaps': et mellem umiddelbarhed og planlægning, et mellem organiske og repræsentationer af lystobjekter, og endelig et mellem personlige og sociale måder at betragte på. Samtidig håndteres disse kollaps forskelligt alt afhængig af app-brugerens gruppetilhørsforhold, personlige livsforløb og affektive sindstilstand.

Artikel B fokuserer på homoseksuelle mænd i ikke-monogame forhold og hvordan hook-up apps understøtter og/eller forstyrrer deres materielle og affektive hjemlighedspraksisser. Domestication-teori anvendes sammen med queerforståelser af slægtskab til at vise, hvordan historisk betingede intimitetsnarrativer skaber forskellige afgrænsninger imellem "hjemmet" og offentlig sexkultur. Yderligere diskuteres

betydningen af 'interveillance' (Jansson, 2015a) i arbejdet med at gøre sikkert hvad medialiseringen af intimiteten har gjort usikkert.

Den anden del af forskningsprojektet adresserer særligt i artikel C og D de metodiske og etiske muligheder og udfordringer som internetorienterede, kvalitative undersøgelser står overfor.

I artikel C udvikles 'medie-go-along'-metoden til at undersøge de intimiteter som udspringer sig i og med smartphonebaserede kommunikationstjenester. Ved at anvende mobilitetsteori angives en fremgangsmåde for, hvordan forskeren kan invitere deltageren til at give rundvisninger (tours) i deres mediemiljøers kommunikative, repræsentationelle and affordance-mæssige aspekter.

Artikel D undersøger etnografisk internetforsknings etiske udfordringer og identificerer den praksisbaserede etik (Markham, et al., 2012) som et passende, men lidt operationaliseret, rammeværk for undersøgelsen af medialiserede intimiteter. Artiklen anvender kritisk intimitets- og affektteori til at genfortolke antropologiske orienteringer mod sociale og personlige grænser (Barth, 1969; Jamieson, 2005) som 'intimt grænsearbejde'. Begrebets analytiske potentiale undersøges i undersøgelsen af to 'etisk vigtige øjeblikke' (Guillemin & Gillam, 2004).

Afhandlingen viser, at medialiseringanalyse af intimitet med fordel kan svinge mellem på den ene side mediefaglige analyser af mediematerielle kendetegn og typiske brugsformer, og på den anden side kritiske sporinger af normativ kontrol af sex, samliv og privatliv. Digitaliseringen af intimitetskultur stiller nye krav til homoseksuelle mænds måde at leve deres intime liv på. Hook-up apps intensiverer mediernes involvering for de kommunikations- og kropspraksisser, som muliggør lystfulde blikke og intime møder. Sammenvævningen af intimitet og medieteknologi gør disse medier til stærke motorer i distributionen af normer for, hvad gode intimiteter er og ikke er. Hook-up apps bliver del af naturliggjorte måder at blive intim på, samtidig med at medieteknologien løbende forstyrrer brugerens oplevelse af god intimitet. Homoseksuelle mænds intimitetskulturer mærkes således af medialiseringen af intimitet på den måde, at mændene konfronteres med nye intimitetskollapser, som løbende må håndteres.

English summary

This thesis examines gay men's intimacy cultures through ethnographical interviews and participant observation regarding their use of hook-up apps. Hook-up apps are smartphone-based social chat services that connect gay men via location technology designed to facilitate intimate meetings.

This anthological thesis operates in the multidisciplinary intersection between media theory, cultural theory, and human geography. Beginning with mediatization theory, the thesis asks how hook-up apps mediatize gay men's intimacy cultures and considers the methodological and ethical consequences of this. The thesis also discusses the challenges and opportunities that arise when studying mediatized intimacies.

The research project consists of two parts, each includes two articles. Part one addresses the lack of systematical use of mediatization theory when studying intimacy. This informs the development of an analytical model that, drawing from critical mediatization, establishes three regimes with which to study mediatized intimacy: *the material conditions for intimate communication*, *norms of "the intimate"*, and *normalized intimate practice*.

Article A examines 'digital cruising', how hook-up apps both support and disturb intimacy practice, and how norms of "good intimacy" influence hook-up app use. The article identifies three types of 'intimacy collapse': between immediacy and foresight, organic and representational pleasure objects, and personal and social acts of looking. These collapses are managed differently according to the app user's social context, personal biography, and affective state of mind.

Article B focuses on gay men in non-monogamous relationships and how hook-up apps support and/or disturb their material and affective 'home-making' practices. Drawing on domestication theory, along with the queer concepts of kinship, the article shows how historically contingent narratives of intimacy inform different delineations between "the home" and public sex culture. Also discussed is the significance of 'interveillance' (Jansson, 2015a) in the work done by gay men to "make safe" what the mediatization of intimacy has made unsafe.

Part two of the research project addresses the methodological and ethical possibilities and challenges of doing internet oriented, qualitative research. In article C, a ‘media go-along’ method is developed in order to examine the intimacies that play out in and with smartphone based communication services. By using mobility theory, a procedure for inviting participants to give tours of their personal media environment is drawn up. The tours may approach different aspects: communicative, representational, or affordances.

Article D examines some of the ethical challenges of doing ethnographical internet research and identifies practice based ethics (Markham et al., 2012) as an appropriate, albeit to a lesser degree operationalized, framework for approaching mediatized intimacies. The article employs critical theories of intimacy and affect to reinterpret anthropological orientations towards social and personal boundaries (Barth, 1969; Jamieson, 2005) as ‘intimate boundary work’. The analytical potential of the concept is made clear by applying it to two ‘ethically important moments’ (Guillemin & Gillam, 2004).

The thesis establishes that the analysis of mediatized intimacy should oscillate between analysis of media affordances and typical uses, and critical evaluations of the normative control of sex, relationships and privacy. The digitization of intimacy cultures places new demands on gay men to control their intimate lives. Hook-up apps intensify the involvement of media in the communicative and bodily practices that enable desireful glances and intimate meetings. The interweaving of intimacy and media technology makes these media powerful engines for the definition and distribution of what makes “good intimacy”. Hook-up apps become part of naturalized ways one can be intimate, yet also disturb the intimacy norms and practices of the user. Thus gay men’s intimacy cultures are marked by the mediatization of intimacy in that they are confronted with new ‘intimacy collapses’ that must be negotiated, or moulded, on an ongoing basis.

Forord

Denne afhandling er blevet til med hjælp og støtte fra en masse mennesker, som jeg her gerne vil takke.

Tak til undersøgelsesdeltagerne, hvis velvilje til sammen med mig at observere og reflektere over deres digitale, intime liv, gjorde denne afhandling mulig. Jeg skylder min hovedvejleder Anette Grønning en kæmpe tak. Afhandlingens tilblivelse er uadskillelig fra hendes krystalklare, empatiske, og dybt professionelle rammesætning af vores samarbejde. Også en stor tak til Rikke Andreassen hvis vejledning på såvel det faglige som det karrieremæssige plan har været afgørende for den retning jeg har udstukket.

Tak til Anne Jensen, Lotte Nyboe og Randi Marselis som tildelte ph.d.-stipendiet til mig og mit projektforslag. Særlig tak til Randi Marselis, hvis vejledning i det første år af forløbet hjalp mig til at anlægge et mere kritisk perspektiv. Tak til Carl Bache og Nina Nørgaard som, da det så allermindst lovende ud, formåede at give mig redskaber til at komme på rette spor igen.

Tak til mine kolleger i forskningsgruppen Digital Deltagelse for øjenåbnende kritik. Tak til forskningsgruppen SUKK for at udvide mine faglige horisonter, og for at være så utroligt søde. Særlig tak til Michael Nebeling som er medforfatter på en af afhandlingens artikler (Bleeding boundaries: Domesticating gay hook-up apps), og hvis kritiske og generøse engagement har hjulpet mig med at balancere min tværfaglige vidensinteresse. Ligeledes har Mons Bissenbakkers kommentarer løftet vigtige dele af analysen, og givet mig et forbillede for, hvordan konstruktiv kritik ser ud. Thank you to Sharif Mowlabocus who's input informed key methodological decisions, and who's hospitality allowed me to be part of a very special group of PhD students also working with media and sexuality.

Tak til mine venner for at bære over med mig. Særlig tak til Maja Klausen og Line Nybro Petersen. Kloge, inspirerende kolleger som blev mine venner, og hvis latter fik mig igennem med smilet i behold. Tak til min familie, hvis betingelsesløse emotionelle og økonomiske støtte igennem tiderne har været afgørende.

Sidst men ikke mindst, tak til min kæreste Marcus for at udvide grænserne for generøsitet, tålmodighed og omsorg i alle tænkelige retninger.

INDLEDNING: HOMOSEKSUEL INTIMITET

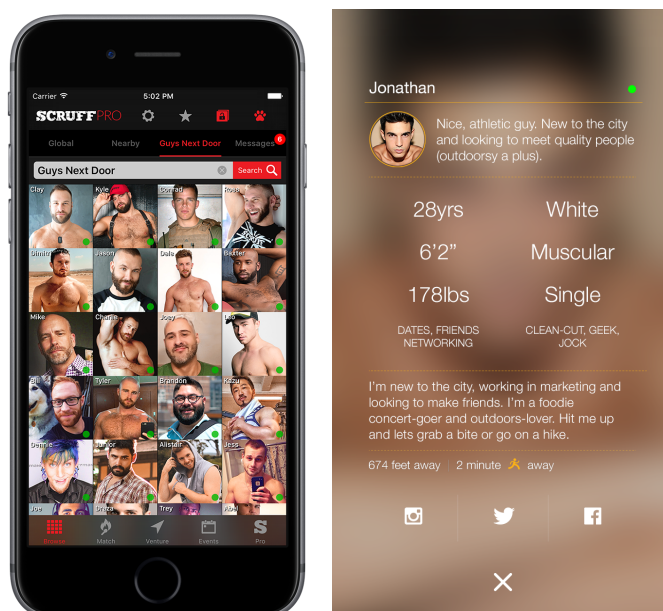
...we used to talk about having a gaydar: “wouldn’t it be fun to just go into a bar and just work [it] out”, you could have this kind of sixth sense of working [out] who might be [gay]. Now, actually, you do have that sixth sense. (Martin, undersøgelsesdeltager)

I citatet beskriver Martin¹ en teknologisk udvidelse af kroppen og sanserne, som gør, at hans 'gaydar', dvs. "ability to recognize homosexuals through observation or intuition" ("Gaydar", n.d.), ikke bare gøres ufejlbarlig, men ændrer karakter fra at være et usikkert stykke socialt afkodningsarbejde til at blive et spørgsmål om orientere sig vha. medier og konstatere om mænd i nærheden kunne være tilgængelige for homoseksuelle møder. Denne tekno-gaydar er ikke forankret i sociale, kognitive kompetencer, men i kode og affordances.² Det er ikke tilfældigt, at sådanne fantasier knytter an til de populære 'hook-up apps'. Hook-up apps er smartphonebaserede sociale chattjenester, som vha. lokationsteknologier som GPS og mastetriangulering forbinder homoseksuelle mænd i nærheden af hinanden med det formål at facilitere intime møder. Det er nemlig ved at gøre den relative afstand mellem brugerne til den logik som app'en opererer efter, at disse apps implicit lover at indfri Martins fantasi om, at GPS-teknologi og algoritmer kan automatisere det arbejde der ellers ligger i skabe kontakt til nære fremmede og dermed blive tilgængelig for intime møder. Denne fantasi er særligt tiltalende for i udgangspunktet usynlige, seksuelle minoriteter. Disse må netop arbejde på at blive

¹ Martin er ikke undersøgelsesdeltagerens sande navn. Alle undersøgelsesdeltagere er blevet anonymiseret i fremstillingen. For at øge graden af beskyttelse anvender jeg ikke nødvendigvis dæknave, som afspejler aspekter af deltagerens demografiske baggrund, etnicitet eller lignende. Ligeledes bliver deltagere, der citeres flere gange, ikke identificeret med samme dæknavn. Dette mindsker risikoen for, at der på tværs af fremstillinger kan stykkes en identificerbar profil sammen af vedkommende. Strategien er inspireret af Annette Markhams fabrikeringsstrategi (Markham, 2012). Dette er gjort i erkendelsen af, at anonymisering i fremstillingen er sidste og mest effektive bastion mod de etiske problemer, der er ved identificering af undersøgelsesdeltagere.

² "Affordances reflect the possible relationships among actors and objects: they are properties of the world" (Norman, 1999: 42). Begrebet anvendes uoversat, i overensstemmelse med den danske, akademiske litteratur på området.

synlige for hinanden, samtidig med at de forbliver usynlige for de mennesker og instanser, som truer praktiseringen af den homoseksuelle lyst. Homoseksuel intimitet er således dybt investeret i medieteknologi, som bærer en forestillet, fantasmagorisk (Jansson, 2002) kraft med sig.

Figur 1: Hook-up app-brugergrænseflade. Til venstre ses brugere i geografisk nærhed, som de fremtræder i Scruff-app'en. Til højre ses, hvordan Grindr præsenterer brugerprofiler med profiltæks (friteks), kropslig beskrivelse og formål med at bruge app'en (begge på baggrund af prædefinerede kategorier), geografisk afstand angivet i fod samt endelig onlinestatus. I dette tilfælde er brugeren online, hvilket er markeret med "grønt lys".

Hook-up apps er altså et knudepunkt hvor bestemte muligheder for, og forestillinger om, homoseksuel lyst og sex, mødes. Hverdagen med sådanne apps er dog langt fra en forudsigelig konfiguration af normer for brug, og konkrete brugspraksisser. Selvom et medies materialitet kan siges at invitere til at blive taget i anvendelse på en bestemt måde, så er den mediemættede hverdag mindst lige så meget præget af tvetydige spændinger mellem mediematerialitet, rumlige praksisser og normer for god intimitet. Overvej her Jims historie om Grindr. Grindr er en populær hook-up app og som det ses af Figur 1, giver den let adgang til mere eller mindre erotisk ladede billeder af andre Grindr-

brugere i nærheden. Jim fortæller hvordan Grindr præger det øjeblik, hvor han vågner op ved siden af en mand, han har haft sex med:

...he was waking up, he...just subconsciously grabs [his] phone, looks at what time it is, and then the very first thing, he checks Grindr. And then right after he would check Instagram, he would check his Facebook...And you can tell he...didn't mean to check Grindr to make me feel like, "I'm not with you," in a sense, because he was sleeping over...But it was just his habit. (Jim, undersøgelsesdeltager)

Smartphonens mobilitet gør her at hook-up app'en sammen med en masse andre apps så at sige kommer med de to mænd i seng. Teknologiens mobilitet gør, at kommunikative medier rykker med ind i flere og flere rum og situationer. Fremfor at forbinde Jim og hans date fremstår hook-up app'en som et forstyrrende element. Det giver anledning til, at Jim overvejer, om daten har "flere bolde i luften". I modsætning til gaydar-fantasien er den "ubevidste" orientering mod hook-up app'en her ikke en fantasmagorisk forbedring men en forstyrrende "dårlig vane". Hook-up apps er således ikke bare kanaler eller værktøjer til at opnå intimitet, men også materielle ting med symbolsk betydning, som i bestemte rumlige og sociale kontekster kan have negative konsekvenser. Den situerede brug kan være 'rigtig' eller 'forkert' alt efter, hvilken forestilling om intimitet man opererer med. De betydninger og forventninger, som er knyttet til hook-up apps, indgår i sig selv i det intime kredsløb.

Martin og Jims meget forskellige historier kredser begge om kroppen og forestillinger om det intime. De afspejler, at hook-up apps opererer i et domæne af vores liv, som er underlagt stærke, og ofte polariserede, normer. Jeg har valgt at lade denne normativitet informere det *medialiseringsteoretiske* grundlag for afhandlingen og samtidig undersøge sammenhængen mellem det fantasmagoriske og de hverdagspraksisser, som trods alt finder sted. For at forstå betydningen af hook-up apps for homoseksuelle mænds intimitetskulturer og praksisser orienterer denne afhandling sig altså mod de fantasier, forestillinger og normer, som udvikles og afvikles sideløbende og i interaktion med de materielle forhold, som app'en tilbyder.

Den stærke normative investering i hook-up apps afspejler at disse apps er betydningsfulde i brugernes livsverden, og Martin og Jim er langt fra alene om dette. Selvom der mangler store undersøgelser af fænomenet er der alligevel flere indikationer af, at hook-up apps er vigtige sociale og seksuelle værktøjer for millioner af homoseksuelle mænd verden over (*Grindr fact sheet*, 2016). Grindr, hvis lancering i 2009 gør den til den første lokationsbaserede hook-up app på markedet rapporterer om 2 millioner daglige brugere (ibid.), den konkurrerende app *Scruff* rapporteres at have 10 millioner brugere (About Scruff, 2016), og den Kina-centrerede app *Blued* angiver at have 15 millioner brugere (Blued. Introduction, 2016). Når antallet af brugere sammenholdes med det faktum at disse apps har en nichemålgruppe, nemlig mænd der har sex med mænd (MSM), er der grundlag for at betragte denne type medieteknologier som betydningsfulde faktorer for mange homoseksuelle mænds sociale og seksuelle liv. Hvis man fokuserer på de som rent faktisk *bruger* af hook-up apps, så er der indikationer af, at homoseksuelle brugere af hook-up apps er markant mere investeret i dem, end deres heteroseksuelle brugere. Således viser en dataanalyse at hook-up app-brugere der identificerer sig som homoseksuelle dagligt åbner app'en tre gange så ofte som heteroseksuelle brugere (Gordon, 2013). Grindr's statistik viser ligeledes at den gennemsnitlige bruger er online i næsten en time dagligt (*Grindr fact sheet*, 2016).

I den *akademiske* litteratur ses hook-up apps' antagede udbredelse f.eks. i at der nu er studier af om hook-up apps har afhængighedsskabende potentiale (Jaspal, 2016). Desuden er der den stærke tendens i litteraturen til at disse apps undersøges for deres betydning for spredningen af seksuelt overførte sygdomme (Rice et al., 2012; Landovitz et. al. 2013; Lehmillier & Loerger, 2014; Rendina et. al., 2014, Grosskopf et. al., 2014).

At hook-up apps er udbredte iblandt, og vigtige for, homoseksuelle mænd, indikeres også i mængden af *populærkulturelle* sammenhænge som disse apps optræder i. Der er førstehåndsberetninger om hvordan det er at stoppe med at bruge hook-up apps eller tage en "kold tyrker" (Cheves, 2015a, 2015b; Hartinger, 2015) og homoseksuelle nyhedsmedier fokuserer på disse apps' indvirkning på homoseksuelle mænds livsvilkår (eksempelvis Grindley, 2014; Ennis, 2015; Miksche, 2016; Reynolds, 2016). Det faktum at hook-up apps optræder i populære tv-serier som *Girls* (Apatow et. al., 2014) og *Don't trust the b--- in apartment 23* (Khan, 2012), samt i satirevideoer (Hernandez, 2015), tegner et

billede af tjenester som har opnået en tilpas kulturel genkendelighed at de netop kan indgå i populærkulturen som narrative holdepunkter.

Interessen for hook-up apps i homokulturelle sammenhænge specifikt og populærkulturelle generelt, indbyder til nærmere undersøgelse af, hvordan disse medieteknologiers er og bliver betydningsfulde for homoseksuelle mænds sociale og seksuelle liv. Det er udfra denne vidensinteresse at Afhandlingens orienterer sig imod disse mænds hook-up app brug og intimitetskulturer, eller med andre ord, hvordan hook-up apps relaterer deres måder at være intime på. Interessen er desuden forankret i mine personlige erfaringer med at være del af et homoseksuelt miljø hvor hook-up apps ligesom Facebook betragtes som en afgørende medieteknologi. Jeg genkender således både den teknologiske drøm, som Martin sætter ord på, og de intime forviklinger og forstyrrelser, som Jims historie fremhæver. Det er fra dette udgangspunkt at jeg orienterer mig mod fænomenet, og fra hvilket denne afhandling stiller sine forskningsspørgsmål. Inden jeg præsenterer disse, vil jeg først introducere til genstands- og praksisfeltet, herunder afhandlingens intimitetsbegreb.

Genstandsfelt og begrebsafklaring

Hook-up apps

I 1990'erne populariseres online datingtjenester, ikke mindst blandt usynlige og marginaliserede seksuelle minoriteter, for hvem det at anvende teknologi til at finde intime partnere er af særlig høj værdi (for et studie af datingtjenester i en britisk kontekst, se Mowlabocus, 2010). Startskuddet til det medielandskab af smartphonebaserede dating- og hook-up-tjenester og -apps, vi kender i dag, kan siges at indvarsles af lanceringen af *Grindr* i 2009. Grindr er en hook-up app, dvs. at den vha. lokationsteknologi forbinder homoseksuelle mænd i nærheden af hinanden med det formål at facilitere intime møder. Denne nyskabelse blev muliggjort af den på det tidspunkt nylancerede iPhone, med dens avancerede men nemt tilgængelige brugergrænseflade og potentielle konstante datanetværksforbindelse. Grindr's nyskabelse var at benytte lokaliseringsteknologi såsom GPS til at vide den enkelte bruger de brugerprofiler som i systemet er

registreret til at være i nærheden. Med denne nyskabelse skiller Grindr, og hook-up apps generelt, sig ud fra pc- og webbaserede datingtjenester, ved at være mere kontekstafhængig, idet det gøres nemt at søge efter andre fyre på farten og i nærheden.

Ved at flytte chat og digital selvfremstilling væk fra den stationære computer og ned på en mobil smartphone kan brugerne af 'hook-up apps' pludselig chatte overalt: I sengen, på toilettet, på farten, eller endda på ferie. Chat og selvfremstilling kan således foregå såvel de mest private steder som ude blandt fremmede og i nye ukendte, offentlige territorier.

Ved at anvende lokaliseringsteknologi til kun at præsentere brugere i nærheden (se Figur 1) synes hook-up apps at forene to måder, hvorpå homoseksuelle mænd historisk set har gjort sig tilgængelige for hinanden: Ved at benytte anonyme medier (i bred forstand) såsom trykte kontaktannoncer eller telefoniske "træfpunkter" samt ved at "cruise". At cruise kan oversættes direkte til at *køre omkring/køre langsomt*³ og kan defineres som "the active search for a potential sexual anonymous partner in different public settings" (Califia, 2015: 5). Når hook-up app-brugere anvender deres hook-up apps på bestemte måder bliver det muligt for dem at blive genkendt af de rette blikke og komme i intim nærkontakt med de rette kroppe. Disse måder at forhandle synlighed på må historisk ses i lyset af det heteronormative hegemoni, indenfor hvilket homoseksuel lyst marginaliseres. Således har homoseksuel sexpraksis formet sig som transgressioner, hvis udfoldelse i diverse mellemrum og anonymiserende medieteknologier kunne mindske risikoen for repressalier (Humphreys, 1968: 126-163; Hollister, 2002: 158-161, Mowlabocus, 2010: 49). Disse medieteknologier er blevet anvendt til på én og samme gang at gøre homoseksuelle mænds lyst synlig for hver andre, samtidig med at mændene forsøger at forblive usynlige overfor de mennesker og instanser, som truer praktiseringen af den homoseksuelle lyst.

Hook-up apps defineres i afhandlingen som smartphonebaserede kommunikationstjenester, der vha. brugergrænsefladens organisering af brugere ud fra relativ afstand anvendes til at facilitere *intime møder*. Intime møder ikke udelukkende sex

³ Oversættelse fra www.ordbogen.com

men generelt de mangeartede måder, hvorpå den digitale materialitet, herunder lokationsorienterede affordances, og homokulturelle normer og værdier, væves sammen med kropslig (og medieret) praksis.

Hook-up apps både forlænger og fornyr måder, hvorpå homoseksuel, mandlig intime møder er blevet gjort, og dette på måder, som forstyrrer udbredte forestillinger om hvad der kvalificerer som 'intimt'. Kane Race illustrerer den normative ambivalens i mediebrug ved at sammenligne hook-up apps med 'glory holes'⁴:

the enduringly popular 'glory hole' serves quite literally as a framing device, providing circumscribed access of mouth to penis (or penis to mouth or other body parts) in ways that bracket other features of the participants or their relation. Some would see this contraption as the height of dehumanised and impersonal sex. But what it also makes available is an occasion of mutual enjoyment and affective intensity among otherwise unlikely intimates or partners (Race, 2015a: 502)

Race overfører denne analyse af 'glory holes' til kommunikationsmedier generelt og hook-up apps specifikt. Sammenligningen viser, at hook-up apps tjener som 'framing devices', hvor brugerne ved at "gemme sig" bag ansigtsløse, ikke-identificerede repræsentationer kan opnå intimiteter, der ellers var udenfor rækkevidde. Et konkret eksempel på hook-up apps' potentiale for at understøtte seksuelle møder gennem "upersonliggørelse" finder vi i bl.a. Sharif Mowlabocus' skelsættende værk *Gaydar Culture* (2010). Her sporer Mowlabocus følgende udveksling mellem to mænd fra forskellige socioøkonomiske grupper i Madrids metro:

then the train filled up a bit and my phone went and it was a Bluetooth message and it was a picture of him [...] at each stop he sent a more and more graphic picture to me [...] and then when I got off the train he got off the train and he called me by

⁴ Et gloryhole er et hul i en væg, ofte på et offentligt tilgængeligt toilet, som mænd benytter til at have oralsex med hinanden. Gloryholes kan siges at være motiverede af behovet for anonymitet, men den materielle indretning er tillige blevet genstand for erotisering i sig selv.

name, because of course my phone had my name on it. It was quite odd to have a stranger who'd gone from being a total random stranger, to having seen the intimate side of him, calling out my name. And then I went and had sex with him and it was really nice (Mowlabocus, 2010: 190)

Hook-up apps' lokative teknologi muliggør spontane, afpersonliggjorte seksuelle møder imellem mænd fra flere sociale og kulturelle grupper, inklusive de mænd, hvis livsførelse (fx ægteskab eller familieforhold) er truet, hvis det afsløres, at de har sex med mænd. Hook-up apps afspejler de prekære vilkår for intimitet, som nogle homoseksuelle mænd opererer indenfor, men samtidig tilbyder disse apps også en materialitet, i kraft af hvilken ellers marginale intimiteter kan udleves.

Idet hook-up apps fungerer som afhandlingens materielle indgang til studiet af mandlig, homoseksuel intimitetskultur, vil jeg knytte et par ord til, hvorfor jeg opererer med lige præcis denne betegnelse. Jeg har stået imellem enten at anvende begreber 'dating app' eller 'hook-up app'. 'Dating' defineres som "a social engagement between two persons that often has a romantic character" ("Date", n.d.). 'Dating' mærker app'en som facilitator af romantiske møder som forløber for en tosømhed; omvendt mærker 'hook-up' i kontrast hertil Grindr som et middel til løbende at finde sexpartnere, dvs. en promiskuøs adfærd, som ikke nødvendigvis indgår i en romantisk løbebane. Variationen i navngivning afspejler, at Grindr og lignende digitalt-materielle indretninger agerer som knudepunkter, hvor forskellige idéer om ændringer i digital materialitet, rumlig praksis og intimitetskultur manifesterer sig. Når jeg vælger udelukkende at operere med hook-up-præfikset, er det dels af pragmatiske grunde – dette er en udbredt term i det felt, som afhandlingen indskriver sig i – og dels af den grund, at homoseksuel liv og praksis historisk set har været at betegne som tæt knyttet til "cruising" og dermed søgen efter "engangsknald" (hook-ups).

Intimitet

Afhandlingen undersøger *både* de seksuelle praksisser og følelsesmæssige forhold forbundet med hook-up app-brug og de forestillinger og normer som knytter an til disse. Til undersøgelsen af såvel praksis som normer tager jeg teorier om intimitet i brug. I tråd

med hverdagsforståelser af intimitet, fokuserer jeg på de seksuelt relaterede dele af den sociale verden. Dette felt undersøges fra et hybridt intimitetsteoretisk perspektiv, som grundlæggende undersøger intimitet som social-psykologiske processer, som så underlægges en kritisk analyse af den magt som ligger i fordelingen af hvad der kan være intimt og hvad der ikke kan.

En social-psykologisk definition af intimitet lyder: "Intimacy refers to a process of interaction in which social partners, as a result of sharing personal and private thoughts and feelings, come to feel understood, appreciated, and cared for by each other." (Baumeister & Vohs, 2007) Det er igennem sproglige, visuelle og kropslige interaktioner, at udvekslingen af intimitet sker og produceres. I en sociologisk sammenhæng tager Anthony Giddens i *The transformation of intimacy* (1992) ligeledes udgangspunkt i intimitet som et interaktivt følelsesfænomen. På baggrund af psykologien definerer han intimitet som "emotional communication, with others and with the self, in a context of interpersonal equality" (ibid.: 130), og som "a meeting of souls which is reparative in character" (ibid.: 45). Dette perspektiv antager at der findes en ideel balance mellem åbenhed, sårbarhed og tillid, som må rammes for at intimitet ikke bliver et afhængighedsforhold (ibid.: 94). Ved at analysere intimitet som et ideal og en produktiv modpol til en sygelig tilstand, er Giddens' projekt af normativ. Således kan Giddens' perspektiv lægges til grund for en diskurs om "intimitetens forurening", som tenderer til at vurdere teknologiske afhængigheds som problematiske.

Afhandlingen skriver sig uden om sådanne normative projekter og tilbyder i stedet at undersøge hvordan disse "afhængigheder" indgår i naturliggjorte, intime kommunikationspraksisser. Jeg vurderer at et rendyrket social-psykologiske perspektiv på intimitet i unødigt grad lukker sig om beskrivelsen og analysen af disse specifikke interaktioner. Samtidig tager denne afhandling afstand fra analyser som Giddens', hvor identificeringen af "sjæles møder" samtidig mærker andre møder som ikke-sjælfulde. I den forbindelse udvider jeg intimitetsanalysen med en kritisk overbygning, og til dette trækker jeg på Lauren Berlants ekspansive intimitetsperspektiv. Hun skriver:

Rethinking intimacy calls out not only for redescription but for transformative analyses of the rhetorical and material conditions that enable hegemonic fantasies to thrive in the minds and on the bodies of subjects while, at the same time, attachments are developing that might redirect the different routes taken by history and biography (Berlant, 1998: 286)

Berlants undersøgelse af intimitet er i høj grad et kritisk projekt. At studere homoseksuelle mænds intimiteter er ikke bare et spørgsmål om at identificere måder, hvorpå sex, hjemlighed, følelser o.l. gøres; intimitet er en central modus for naturliggørelsen af patriarkalske strukturer og heteronormativitet. Fantasier om "god" intimitet binder i Berlants perspektiv særligt an til de magtfulde institutioner i samfundet: patriarkatet og heteronormativitet. At undersøge intimitet bliver da at blotlægge disse fantasiers "rødder" og gøre klart hvilke forestillinger om, og praktiseringer af, privatliv og offentlighed som disse affektive orienteringer privilegerer, samt hvilke de ekskluderer. Det kritiske perspektiv sigter efter at blotlægge naturliggørelsesprocesser med det formål at muliggøre radikale *ændringer*.

Afhandlingen skriver sig ind i en tradition for at sammenfolde studiet af homoseksuelle intimitetskulturer med kritisk analyse. Særligt er orienteringen rigt udfoldet i queeretnografiske undersøgelser af forholdene mellem seksualitet, rum og magt (Bech, 1997; Hollister, 2002; Humphreys 1968; Kitchin, 1997); et illustrerende eksempel er William Leap i introduktionen til *Public Space/Gay Space* (1999): "...we argue...that the regulatory power of the state has already established all of these locations as public locations, and that claims to sexual (and other) privacy are constructed in spite of public regulation" (Leap, 1999: 4). Med industrialiseringen og den borgerlige identitet og offentlighed voksede idéen om adskilte private og offentlige domæner frem (Habermas, 1991: 43-51). Homoseksuel sex og intimitet besværliggøres indenfor disse rammer, og cruising bliver da måder at være intim på, som hverken kan indordnes i den borgerlige, heteronormative private eller offentlige sfære.

Ligesom queeretnografi har dele af feltet omkring internetforskning fået øje for den magt, som ligger i konfigurationen mellem privatliv og offentlighed. Således er der i feltet omkring mobile, digitale netværksmedier opstået rekonceptualiseringer af "privacy"

orienteret mod 'contextual integrity' (Nissenbaum, 2009) og 'networked privacy' (Marwick & boyd, 2014).⁵ Disse anerkender, at forholdet mellem private og offentlige domæner er ustabil, og at det er medieteknologiernes *kontekstuelle* anvendelse, som producerer specifikke privatheder og offentligheder. Hvad der for en person synes at være et offentligt, digitalt rum, kan for en anden være privat i kraft af, at den offentlighed som denne person ønsker at skærme sig fra, i praksis ikke frekventerer dette digitale rum.

Afhandlingen hybride intimitetsforståelse orienterer sig i første omgang med det social-psykologiske perspektiv mod den brug af hook-up apps som har med praktiseringen af sex, samliv og følelser at gøre. I anden omgang undersøges dette genstands- og praksisfelt ud fra et kritisk perspektiv med det formål at kortlægge hvilke praksisser og følelser der privilegeres og hvilke der marginaliseres, og hvordan det indgår i en homoseksuel intimitetskultur.

Homoseksuel kultur og identifikation

Afhandlingens opererer både med begrebet 'kultur' og med 'mediebrug'. Jeg er således både interesseret i *kollektive, forestillede fællesskaber* omkring hook-up apps, og *individuelle formål* med at anvende hook-up apps. Den dobbelte vidensinteresse afspejler afhandlingen tværvideenskabelig tilgang som trækker på de medievidenskabelige, kulturvidenskabelige og humangeografiske fagfelter.

Jeg trækker således på mediefaglige analytiske sensibiliteter for de konkrete måder, hvorpå medier fungerer og tages i brug. Joshua Meyrowitz (1997) deler medieforskningen ind i ift. tre styrende mediemetaforer: medier som hhv. *kanaler, sprog og miljøer*. Jeg opererer jeg med 'medier som miljøer'-metaforen (ibid.: 63). Når jeg benytter begrebet 'medieteknologier' og ikke 'medier', er det for at markere den analytiske orientering imod de materielle forhold som former hvad brugergrænsefladens design (Norman, 1999) tilbyder brugeren. Der er tale om et sociologisk studie af digital interaktivitet i et hverdagsperspektiv (Schutz, 1975).

⁵ 'Privacy' forbliver uoversat, idet oversættelse til 'privatliv' får betydningen til at skride (for en udfoldelse af dette, se Ess & Fossheim, 2013: 41).

Samtidig anlægger jeg et kulturanalytisk perspektiv, som sporer selvidentifikationer og de sociale systemer, som muliggør en bestemt medieadfærd. Med andre ord er min interesse mødet mellem de nye materielle forhold, som hook-up app'en tilbyder, og homokulturelt forankrede livspraksisser og identifikationer.

Jeg operer med 'identifikation', den aktive form af 'identitet', hvilket markerer at jeg snarere end at søge at identificere stabile forestillinger om et 'selv', orienterer mig mod aktive og foranderlige selvforståelser, og hvordan disse er kulturelt konstitueret. I Judith Butlers optik åbner spørgsmålet om identifikation op for følgende spørgsmål: "What possibilities of gender configurations exist among the various emergent and occasionally convergent matrices of cultural intelligibility that govern gendered life?" (Butler, 1990: 31). Fremfor at lade identitet forblive ukommenteret muliggør dette en fremskrivning af, *hvilke* identitetspositioner der er tilgængelige i en given situation, og *hvordan* individer tager disse i brug.

Der findes mange ikke-heteroseksuelt målrettede hook-up apps, som finder anvendelse globalt, af vidt forskellige personer med seksuelle og kønsidentifikationer, som kan beskrives som faldende nogenlunde indenfor LGBTQ-akronymets samling af binære såvel som ikke-binære identifikationsmuligheder.⁶ Her afgrænser afhandlingen sit fokus 1) *materielt*, ved at orientere sig mod hook-up apps målrettet homoseksuelle mænd, 2) *geografisk*, ved mestendels at inddrage brugere bosiddende i de britiske byer London og Brighton, og 3) *kulturelt*, ved mestendels at undersøge cis-kønnede, homoseksuelt identificerende mænd.⁷ Jeg fokuserer på de 'mænd der har sex med mænd' (MSM), og som identificerer sig som homoseksuelle. Undersøgelsen ser altså bort fra de, som ikke opererer med denne identifikation, og som ofte forsøger at undgå at blive mærket som homoseksuelle. Jeg vil understrege, at andre MSM-gruppers liv og praksis også er vigtige at undersøge, ligesom lokale, regionale og nationale kultursammenhænge

⁶ LGBTQ står for Lesbian, Gay, Bi, Trans, Queer. Akronymet er en samlebetegnelse for mennesker, hvis seksuelle orienteringer ikke er heteroseksuelle, hvis kønsidentitet ikke stemmer overens med den, de blev tildelt ved fødslen, eller hvis selvidentifikation ikke opererer indenfor binære forestillinger om køn og seksualitet.

⁷ 'Ciskønnet' beskriver folk hvis kønsidentitet stemmer overens med den de er tildelt ved fødslen. Modsatning til 'transkønnet'.

også er interessante analytiske perspektiver, som ikke er i forgrunden i nærværende afhandling.

Vidensinteresse og forskningsspørgsmål

Min motivation for at trække på hook-up apps kommer af mine egne erfaringer: Jeg har oplevet hvordan hook-up apps har erstattet datinghjemmesider som den primære medierede måde hvorpå jeg så og mødte andre homoseksuelle mænd. Dette får mig til at overveje om og hvordan praktiseringen og forståelsen af intimitet ændrer sig. Denne interesse genkender jeg i Races arbejder med hook-up apps og homoseksuel intimitet. Race skriver: "A key focus concerns the ways in which online hook-up devices are participating in the emergence of new sexual practices, new attachments and new distributions of intimacy" (Race, 2015a: 498). Her kan spores tre problemstillinger: For det første, hvordan hook-up apps kan indgå i ændring af en homoseksuel, social praksis; for det andet, hvordan de *dynamiske* relationer mellem medieteknologisk indretning og brugskulturer praktiseres; og endelig for det tredje, hvordan intimitet fordeles. I lighed med disse problemstillinger orienterer afhandlingen sig mod både de materielle og rumlige strukturer, som indgår i en given hook-up praksis eller kultur, og de forestillinger om intimitet, som rammesætter brugernes handlinger. Undersøgelsen må således både begribe hook-up apps som materielt og diskursivt givne. Om nødvendigheden af denne tilgang til studiet af homoseksualitet og mediebrug skriver Race:

...it is difficult to understand the shape of this culture – its emergent conventions, interactions, expectations and typical sequences of activity – without getting specific about the affordances, formats, design features and uses of online hook-up devices (Race, 2015b: 254)

Afhandlingen placerer sig således i et krydsfelt mellem lokative mediematerialiteter og mandlige, homoseksuelle sex- og intimitetskulturer. Det centrale argument bliver, at *medialiseringsteori* tilbyder et teoretisk rammeværk, som er tilpas fleksibelt til at kunne integrere den multidimensionale teknologisk-materielle og normativt-kulturelle 'vidensinteresse' (Søndergaard, 2005: 235). En del af afhandlingens arbejde ligger dermed

i at præcisere dens medialiseringsteoretiske greb, samt anvise dets analytiske egenskaber i studiet af intimitetskulturer og -praksisser.

Afhandlingen bidrager til det medialiseringfaglige landskab, som helt generelt kan siges at orientere sig mod de måder, hvorpå medieteknologier forårsager ændringer på både samfundsmæssigt og individuelt plan. Indenfor medialiseringfeltet er Andreas Hepp, Stig Hjarvard og Knut Lundby nogle af de toneangivende stemmer. De beskriver medialiseringsteori på følgende måde:

...mediatization theory [...] place[s] emphasis on the role of the media, for instance by examining how media mould social interaction and shape 'communicative figurations' [...] or how the logics of the media come to influence the logics of other institutions like religion or politics. (Hepp, Hjarvard, & Lundby, 2015: 3)

Afhandlingens grundlæggende projekt er at *undersøge samspillet mellem hook-up apps og mandlig, homoseksuel praksis og kultur ved hjælp af medialiseringsteori*. Jeg bidrager til den medialiseringfaglige tradition ved dels at udvikle en systematisk tilgang til studiet af 'medialiseret intimitet', dels at insistere på, at marginaliserede fællesskaber og identifikationer må rummes i en fagtradition, som ellers oftest orienterer sig mod 'mainstreamfænomener' og majoritetspraksisser.

Afhandlingens centrale påstand er, at forbindelsen mellem medier og homoseksuel intimitet må forstås i samspillet mellem tre analytiske indgange:

1. Den medie-materielle indretning og dennes betydning for, hvilken intimitet der opleves som mulig.
2. Normerne, som udgrænser sex mellem mænd, og som i anden omgang producerer den medie-materielle respons.
3. Den måde, som medie-materialitet og normer sedimenterer i kulturelt genkendelige, intime praksisser.

Etableringen af denne systematik og anvisningen af dens analytiske produktivitet er afhandlingens primære akademiske bidrag. Systematikken er hentet fra den kritiske

medialiseringsteori (Jansson, 2013), som beskæftiger sig med de sociale ændringer, som fremvæksten af nye medieteknologier foranlediger. Jeg optegner, hvordan en medialiseringfaglig tilgang til intimitet kan se ud, og understreger i samme ombæring vigtigheden af et kritisk blik på de normer, som væves sammen med intim praksis.

Afhandlingens medialiseringsteoretiske udgangspunkt afspejles i forskningsspørgsmålet, som lyder: *Hvordan medialiserer hook-up apps homoseksuelle intimitetskulturer?* For at tilnærme mig svaret på dette spørgsmål stiller jeg følgende underspørgsmål:

- A. Hvordan former hook-up apps homoseksuelle mænds intimitetskultur?
- B. Hvordan varierer medialiseringen af intimitet imellem forskellige grupper af homoseksuelle, mandlige hook-up app-brugere?

Der er flere forhold der gør, at denne afhandling kan siges at operere i et felt hvor skærpede etiske og lovgivningsmæssige krav gør sig gældende. Projektets fokus og felt sandsynliggør at datamaterialet indeholder sensible data omkring seksualitet, helbred, spørgsmål om etnicitet og race-identifikationer samt religion. Disse risicifaktorer er jf. persondataloven indberettet til datatilsynet (se Bilag 1). Desuden er der særlige risici forbundet med undersøgelsens orientering mod digitale medieteknologier, f.eks. i kraft af deres lokative affordances.

På baggrund af disse forhold falder afhandlingens sekundære videnskabelige bidrag indenfor det metodisk-etiske område: Metodisk bidrager jeg til medieetnografien og internetforskningen ved at udvikle 'medie-go-alongen' som en metode til at undersøge app-brugernes intime interaktioner med digitale mediemiljøer. Etisk bidrager jeg til det medieetiske felt ved, at jeg foreslår en ny analytisk fremgangsmåde for medieetnografisk arbejde med mobile og sociale mediemiljøer. Disse bidrag udspringer af en etisk-metodisk interesse, som afspejles i forskningsspørgsmålet: *Hvad er de forskningsmetodiske og -etiske udfordringer ved og konsekvenser af at forske i homoseksuelle intimiteter, som de fremstår i og med hook-up apps?* Besvarelsen af dette deles op i de følgende to underspørgsmål:

- C. Hvilken metode kan anvendes til få indblik i det dynamiske sammenspil mellem app-brugerens oplevelser, praksisser og interaktion med byggede såvel som digitale miljøer?⁸
- D. Hvilke etiske udfordringer opstår i undersøgelser af medialiseret intimitet, og hvordan kan forskeren gribe dette an?

Artikler og opbygning

Afhandlingen består af fire artikler og nærværende rammetekst. Artikelformatet kræver et positioneringsarbejde, herunder litteraturoverblik, som giver læseren indtryk af det faglige landskab, som artiklens argument indskriver sig i og reagerer på. Ligeledes må der skrives i overensstemmelse med de fremstillingsmæssige og teoretiske traditioner for de forskellige tidsskrifter. Disse forhold gør at der i den antologiske afhandling må lægges et stykke kommunikativt arbejde i rammeteksten, for at ”bygge bro” mellem de forskellige artikler og udlægge afhandlingens centrale argument og bidrag. Læsere af indeværende afhandling vil helt konkret opleve en række gentagelser imellem rammetekst og artikler. Idet artiklerne falder ganske sent i det tekstlige forløb, har jeg, af hensyn til læsevenligheden, valgt at gentage og nogle gange uddybe bestemte pointer fra artiklerne.

To af artiklerne er publicerede, en er accepteret til udgivelse, og en er accepteret til fagfællebedømmelse. Første del behandler de metodiske og etiske udfordringer ifm. studiet af homoseksuelle medialiserede intimiteter fra et ”insiderperspektiv”. Disse artikler er:

- **Artikel A:** Møller, K. (accepted for review). Managing intimacy collapse: Gay men’s cruising practices on hook-up apps: *First Monday*, 21(11).

⁸ Med termen ’byggede miljøer’ undgår jeg at operere med et materielt/digitalt skel. Den primære grund til dette er, at skellet historisk set er blevet foldet ind i normative vurderinger af medierne som mindre menneskelige, mindre værdifulde modi for kommunikation og tilstedeværelse. Digitale medier har også en materialitet, både i de computerenheder, som bærer interfacet, men også i interfacets kodede og lagrede natur (Horst & Miller, 2012).

- **Artikel B:** Møller, K.; Nebeling, M. (forthcoming). Bleeding boundaries: Domesticating gay hook-up apps. In R. Andreassen, M. Nebeling, K. Harrison, & T. Raun (eds.), *New Media – New Intimacies: Connectivities, relationalities, proximities*. London: Routledge.^{9 10}

Anden del orienterer sig mod forskellige homoseksuelle intimiteter, og hvordan disse medialiseres af hook-up apps. Disse artikler er:

- **Artikel C:** Jørgensen, K. M. (2016). The media go-along. Researching mobilities with media at hand. *MedieKultur. Journal of Media and Communication Research*, 32(60), 32–49.
- **Artikel D:** Jørgensen, K. M. (2016). “Grænsekrydser, backstabber og opportunist”: Praksisbaseret etik som intimt grænsearbejde. *Kvinder, Køn & Forskning*, 1, 85–96.

Spørgsmål A adresseres hovedsageligt i artikel A, spørgsmål B i artikel B, spørgsmål C i artikel C og endelig spørgsmål D i artikel D. Rammetekstens konklusion sammenholder besvarelserne og besvarer, på baggrund af disse, hovedspørgsmålene: *Hvordan medialiserer hook-up apps homoseksuelle intimitetskulturer? Hvad er de forskningsmetodiske og -etiske konsekvenser af at forske i homoseksuelle intimiteter, som de fremstår i og med hook-up apps?*

I **artikel A** undersøger jeg cruising-praksis på og med hook-up apps. Er cruising en rammende betegnelse for aktiviteten på hook-up apps? Hvordan understøtter og forstyrrer disse medieteknologier intimitetspraksis? Hvordan former intimitetsnormer de måder, hook-up apps bruges på? På baggrund af Alice Marwick og danah boyds begreb

⁹ Bemærk, at antologien, som artikel B indgår i, blandt andre er redigeret af min bivejleder Rikke Andreassen. Antologien er et led i forskningsprojektet *New Media – New Intimacies* (NewMI), og grundet overlap i forskningsinteresse har det været naturligt løbende at indgå i dialog med dette forskningsprojekts deltagere. Interesseoverlappet fremgår af NewMI’s projektbeskrivelse: ”Projektet undersøger og udforsker de samspil mellem sociale medier og intimiteter, der udspiller sig i disse år” (“New Media – New Intimacies”, 2015).

¹⁰ Medforfattererklæring er vedlagt; Se Bilag 2.

'kontekstkollaps' eller 'context collapse' (2014) og Lauren Berlants kritiske intimitetsbegreb (Berlant, 1998; Berlant & Warner, 1998) foreslår jeg begrebet 'intimitetskollaps' (intimacy collapse). Jeg argumenterer for, at Berlants perspektiv korrigerer de fatalistiske slagsider i Marwick og boyds begreb. I stedet drejes fokus over på de normer, som afkræver, at cruisere opretholder bestemte intime sfærer, og det håndteringsarbejde, der lægges heri. I analysen identificerer jeg tre typer af intimitetskollaps ifm. medialisert cruising med hook-up apps: et mellem umiddelbarhed og planlægning, et mellem organiske og repræsentationer af lystobjekter og endelig et mellem personlige og sociale måder at betragte/kigge på. Ydermere dokumenterer jeg, at der trods disse tendenser indenfor intimitetskollaps er stor forskel på, hvordan kollapserne håndteres. Således tilbyder tilhørsforhold til sociale grupperinger, personlige livsforløb og affektive sindstilstande forklaringer på, hvordan intimitetskollapser *formes*.

Artikel B fokuserer på brugen af hook-up apps af homoseksuelle mænd i ikke-monogame forhold. Formålet er at undersøge, hvordan hook-up apps indgår i og/eller udfordrer deres materielle og affektive hjemligheder. Domestication-teori (Berker, Hartmann, & Punie, 2005; Hirsch, Morley, & Silverstone, 1998) begrebsliggørelse af 'tæmningen' af medier *ind i* hjemmet anvendes sammen med kritisk teori om 'queer liberalisme' (Eng, 2010) og 'chosen families' (Weston, 1991) til at vise, hvordan historisk betingede intimitetsnarrativer skaber forskellige afgrænsninger imellem hjemmet og den homoseksuelle, offentlige sexkultur. Yderligere identificeres teknikker såsom 'interveillance' (Jansson, 2015a) til at håndtere følelser 'out of place' (Douglas, 1966) og dermed sikre, hvad medialiseringen af intimiteten har gjort usikkert.

Artikel C fokuserer på de metodiske muligheder og udfordringer, der er ved at undersøge intimiteter, som de udspiller sig i smartphonebaserede kommunikationstjenester. Formålet er at forstå, hvordan den etnografiske interviewsituation ændrer sig, når det er tjenester som Grindr, der konstituerer de miljøer, som forskeren og undersøgelsesdeltageren orienterer sig i. Ved at anvende mobilitetsteori (Lee & Ingold, 2006; Urry & Büscher, 2009) genfortolker artiklen den etnografiske "go-along"-metode (Kusenbach, 2003) som et redskab til at undersøge de måder, hvorpå mediemiljøer indtages og fortolkes. Artiklen beskriver, hvordan forskeren kan invitere deltageren til at give rundvisninger (tours) i deres mediemiljøer, og at disse rundvisninger

kan relatere til miljøernes kommunikative, repræsentationelle eller affordance-mæssige aspekter.

I **artikel D** orienterer jeg mig imod de etiske udfordringer, der er ved etnografisk internetforskning. Jeg identificerer den praksisbaserede etik (Markham et al., 2012) som et passende rammeværk for undersøgelsen af medialiserede intimiteter og påviser en faglig mangel på fremgangsmåder for, hvordan en sådan etik *gøres*. Formålet med artiklen er at operationalisere Platons/Sokrates' 'praktiske dømmekraft' i en digital medieetnografisk kontekst. Udfra kritisk intimitets- og affektteori (Berlant, 1998, 2008; Bissenbakker, 2013) genfortolkes antropologiske orienteringer mod sociale og personlige grænser (Barth, 1969; Jamieson, 2005) som 'intimt grænsearbejde'. Begrebet anvendes i analysen af to 'etisk vigtige øjeblikke' (Guillemin & Gillam, 2004), hvor det etiske arbejde identificeres i samspillet mellem forskerens og deltagerens identitetspositioneringer, deres indbyrdes interaktioner og deres orienteringer i både byggede miljøer og mediemiljøer.

Afhandlingens forløber over kapitlerne Indledning, historisk positionering, teoretisk positionering, analytisk rammesætning, artikelsamling 1 og 2, proces og konklusion. I det følgende kapitel sættes hook-up apps i forhold til en mandlig, homoseksuel kulturs anvendelse af dels kontaktannoncer og 'datingmedier' til at repræsentere deres lyster, dels homoseksuel cruising-praksis, som anvender først byrum og sidenhen digitale miljøer til at skabe intime møder. Dernæst optegner jeg afhandlingens metateoretiske udgangspunkt, det medialiseringsteoretiske landskab og det kritiske medialiseringsbegreb, som afhandlingen betjener sig af. På baggrund af et overblik over intimitetsorienterede medialiseringsarbejder identificerer jeg det videnshul, som afhandlingen adresserer. På baggrund af dette udvikles og præsenteres afhandlingens centrale teoretiske greb, bestående af tre analytiske niveauer for intimitetsanalyse. Dette fører endelig til artikelsamling 1, hvis analyser hovedsagligt orienterer sig mod spørgsmål A og B. Ret herefter følger artikelsamling 2, som orienterer sig mod de metodiske og etiske problematikker formuleret i spørgsmål C og D. Dernæst analyseres en række nedslag i afhandlingens proces, udvikling og afvikling. Endelig konkluderes med at besvare forskningsspørgsmålene, rækkevidden af det foreslåede teoretiske rammeværk diskuteres, og perspektiver for fremtidig forskning opridses.

HISTORISK POSITIONERING:

LYSTFULDE RUM OG REPRÆSENTATIONER

Dette kapitel viser hvordan skiftende teknologier har formet, og er blevet formet af, homoseksuelle intimitetskulturer. Kapitlet viser at brugen af hook-up apps af MSM indskrives i en seksual- og identitetskultur som længe har været dybt medialiseret.

Jeg forstår forholdet mellem hook-up apps og homoseksuel intimitet i lyset af såvel den teknisk-materielle udvikling såvel som socio-økonomiske og kulturelle vilkår for homoseksuelle liv. Således er hook-up apps på den ene side en del af den samfundsomgribende teknologiske udvikling mod en 'allestedsnærværende computerbrug' (ubiquitous computing, beskrevet i Weiser & Brown, 1996) og dyb personliggørelse af tjenester og indhold. På den anden side indskrives hook-up apps i en homokulturel kontekst, hvis livs- og praksisvilkår relaterer til dets status som en ikke-mainstreamkultur.

Dette kapitel fremhæver to historiske måder, hvorpå særlige approprieringstaktikker af (by)rum og kommunikationsmedier har muliggjort homoseksuel intimitet. Jeg viser, hvordan rum og medieteknologier er blevet anvendt til at gøre homoseksuel lyst synlig for de rette og forblive usynlig for de fleste. Først spores digitaliseringen af *kontaktannoncen*, der viser, hvordan såvel medieteknologier igennem tiden har muliggjort relativt anonyme og dermed sikre måder at skabe kontakt på. Jeg viser at synlighedspraksis må forstås i relation til både de heteronormative hegemoniske omgivelser, som søger at marginalisere homoseksuel intimitet, samt de muligheder, som nye digital-materielle forhold giver. Dernæst vender jeg perspektivet og kigger på det homokulturelle fænomen *cruising*, og hvordan det transformeres af nye medieteknologier.

Med hele kapitlet bliver det klart, at disse måder at kigge og signalere homoseksuel lyst på er blevet ændret i kraft af smartphonens mobilitet og dens lokative affordances.

Rødderne i kontaktannoncen

H. G. Cocks dokumenterer i *Classified: The secret history of the personal column* (2009) at kontaktannoncen som et redskab til at finde partnere har eksisteret i hvert fald siden midten af 1600-tallet (paragraf 4, linje 5).¹¹ Trods forbud har disse medieteknologier også tjent til at facilitere ikke-heteronormative møder. Medieteknologien centrerer selvfremsstillingen igennem kategoriseringer af udseende og præferencer. Dette kategoriseringsarbejde afhænger af det sociopolitiske landskab, som kontaktannoncørerne opererer i. I Andrew Shields' arbejde med kontaktannoncer, der formidler kontakt imellem migranter og "ikke-migranter" i 1960'ernes og 1970'ernes Holland (Shield, 2014), vises det, hvordan queer-lyster åbent formidles i massemedier. Kontaktannoncesiderne i avisen eller tidsskriftet muliggør således en repræsentativ synlighed og social eksistens for queer-lyst.

Kontaktannoncens interaktive potentiale videreføres og forstærkes med migrationen til moderne kommunikationsmedier såsom 'Bulletin board systems' (BBS). BBS "allows the user to tap into a central computer via a personal computer and telephone line. The user may then leave messages, read messages left by others, and respond to others' messages" (Garamone, Harris, & Anderson, 1986: 325). Denne medieteknologi muliggør specialiserede, tematiske grupperinger omkring en digital "opslagstavle", hvor brugere både kan *narrowcaste* til alle i gruppen, samt *chatte* en-til-en. Disse kanalers obskure eksistens på et internet, som kun de færreste på dette tidspunkt forstår og har adgang til, bliver et nyt trygt rum ('safe space') for ikke-normative møder imellem LGBTQ-personer Shelley Correll dokumenterer allerede i 1996, hvordan homoseksuelle kvinders tekstlige praksisser i en BBS-kanal trækker på rumlige metaforer for på den måde at lave en online "lesbisk café" (Correll, 1995). Dette er et tidligt eksempel på, hvordan metaforerne for medier som rum, steder eller miljøer anvendes til at forstå digitale møder. Fra at være en mere eller mindre passiv, transmitterende kanal for repræsentation af lyster bliver den digitale kontaktannonce et interaktivt, kommunikativt fællesskab, hvori tekstlige og visuelle repræsentationer cirkuleres. Den "lesbiske café"

¹¹ Der refereres til en Kindle e-bog uden faste sidetal. Referencestilen følger APA-standarden.

tilbyder således en medieret rumlighed eller et 'miljø' for disse kommunikative praksisser. Corrells studie bryder med en hierarkisk forståelse af kommunikation, hvor medier evalueres ud fra deres evne til at genskabe kommunikationsforholdene til stede i møder ansigt til ansigt. Dette synliggør, hvilken værdi de digitale fællesskaber tilskrives af dets deltagere, og hvordan dette for dem bliver til en kulturel scene.

Fremvæksten og populariteten af datingtjenester og -hjemmesider i de sene 1990'ere falder sammen med væksten i internetadgang og World Wide Web-protokollens relative brugervenlighed og tilgængelighed. Ydermere indskriver tjenesterne sig i en stigende grad *visuel kultur*, idet visuelle repræsentationer, navnlig *profilbilledet*, adskiller disse fra tidligere tiders skriftlige, og ofte anonyme, selvfremstillinger. WWW-protokollen og pc'ens grafiske brugergrænseflade muliggør multimodale fremstillinger, hvor visuelle og skriftlige elementer forbindes af hyperlinks i interaktive profiler. Profilen består således typisk af profilbilledet (enten et portrætfoto eller et ofte ansigtsløst kropsbillede) samt en skriftlig selvpræsentation og interesseplacering, beskrivelse af kropslige karakteristika og seksuelle præferencer angivet og gjort søgbare i drop down-menuernes multiple choice-systemer. Brugen af datinghjemmesider opnår høj udbredelse i den homoseksuelle population i flere lande, hvilket Sharif Mowlabocus beskriver i *Gaydar Culture: Gay Men, Technology and Embodiment in the Digital Age* (2010). I 2002 lanceres den tjeneste, som for størstedelen af denne epoke i medieringen af queer-hook-up-kultur i Danmark bliver toneangivende, nemlig boyfriend.dk. Boyfriend.dk og gaydar.com er profilbaserede portaler til etablering af romantisk og/eller seksuel kontakt mellem MSM. Disse tjenester udvikler nye kategoriserings- og segmenterings-affordances i tråd med allerede eksisterende identifikationer. Disse afgrænses af forskellige kombinationer af partnerstatus, seksuelle præferencer, mængde af kropsbehåring, alder, kropstype og fetichpræferencer. Typiske identificeringer er "top", "bottom", "no strings attached", "partnered", "bear", "cub", "leather", "BDSM", "jock" og "twink". (se f.eks. Moylan, 2010) Disse er markeringer tjener til at lette forhandlingen af seksuelle præferencer. Homoseksuelle intimitetspraksisser kommer med boyfriend.dk og gaydar.com i tæt dialog med disse positioneringsrepertoarer, hvilket også ses i hook-up apps som Grindr og Scruff.

Rødderne i cruising

I forhold de datingtjenester som voksede frem i 1990'erne og i årene efter årtusindeskiftet, da forskyder hook-up apps, i kraft af deres mobilitet og lokationsteknologiske grundlag, fokus over mod *kropslig bevægelse*. Mobilitet bliver et central modus, igennem hvilket den nu digitale hook-up-kultur opererer. Hook-up apps ændrer dermed ikke bare de måder, hvorpå repræsentationen af homoseksuel lyst medieres, men også de kropslige og rumlige praksisser, som løber forud for og sideløbende med homoseksuelle, lystfulde møder. Populariteten af hook-up apps har medført betydelige forskydninger i dette, hvilket følgende interviewcitater illustrerer:

I miss the days when we didn't have these technologies, when looking became much more a part of how we interacted. Like, walking down the street and catching someone's eye, and then turning back and looking. And the waiting, and all of those kinds of the unspoken language, that I don't think we have...use so much, cause we can pick up the phone and just work out if he was. So I think there's a sense for me that perhaps Scruff has replaced some of that non-verbal interaction that we used to learn somehow. (Joe)

Til at belyse udviklingen i, hvordan homoseksuel sex gøres, er det afgørende at forstå kommunikationsmediernes transformation af homoseksuel 'cruising'. Hvor kontaktannoncen er baseret på produktionen og cirkuleringen af tekst og repræsentationer, da beskriver cruising som sagt den aktive søgen i offentlige rum efter mulige, anonyme seksualpartnere. Det er en rumlig udfoldelse af kropsliggjorte kommunikationsrepertoarer, hvori blikke, kropslige orienteringer og andre synliggørelsesmetoder anvendes til at signalere til andre MSM, at man er interesseret i sex. Cruising afhænger af cruiserens taktiske synliggørelse af sin homoerotiske lyst. For at opnå dette er der blevet anvendt signalsystemer som farvet lommetørklæde i baglommen, øring i den "forkerte" øreflip, "gay voice" osv. Således har cruising altid haft en medieret komponent, i begrebets videste forstand. Det indforståede blik er en tillært, historisk praksis; "we've been looking at each other 'in that way' for decades"

(Mowlabocus, 2010: 60). I cruising kan det lystne blik som kommunikativ kraft bistås af forskellige materielle signaleringssystemer. Et eksempel på dette er lometørklædet hængende ud af baglommen (Urbach, 1996). Dette anvendes som markør for ikke bare homoseksuel tilgængelighed, men – afhængig af farve og placering i henholdsvis højre eller venstre lomme – personens specifikke seksuelle præferencer. Cruising-praksis konstitueres således af samspillet mellem særlige kropslige orienteringer, det lystne blik og materielle ”medieringer” af seksuelle præferencer.

Cruisings interaktive, kropslige teknikker og repertoierer relaterer også til de steder, hvorpå de finder sted. Dets kropslige dimensioner må altså også beskrives ift. de rumlige vilkår, det udspiller sig i. John Walker Hollister beskriver et *cruising-sted* som ”an emplaced situation where sexuality is enacted and meaningful” (Hollister, 2002: 1). Cruising kan siges at kunne foregå alle andre steder, end hvad der i den givne samfundsorden forstås som private rum. Man kan således ikke cruise i sit eget soveværelse. Det er en form for privat offentlighedspraksis, som skaber rum for intimitet i ellers ikke-akkommoderende, kulturelle rum. Homobarer, nattens parker, afsidesliggende parkeringspladser, vrímlende gågader eller middagselskaber er eksempler på materielle og sociale vilkår for cruising. Denne mangfoldighed i steder tilbyder forskellige rammer for cruising, hvad Hollister benævner deres forskellige vilkår for *markering, tilgængelighed og synlighed*.

Et steds *tilgængelighed* (accessibility) beskriver ”variations in where one can or cannot go, distributions of resistance and openness to movement, whether psychological, cultural, legal, or physical” (ibid.: 202). En offentlig park om natten er således tilgængelig på den måde, at der fysisk er adgang, samtidig med at det er et slags offentligt ”melletrum”, et ellers uindtaget rum. På den måde konkurrerer cruising-praksis her ikke med eksisterende normer for brug, hvilket ikke kan siges at være tilfældet på gågaden. Et steds *synlighed* (visibility) beskriver ”how one can watch and be watched [...] In others, one may be visible only to those who are interested and have gone out of their way” (ibid.: 202-203). Parkens mørke mindsker den cruisendes synlighed, således at det kun er de, der kommer helt tæt på, der kan se personen. Omvendt mærkes blikket i homobaren som potentielt lystfyldt ved personens blotte tilstedeværelse. Variationen i fysiske miljøer tilbyder muligheder for synliggørelse, som den cruisende forholder sig til. Endelig

betegner *markeringer* (marking) ”particular customs for interaction among those present. Processes that reconstruct identity kick in at these marked sites, and also contribute toward sustaining them” (ibid.: 203). Erfarne cruisere deler således forestillinger om, hvilke seksuelle handlinger der er passende det givne sted, samtidig med at tilstedeværelsen reproducerer de MSM-identifikationer, som formentlig bragte personerne til stedet til at begynde med. Natlige parker, parkeringspladser og homobarer er grundet deres høje population af cruisende markeret således, at cruising-praksis kan foregå ganske åbenlyst. Omvendt er markeringen af middagsselskabet og gågaden som cruising-steder svag, hvilket gør, at de tilstedeværende ikke nødvendigvis identificeres som MSM. Den cruisende responderer forskelligt på disse rumlige og sociale vilkår ved at justere sin synliggørelsespraksis herefter.

Det er i lyset af cruising som kropsligt og rumligt MSM-fænomen, at samtidens digitalt assisterede cruising skal forstås. Her er udviklingen i, og spredningen af, mobile, digitale kommunikationsformer helt afgørende. Digital cruising er ”a constellation of communicative acts that take place between men via any one of a number of mobile interfaces” (Mowlabocus, 2010: 188). De materielle vilkår for digital cruising er udbredelsen af det mobile datanetværk, smartphonens grafiske interface, samt dens lokaliserings-affordances. Inden disse tre teknologiske udviklinger var på plads, eksperimenteredes via WAP-baserede hjemmesider, primitive apps og bluetooth-forbindelsesteknologi med at skabe synligheder og interaktive forbindelser imellem tilfældige forbigående.¹² De afgørende ændringer i cruising-praksis som følge af mobil og lokativ kommunikationsteknologi som hook-up apps kan spores tilbage til midten af 2000-tallets ”bluejacking”-praksis. Bluejacking anvender mobiltelefoners trådløse dataoverførelsesteknologi til at udveksle korte beskeder imellem enheder nær hinanden. Teknologien blev på det tidspunkt mestendels anvendt til at udveksle kontaktoplysninger, men blev i bluejacking-praksisser reapproprieret til at sende små beskeder. Således opretter bluejackeren et kontaktkort, skriver en besked i navnefeltet og sender det til en af de åbne bluetooth-forbindelser, som er indenfor rækkevidde (ofte ikke

¹² WAP står for Wireless Application Protocol og er en tidlig standard, med hvilken mobiltelefoner kunne hente data til præsentation i en WAP-browser.

mere end 10 meter væk). For at vise, hvordan denne lokative, mobile teknologi kan anvendes til at cruise, viderebringes her Mowlabocus' beskrivelse af 'Ernestos' og 'Franks' bluejacking-faciliterede cruising-møde.

I've used Bluetooth. I've been cruised with Bluetooth actually. ... I was on the tube in Madrid ... and I'd got on at the far end [of the line] Some lad got on, he was really cute, he was South-American ... Anyway then the train filled up a bit and my phone went and it was a Bluetooth message and it was a picture of him. So I kinda saw him through the people, and the train is getting busier and busier and busier as the train is heading in to the central of Madrid and he was checking whether I had it and then he smiled at me to make sure I'd made the connection between [him and the message] but actually, he must have been broadcasting to the entire [carriage]...unless he picked my phone out?

Anyway, at each stop he sent a more and more graphic picture to me, made it very clear what he was interested in and what he wanted me to do to him, and then when I got off the train he got off the train and he called me by name, because of course my phone had my name on it. It was quite odd to have a stranger who'd gone from being a total random stranger, to having seen the intimate side of him, calling out my name. And then I went and had sex with him and it was really nice. (Frank, 41) (Mowlabocus, 2010: 190)

Bluejacking foregriber digitaliseringen af cruising, hvor medieteknologier sammen med byggede, offentlige rum tages i anvendelse til at skabe seksuelle muligheder. Fysisk nærhed og bluetooth-teknologiens mulighed for at kontakte nærværende fremmede muliggør det seksuelle her og nu-møde. Ernesto og Franks kommunikative praksis blander digitale og kropslige udvekslinger af blikke, tekst og billeder. Teknologien underbygger deres udveksling af indforståede blikke og muliggør ultimativt et intimt, seksuelt møde. Hvad der ved første øjekast kan ligne en udvidelse af de tider og steder, hvori der kan cruises, er faktisk en *kvalitativ* ændring i, hvordan cruising praktiseres.

Vi kan ikke forstå digital cruising uden at tænke over de *steder*, det foregår. I det konkrete eksempel muliggør både metroens togkupé og bluetooth-netværket kun i ringe grad en homoseksuel *selvmarkering*. I modsætning hertil er hook-up apps som Grindr stærkt markerede, digitale cruising-steder. Hvis man er logget på Grindr, er der således en stærk forventning om, at man enten identificerer som homoseksuel eller i det mindste er interesseret i MSM. De lokative affordances ændrer ethvert rums *tilgængelighed* for cruising, idet man selv umærkede steder kan sende digitale ”prøveballoner” op med mindre risiko for ydmygelse eller vold end ellers. Hvor cruising via bluejacking udelukkende muliggør etablering af kontakt i fysiske møder, da fungerer moderne hook-up apps som digitale *mediemiljøer*, hvor brugerens *tilstedeværelse* gør denne fuldstændig tilgængelig for at blive cruiset. Den erotiske *synlighed*, som bluejacking tilbyder, er således stærkt afhængig af ikke bare samtidig tilstedeværelse, men også evnen til at kaste indforståede blikke. Hook-up apps tilbyder ligeledes at indgå i disse praksisser på tværs af byggede og digitale miljøer, samtidig med at det er muligt at blive synlig udelukkende vha. af den digitale brugergrænseflade. Fra præ-digital cruising over bluejacking til hook-up apps er der dermed tale om en udvidelse af cruising-rummet og en forskydning i dens signaliseringssystem. Afsnittets første deltagercitater viser, at dette i nogle regionale og sociale kontekster har medført en udgrænsning af tidligere tiders cruising-praksis.

Det digitale mediemiljø afgør, hvilke muligheder for markering, der er til stede (til hvem er app'en målrettet, og hvilken adfærd inviteres der til?), tilgængelighed (hvem har de økonomiske og forbindelsesmæssige ressourcer til at eje en smartphone og koble sig på et mobilnetværk?) og synlighed (hvilke tekstuelle muligheder for repræsentation af identitet og orientering er der?). Hook-up apps forskyder, hvad det vil sige både at date og at cruise, og ændrer og udvider de kropsliggjorte repertoarer, homoseksuelle mænd kan trække på for at se hinanden. Metateoretisk er hook-up apps nyttige analytiske startpunkter i non-media centric (Morley, 2008) studier af homoseksuelle liv, idet der i og omkring disse medier synes at blive forhandlet og genforhandlet måder, hvorpå intimitet *gøres*. Teoretisk behandler afhandlingen medierelaterede forskydninger i homoseksuel intimitetskultur som et *medialiseringsspørgsmål*, hvilket er fokus i det følgende kapitel.

TEORETISK POSITIONERING

Det historiske blik på homoseksuelle intimitetskulturer har etableret at disse har var dybt afhængige af forskellige materielle forhold, såsom medieteknologier. Disse homoseksuelle er desuden kendetegnet ved den måde de diskret forsøger at appropriere de materielle forhold. Dette giver klangbunden for, at jeg anvender medialiseringsteori som integrerende, teoretisk ramme for at analysere homoseksuelle mænds intime oplevelser, praksisser og miljøer. I dette kapitel præsenterer jeg det medialiseringsteoretiske felt, afhandlingens placering i dette og anviser feltets mangelfulde bidrag til analysen af intimt liv. Jeg anvender det *kritiske medialiseringsperspektiv* til at definere rammerne for analysen af 'medialiseret intimitet'. Specifikt trækkes der på André Janssons model for analyse af 'socio-spatiale regimer', navnlig materiel afhængighed, premediering af oplevelse og normaliseringen af social praksis (Jansson, 2013).

I det følgende kapitelafsnit opridses afhandlingens metateoretiske position: Således trækker jeg det fænomenologisk-geografiske stedsbegreb frem; praksisbegrebet samt queerteoretiske spørgsmål om subjektivering, affekt og lyst.

Metateoretiske nedslag

Afhandlingens forskningsspørgsmål og analytiske interesser er en konsekvens af de faglige og personlige interesser, jeg har kultiveret i løbet af ph.d.-projektets forløb. Således udvikles de analytiske spørgsmål "som en konsekvens af mødet mellem den metateoretiske informering og det konkrete empiriske materiale, man arbejder med" (Søndergaard, 2005: 258). Afhandlingen orienterer med spørgsmål om *vidensinteresser* og placerer sig i strømmen af "kompleksitetssensitive typer af tænkning" (ibid.: 235), dvs. at jeg ikke trækker på den samfundsvidenskabeligt funderede skelnen mellem 'validitet' og 'reliabilitet'. Ontologiske og epistemologiske spørgsmål bliver da ikke, hvad der *eksisterer*, men vil snarere omhandle 'tilblivelsesprocesser'. Undersøgelsen søger ikke at identificere kausalitetskæder, men fænomenets "komplekse konstituering" (ibid.: 239).

Intimitetspraksis og intimitetskultur i og omkring hook-up apps behandles som både *konstituerede* igennem handling og *konstituerende* for, hvilke handlingsrepertoarer som er tilgængelige.

Afhandlingens valg af medialiseringbegreb både udspringer af og strukturer undersøgelsens orientering mod 'erfaring', 'praksis' og 'miljøer'. Disse afspejler vidensinteresser, som jeg her udfolder i forhold til henholdsvis fænomenologisk geografi, praksisteori og affektteori.

Sted

Social- og humangeografien orienterer sig typisk mod spørgsmål om agens, erfaring og magt vha. begrebet om 'sted'. Et sted kendetegner noget mere end et tredimensionelt udbredt, geografisk *rum*. Geografen Shaun Moores definerer fænomenologiske steder som "experiential constructions in which environments are practically appropriated via action and emotion" (Moores, 2007: 5). Naturligt givne, menneskeligt byggede og/eller digitale rum bliver således til miljøer, når de indtages af menneskelig tilstedeværelse og aktivitet. Stedet beskriver et moment i menneskelig erfaring, som knytter an til de måder, disse miljøer anvendes og føles på. Erfaring eksisterer altså kun i sin relation til miljøer. Fænomenologisk geografi orienterer sig overordnet set mod samspillet mellem erfaring, praksis og magt og dens virkemåder. Jeg finder særlig inspiration i Michel DeCerteaus klassiske og skelnen mellem 'strategi' og 'taktik':

I will call a strategy the calculation (or manipulation) of power relationships that becomes possible as soon as a subject with will and power [...] can be isolated. [...] a tactic is a calculated action determined by the absence of a proper locus. [...] The space of a tactics is the space of the other. Thus it must play on and with a terrain imposed on it and organized by the law of a foreign power. (de Certeau, 1984: 35-37)

Hook-up-kultur består i de taktiske approprieringer af strategisk producerede hook-up apps og byggede miljøer. Disse miljøer producerer ikke entydige erfaringer i kraft af deres byggede og digitale egenskaber. Omvendt er handling og følelser/affekt i dette perspektiv netop orienteret imod, og konditioneret af, disse miljøer. Dette er det metateoretiske

grundlag for afhandlingen ikke-mediecentriske tilgang, hvor hook-up apps' og byggede miljøers materielle egenskaber undersøges i deres samspil med de måder, hvorpå personlige og kulturelle orienteringer, formål og lyster *praktiseres*.

Praksis og affekt

Praksisteori angiver praksis til at være "the 'smallest unit' of social theory" (Reckwitz, 2002: 245). Hvor Reckwitz anser praksis som en erstatning for f.eks. et diskursivt eller affektivt perspektiv, tager afhandlingen en mere integrativ tilgang. I stedet for at adskille praksisteori fra andre kulturelle teorier anvendes jeg det som det modus, hvorigennem kroppe, affekt, diskurser og materialiteter bliver synlige. Det er også på baggrund af denne erkendelse, at afhandlingen er interesseret i at skrive de etiske udfordringer frem, der er ved at arbejde med menneskers intimitetskulturer og praksisser. At der er tale om ikke-normative intimiteter blandt homoseksuelle mænd, skærper således nødvendigheden af det etisk-analytiske arbejde.

Ansporet af den fænomenologiske geografis italesættelse af følelser som produktive kræfter side om side med handling, orienterer afhandlingen sig mod affektteori (toneangivende værker er Ahmed, 2004; Massumi, 2002; Sedgwick, 2003). Mons Bissenbakker opsummerer affektteoretisk orientering således:

Følelser ses ikke som noget, der befinder sig inden i den enkelte, hvorefter de leves ud eller som den endelige årsag bag personers handlinger ('jeg gjorde x, fordi jeg følte z'). Affekter skal snarere forstås som relationelle, performative og 'klistrende'. (Bissenbakker, 2012: 5)

Følelsesanalyse afslører dermed de relationelle dynamikker, som gør de affektive udtryk meningsfulde momenter. Affekt kan dermed på én og samme gang være repressivt og produktivt, det kan indgå i betydningsdannelser, hvori tidligere erfaringer indgår, og det kan give kraft og retning til bestemte måder at forholde sig til verden på. Bissenbakker skriver om skam-affekt:

Skam skaber og underminerer på én gang den dikotomi, den er del af, og åbner derfor op for en undersøgelse af de investeringer, som ikke bare går forud for skammen, men som også produceres igennem skam (Bissenbakker, 2013: 27)¹³

Afhandlingen identificerer affekt i diskurser og repræsentationer og anvender perspektivet til at diskutere, hvordan følelser både afspejler og rammesætter praksis og erfaring.

Lyst og subjektivering

Relateret til det affektive er afhandlingens orientering mod *lyst*. Hvor ovenstående affektteoretiske perspektiv formår at situere lyst som interagerende med handling i ikke-kausale analyser, mangler der en specifik forståelse af de måder, hvorpå lyst bliver til i relation til homoseksuel, mandlig identifikation. Homoseksuel lyst (og enhver lyst) er ikke et område frit for magt, men snarere en modus, hvorigennem subjektivering opererer. Judith Butler skriver:

A vexation of desire, one that proves crucial to subjection, implies that for the subject to persist, the subject must thwart its own desire. And for desire to triumph, the subject must be threatened with dissolution. A subject turned against itself (its desire) appears, on this model, to be a condition of the persistence of the subject (Butler, 1997: 9)

Afhandlingen forstår herigennem både homoseksuelle mænds medierede møder og cruising som praktisering af lyst, der paradoksalt nok tager form pga. de kræfter, som søger at udslette dem. Både medieteknologier og byggede rum forstås som miljøer, der lystfuldt approprieres. Når afhandlingen markerer homoseksuelle mænds approprieringer af medierede og byggede miljøer som konstitueret i relation til en heteronormativ hegemonisk orden, da trækkes på et queerteoretisk (se f.eks. Butler, 1990; Sedgwick,

¹³ Citatet anvendes også i artikel D: ”Grænsekrydser, backstabber og opportunist’: Praksisbaseret etik som intimt grænsearbejde”.

2003) vokabular. Heteronormativitet sanktionerer bestemte cis-kønnede, heteroseksuelle, private udfoldelser af lyst i relation til reproduktion og udgrænser samtidig alle andre krop-sex-lyst-konstellationer og -praksisser. De undersøgte lystfællesskaber er dermed normative afvigelser fra den heteronormative orden. Queer angiver den politiske og akademiske orientering mod de strukturer, som undertrykker ikke-normative liv, for på den måde at kunne forestille sig liv levet med ikke-sanktionerede seksuelle identiteter og kønsidentiteter.

Af de mænd, der har sex med mænd (MSM), som bruger hook-up apps, fokuserer afhandlingen på dem, som er mærket, og selvidentificerer sig, som homoseksuelle mænd. En mand, der har sex med mænd, subjektiveres, mærkes eller interPELLERES i det heteronormative hegemoni som 'homoseksuel'. Ved at skelne mellem MSM og homoseksualitet bliver det samtidig klart, at forskellige grupper af individer har forskellige investeringer i at lade sig genkende som sådan.

Hvad der udskiller den homoseksuelle gruppe fra MSM, er da dens investering i, eller hvad Butler kalder 'passioneret tilknytning' til, identifikationskategorien, som tildeles MSM: "...no subject emerges without a passionate attachment to those on whom he or she is fundamentally dependent (even if that passion is 'negative' in the psychoanalytic sense)" (Butler, 1997: 7). At undersøge spændingerne mellem lystpraksis, 'mærkning' og identitet er en grundlæggende queerteoretisk disciplin. Hvor homoseksuelle mænd er dybt engageret i at tage ejerskab over den position, som de, i kraft af deres seksuelle praksis, interPELLERES ind i, da er andre hook-up app-brugere under MSM-kategorien omvendt investeret i at forblive umærkede og dermed muliggøre at kunne blive til ift. andre, konkurrerende identifikationsrepertoarer (f.eks. 'heteroseksuel', 'ægtefælle' og 'far'). Benævnelsen 'mænd der har sex med mænd' (MSM) inkluderer således både dem, som er investeret i at lade sig mærke som homoseksuelle, og dem, som ønsker at forblive umærkede.

Ikke-medicentrisk medieforskning

Afhandlingens orienterer sig imod det dynamiske samspil mellem hook-up app-teknologi og homoseksuel intimitet. Dette indskriver sig i, hvad David Morley kalder et 'ikke-medicentrisk' perspektiv (Morley, 2008). Ikke-medicentrisk medieforskning indskriver

sig i en medieforskningstradition, som tog form omkring *medieetnografien* i løbet af 1980'erne. Med deltagende observation som primært, metodisk redskab, og 'hverdagslivet' (Schutz, 1975) som central, analytisk enhed søger medieetnografien at gøre op med traditionelle forskningsdikotomier som strukturalisme/kulturalisme og mikro/makro (kortlagt i Drotner, 1994). Den ikke-mediecentriske tilgang angriber dette klassiske skel ved at orientere sig mod de nye mobiliteter, som smartphones skaber, netværkets decentring af mennesket som handlende aktør, samt de nye muligheder for deltagende observation, som internettet giver. Ikke-mediecentrisk medieforskning beskrives af Morley således:

My argument is that we need a new paradigm for the discipline, which attends more closely to its material as well as its symbolic dimensions. If improvements in the speed of communications are central to the time-space compressions of our era, emphasis has recently fallen almost exclusively on the virtual dimension (the movement of information) to the neglect of the analysis of the corresponding movements of objects, commodities, and persons. However, we should aim to develop a model for the integrated analysis of communications, which places current technological changes in historical perspective and returns the discipline to the full range of its classical concerns. (Morley, 2008: 114)

Ikke medie-centrisk medieforskning forkaster ensidige fokuser på mediers effekter, eller entydige kausale relationer. Perspektivet kræver sensibilitet både overfor de materielle kredsløb, som medieteknologier indgår i, de lokale og globale betydningsproduktioner, som disse materialiteter indgår i, samt de materielle og kulturelle aspekters historicitet. I afhandlingen undersøges hook-up apps således udfra, hvordan de bliver betydningsfulde i kulturelt og materielt forankrede produktioner af homoseksuelle intimiteter. Det forbliver åbent, hvordan forholdet er imellem på den ene side de forskydninger i materielle vilkår, som hook-up apps giver, og på den anden side de kulturelt forankrede normer og formål, i forhold til hvilke hook-up apps tages i anvendelse.

Medialiseringsteoretisk landskab

Afhandlingen anvender André Janssons kritiske medialiseringsbegreb, idet det muliggør en ikke-mediecentrisk og normkritisk undersøgelse af de måder, nye medier bliver betydningsfulde på. Inden jeg i detaljer præsenterer afhandlingens medialiseringsbegreb, er det nyttigt først at give et overblik over det medialiseringsteoretiske felt for på den måde bedre at forstå, hvordan afhandlingen placerer sig i dette.

Medialiseringsteori forlænger på mange måder Medium Theory-traditionen, hvis vidensinteresser kommer til udtryk i dens mediebegreb. Joshua Meyrowitz opsummerer dette begreb således: "each medium is a unique type of environment whose widespread use reshapes people and culture" (Meyrowitz, 2001: 10). Medier er altså *miljøer* med bestemte karakteristika, som former mennesker og kulturers mulighedsrum, hvilket dermed mere generelt kan siges at strukturere de måder, individuel handling og kulturelle formationer fremtræder på. Perspektivet opererer med et kausalt forhold, der går fra mediers materialiteter, eller 'logikker' (Hjarvard, 2009), til kulturelle udtryk og social handling. Afhandlingen skriver sig op imod et sådant perspektiv og insisterer på, at den sociale betydning af nye medieteknologier ikke kan identificeres i selve mediets særlige egenskaber, idet disse i ibrugtagelsen kompliceres på måder, som i lige så høj grad afspejler brugskulturens indlejrede formål og normer. Som tidligere angivet er afhandlingens vidensinteresse ikke-mediecentrisk; jeg vil med andre ord bibeholde mediefaglighedens orientering mod mediet som analytisk moment, men spore produktionen af intimitet på tværs af medie-materielle og homokulturelle sammenhænge. Ydermere er samspillet mellem hook-up apps og en række homokulturelle praksisfællesskaber ikke statisk; socialt distribuerede normer og værdier forhandles løbende. Her er det nyttigt at minde om indledningens definition af medialiseringsteori:

mediatization theory [...] place[s] emphasis on the role of the media, for instance by examining how media mould social interaction and shape 'communicative figurations' [...] or how the logics of the media come to influence the logics of other institutions like religion or politics. (Hepp, Hjarvard, & Lundby, 2015: 3)

Det medialiseringsteoretiske felt er spredt og beskrives typisk som bestående af *institutionelle, kulturelle og materielle* retninger (ibid.: 317). Medialiseringsteori er således ikke bare samlende for mediers relation til mikro- og makrosociale fænomener, men rummer også arbejder med ganske forskellige vidensfelter. Ved at anvende medialiseringsteori til organisere afhandlingens undersøgelse af hook-up apps og mandlige, homoseksuelle intimitetskulturer fokuserer jeg på disse mediers ændring af de mulighedsrum, som bliver tilgængelige, og hvordan disse muligheder sammen med kulturelt forankrede normer og værdier forhandles ind i konkrete intimitetspraksisser.

Medialiseringsteori er blevet kritiseret for ikke at kunne matche udviklingen i *bredden* med en udvikling i *dybden*. Det påpeges, at der mangler analytiske fremgangsmåder, der kan bekræfte eller afkræfte teoriens ændrings-locus (Deacon & Stanyer, 2014). Konsekvensen af den manglende operationalisering bliver da en lemfældig og i yderste konsekvens meningsløs påkaldelse af medialiseringsteoriens begreb:

we cannot suppose ICTs or the media are always necessary and sufficient to bring about change, it might well be that the agents of mediatization only have an effect when combined with other cultural, political and social variables. (ibid.: 1035)

Medialiseringsteori risikerer med andre ord mediedeterministiske cirkelslutninger. Denne kritik kan ydermere ses i lyset af det mediefaglige felts tiltagende tværfaglighed. Således er ”medievidenskabeliggørelsen” under pres fra de andre forskningstraditioner, hvis fagfelter er blevet berørt af mediernes indtrængen i den del af det professionelle og personlige liv, som fagretningerne studerer. Andreas Hepp, Stig Hjarvard og Knut Lundby afviser, at deres varianter af medialiseringsteori er ’mediecentriske’, og angiver en tredje position, som de omtaler som en ’medie-centreret’ tilgang. Denne involverer:

a holistic understanding of the various intersecting social forces at work at the same time as we allow ourselves to have a particular perspective and emphasis on the role of the media in these processes. (Hepp, Hjarvard, & Lundby 2015: 3)

Det er uklart, hvad der adskiller denne position fra ikke-mediecentrisk medieforskning, udover den uunderbyggede intention om, i springen af netværk af transformationer, at vægte medieprocesser relativt tungere end andre sociale kræfter. Argumentet formår ej heller at adressere, hvordan medialiseringsteori forholder sig til Medium Theorys mediedeterministiske historie. Den potentielle mediedeterminisme udfordres i Hepps forståelse af medier som 'formende kræfter':

the concept of the 'moulding forces' of the media is based on the idea that there are different specificities of different media that we have to take into account while researching change. However, these specificities of different media are produced in human acting and without indicating 'one trajectory' or 'logic' of the media. We should thus not just focus on effects but also on the specificity of different media in multi-level transformative processes. (Hepp, 2010: 41)

Hepp forsøger her at revitalisere effektforskning ved at fremskrive kontekstens potentiale til at ændre medieeffektens løbebane. Dette kan ses som et relativt konservativt modsvar på den mediedeterministiske kritik; således går Hepp ikke så langt som at benævne forholdet mellem medier og kontekst som ligeværdige, transformative momenter, men begrænser sig til at angive mediets påvirkning som mindre forudsigelig og ensartet. En mere radikal afvigelse fra den effektorienterede tradition er den *kritiske medialiseringsteori* (Jansson, 2013). Dette bliver udgangspunktet for afhandlingens medialiseringsteoretiske intimitetsanalyse og vil blive beskrevet i det følgende afsnit.

Kritisk medialiseringsteori

Det kritiske medialiseringsperspektiv anvendes som denne afhandlings medialisering-begreb, idet det muliggør at arbejde med medier som både konstituerende og konstitueret. Dette kommer til udtryk i Janssons pointering af, at medier som formende kræfter må betragtes i samspil med specifikke *kultursammenhænges formgivning* af "deres" medier. I dette perspektiv kommer medialiseringen ikke bare til udtryk på forskellig vis, afhængig af den specifikke kulturelle kontekst, men dens indflydelse på en

given kulturel sammenhæng kan være større eller mindre: "Certain technologies may prove to be totally indispensable for certain groups and within certain parts of society, whereas in other contexts they might acquire a more marginal significance. The strength and expression of mediatization vary accordingly." (Jansson, 2015b: 382) Jansson holder fast i medialiseringsteoriens grundlæggende opfattelse af, at sociale ændringer opstår som følge af nye måder, hvorpå mennesker og samfund bliver afhængige af bestemte medier. Han specificerer med sin anerkendelse af medialiseringen som både formende og formet, at specifikke, lokale ændringer sker i en slags dialog imellem medialiseringsspresset og de specifikke kulturelle kontekster, som udsættes herfor. Tilgangens position i det medialiseringsteoretiske landskab, samt dens orientering mod traditionelt humanistiske vidensinteresser, ses i følgende citat:

Mediatization is thus a concept that can help us think of media enhanced social transformations in complex ways; not as the consequences of technological innovation or media 'agency' (Hjarvard, 2008), but in terms of a 'metaprocess' (see especially Krotz, 2007), involving diverse combinations of morally and ideologically inflected, and historically embedded, microprocesses at the level of social life. (Jansson, 2013: 280)

Medialiseringens studieobjekt er sociale transformationer, og dens metode er at spore, hvordan medier i samspil med normative, ideologiske og historiske kræfter opererer på et hverdagsniveau. Jansson analyserer bevægelsen fra massemedier til digitale, mobile og sociale medier som en ændring fra centrifugale til centripetale, sociale dynamikker. Selvom social mediebrug afhænger af individualiserede brugsformer og muliggør vedligeholdelse af et hav af sociale forbindelser til enhver tid, da viser Jansson i sin analyse, hvordan sådanne medier som oftest anvendes i konstante sociale overvågninger og interaktioner i allerede tætte, intime netværk af relationer. Jansson bruger sin kortlægning af disse medialiseringprocesser på at overveje det emancipatoriske potentiale i såvel disse processer som i deres forskningsmæssige eksponering. Tilgangens kritiske potentiale ligger således både i dens metodiske tilgang og dens analytiske perspektiv: metodisk pga. den vidtgående ikke-mediecentriske sporing af sociale

transformationer på tværs af medieformer og kulturelle sammenhænge; analytisk i sin insisteren på at undersøge *normers* rammesætning af medierelateret hverdagsliv, og hvordan ændring i mediernes anvendelse kan ændre, hvordan vi på samfundsniveau konstruerer og vedligeholder sociale rum igennem bestemte inklusions- og eksklusionsmekanismer. Der er i dette perspektiv et *normkritisk* potentiale i brugen og studiet af medier. I nærværende kontekst er en normkritisk tilgang helt afgørende og i overensstemmelse med afhandlingens orientering mod hook-up apps og homoseksuel identifikation og kultur vha. spørgsmål om stedsproduktion, praksis, subjektivering og affekt.

Som analytisk model angiver Jansson, at medialiseringerprocesser, også kaldet *teksturer*, består af tre forskellige men overlappende 'regimer', nemlig materiel afhængighed (material indispensability), premedieringen af erfaring (premediation of experience) og normaliseringen af social praksis (normalization of social practice). Disse er medialiseringanalytiske momenter eller repertoarer, hvis prævalens varierer. Jansson konstruerer denne analytiske model med direkte inspiration fra Henri Lefebvres marxistiske geografi og dennes tredelte begreb om 'rummets produktion' ('the production of space') (1991).

Materiel afhængighed beskriver medialisering som noget, der på et psykisk plan integrerer medier i, hvad der *opleves* som grundlæggende for evnen til at leve et behageligt liv. For mange er det f.eks. i stigende grad svært at tænke sig et socialt eller romantisk liv uden at kunne sende digitale beskeder til hinanden (Linke, 2011). Medialiseringen beskriver dermed, hvordan nye medier ændrer de materialiteter, som er uløseligt forbundne med erkendelse, tænkning og handling.

Premediering af erfaring forlænger medialiseringens indvirkning på mentale processer ved at italesætte de måder, hvorpå medier påvirker social handling. Niveauet (eller i Janssons ord: regimet) beskriver i mindre grad forskydninger i mediematerialitet og i højere grad, hvordan disse former vores forventninger til fremtidige begivenheder og oplevelser, hvilket i anden omgang producerer bestemte typer af handling – det være sig kropslige orienteringer og bevægelser eller medierepræsentationer.

Endelig er der *normaliseringen* af social praksis, dvs. ændringer i de *common sense*-normer, som regulerer, hvad der er acceptabel, social adfærd. Domestication-litteraturen

kan siges særligt at bidrage til analysen af dette medialiseringsregime. Således producerede denne tilgang analyser af, hvordan tv-apparatet og tv-kigning approprierede ind i hjemmet på måder, som forskød de sociale normer for, hvad en hjemlig praksis overhovedet kunne siges at være.

Jansson angiver, at det er i samspillet mellem regimerne, at medialiseringsanalysen lever. Denne analytiske model muliggør transmediale analyser uden at afhænge af den ofte uproduktive adskillelse af online- og offlinesfærer. Analysemodellen giver plads til at skrive andre dynamikker frem, i deres samspil mellem adfærd, steder og materialitet, repræsentationer og normer, eller hvad Jansson kalder 'mediatized textures of space'. Denne fleksibilitet understøtter tillige et epistemologisk perspektiv, som positionerer analysepraksis som fremkaldelser af et større fænomen, hvis totalitet ikke kan indfanges. Ligesom den berømte elefant i mørket kan medialiseringsanalyser kun partielt beskrive "dyret".

Modellen tilbyder altså en overordnet analysestrategi samtidig med, at modellens regimer forbliver åbne for at blive specificeret, eller operationaliseret i samfundsvidenskabelig sprogbrug. I nærværende sammenhæng er der mulighed og behov for at specificere, hvordan homoseksuel intimitet og hook-up apps kan undersøges vha. de tre medialiseringsregimer; eller med andre ord, hvordan medialiseringen af intimitet kan begrebsliggøres. Inden da må det kortlægges, i hvilket omfang medialiseringsteori har informeret undersøgelser af intimt liv og praksis.

Videnshuller i medialiseret intimitetsforskning

Mobile og sociale medieteknologier synes i høj grad at infiltrere vore intime livsførelser, eksempelvis når vi anvender dem til at møde nye mennesker, og når først den kontakt er etableret, løbende igennem dagen og vha. forskellige kommunikationsteknologier opretholder fatisk interaktion (Miller, 2008) vha. medieteknologi. Derfor er dette afsnits dokumentation af, i hvor ringe grad medialiseringsteori informerer studier af intimitet, særligt slående. Denne mangel er ekstra slående, om end ikke overraskende, når blikket rettes mod minoritetsliv, som typisk ikke er sanktioneret af samfundets institutioner. I afhandlingens insisteren på at udvikle en medialiseret intimitetsanalyse af homoseksuel

liv og praksis er der derfor både en systematisk udvidelse af det medialiseringfaglige felt og en kritisk korrektion til et fagfelt, som traditionelt har orienteret sig mod mainstream og massekultur. På den måde indskriver afhandlingen sig i en tendens indenfor medialiseringfeltet, som undersøger mere eller mindre udgrænsede liv eller institutioner. Her kan nævnes religion (Petersen, 2012), aldring (Sawchuk, 2013) og leg (Hjarvard, 2008; Johansen, 2016).¹⁴

I det følgende identificerer jeg de måder, hvorpå medialiseringsteori har informeret studier af intimitet, og i forlængelse heraf, hvilke mangler og uklarheder der er i dette emergende empirisk-analytiske felt. Der er et relativt lille opbud af medialiseringbaseret intimitetsforskning. Et markant bidrag er Christine Linkes artikel "Being a couple in a media world" (Linke, 2011), som fokuserer på de medialiserede hverdagspraksisser, som mennesker i parforhold opretholder via digitale kommunikationsteknologier: "partners have to manage an active process of integration of the individual's everyday life conduct" (ibid.: 94). Analytisk arbejdes der med "micro level processes" (ibid.: 92), "media ensembles" (ibid.: 93) og "mental processes" (ibid.: 96). Linkes artikel indskriver sig i den symbolske interaktionisme-tradition (Blumer, 1969), hvor akademiske arbejder bl.a. fokuserer på, hvordan mening produceres i fortolkningen af kommunikative handlinger. Linkes intimitetsbegreb lægger sig i høj grad op ad Anthony Giddens', idet der fokuseres på interaktiv praksis. Artiklen dokumenterer, hvordan nære relationer gøres, men tilbyder ikke indsigt i de kropslige og rumlige forhold, som disse interaktioner er baseret på. Ved kun i ringe grad at forbinde enkeltstående praksisser med f.eks. tekniske og normative ændringer forbliver medialiseringsperspektivet kun delvist realiseret. På linje med Giddens' arbejde vurderes teknologien udelukkende i sin kapacitet til at facilitere kommunikation. Dette rammesætter medier som kanaler, der mere eller mindre rent transmitterer et 'signal' imellem mennesker, og dermed skaber mere eller mindre støj på den 'intime linje'. Et sådant perspektiv indskriver medier i problematiske, normative værdihierarkier for, hvad god intimitet er, og gør det svært for

¹⁴ Den medialiseringsteoretiske tradition står stærkt i Danmark, Norge, Sverige og Tyskland, hvilket forklarer hvorfor mange toneangivende bidrag er skandinaviske.

os at se på intimitet praktiseret i dynamiske samspil mellem medier, mennesker og samfund.

De to antologier *Communication of Love* (Wyss, 2014) og *Mediatized Worlds* (Andreas Hepp & Krotz, 2014) leverer de fleste bidrag til korpusset af medialiseret intimitet. *Communication of Love* bidrager særligt med historiske og teoretiske perspektiver på kærlighed og i liden grad med specificeringer af, hvordan et medialiseringsperspektiv på intimitet kan se ud. En undtagelse er Friedrich Krotz' teoretiske bidrag, som fokuserer på medialiseringens 'mikroniveau' (Krotz, 2014). *Mediatized Worlds* er forankret i medievidenskaben, hvoraf to kapitler er særligt relevante i denne sammenhæng, nemlig "Media Love: Intimacy in Mediatized Worlds" (Storey & McDonald, 2014) og "The Meaning of Home in the Context of Digitization, Mobilization and Mediatization" (Peil & Röser, 2014).

Medialiseret hjemlighed er i sidstnævnte kapitel både et spørgsmål om noget, der foregår indenfor hjemmets (forskudte) rammer, samt en problematisering af de skel, som produceres for at konsolidere hjemmet som eneste legitime sfære for intimitet. Forskydninger i hjemlighed forstås med andre ord som både et interaktivt og socialt-politisk fænomen. Men det er det magtkritiske aspekt af intimitet, som er klarest udtrykt: "the home is a microcosm of mediatization that is closely connected to the macrocosm of society" (Peil & Röser, 2014: 238). Peil & Röser knytter her domestication og medialiseringsteori sammen i rammesætningen af deres undersøgelse af hjemlighed i en digital og mobil tidsalder. Artiklen fremhæver de magtrelaterede aspekter af intimitet, og hvordan dennes medialisering gør det sværere at skelne mellem offentlighed og privatliv (ibid.: 233). Det antydes dermed, at medialisering kan gøre magtfulde normsystemer mere eller mindre synlige. I analysen af koblingen af hjemlig intimitet med den politiske samfundsorden ligger således et magtkritisk potentiale, som grundet fravær af empiri om dette forbliver urealiseret.

"Media love: Intimacy in Mediatized Worlds" (Storey & McDonald, 2014) er en empirisk mættet fremstilling af, hvordan kærlighed produceres med digitale medier. Analysen sammenvæver interaktive og magtrelaterede aspekter af intimitet i undersøgelsen af forskellige pars kærlighedspraksisser og de normer, som markerer disse som gode eller dårlige. I praksisanalyser viser forfatterne, hvordan SMS-teknologi

anvendes af par til at opretholde hidtil usete grader af intim kommunikation igennem dagen, hvilket afføder nye forventninger til, hvad en kærlighedspraksis overhovedet er. De finder, at kærlighed er medialiseret i kraft af, at medier er "increasingly fundamental and foundational to the construction and maintenance of such relationships" (ibid.: 222). Intimitetens magtrelaterede aspekt analyseres på baggrund af de sociale normer for, hvordan medier bør bruges for at være romantiske. Identifikationen af disse medialiseringselementer knyttes dog ikke til nogen bestemt teori. Storey og McDonalds definerer intet medialiseringsbegreb og arbejder uden referencer til denne litteratur. På trods af dette demonstrerer de en forståelse af kærlighed som en praksis for, hvilke nye medieteknologiers affordances er både *formet af* og *formende for* kærlighedens virke.

Sammenfattende er medialiseringsteori kun i ringe grad blevet anvendt i undersøgelser af intimitet. Det er symptomatisk, at der ofte arbejdes i overvældende grad *enten* teoretisk *eller* empirisk, uden at give læseren en klar forståelse af, hvordan teorien informerer analysen, eller omvendt, hvordan analyserne trækker på medialiseringsteori. Denne manglende forbindelse kunne skyldes medialiseringsteoriens indbyggede risici for mediedeterministiske cirkelslutninger. Ydermere afspejler manglen en vis medialiseringsteoretisk "stivhed", som det beskrevne, kritiske analyseapparat sigter mod at udbedre. Litteraturoverblikket gør klart, at for tilfredsstillende at kunne anvende medialiseringsteori på homoseksuelle intimitetskulturer i og omkring hook-up apps, må det præciseres, hvordan medialiseringsteori kan strukturere intimitetsanalyse, hvilket er formålet med det følgende kapitel.

ANALYTISK RAMME:

INTIMITETENS MEDIALISERERING

Formålet med kapitlet er at adressere den just identificerede mangel på solide medialiseringsteoretiske undersøgelser af intimitet ved at specificere, hvorledes en sådan kan se ud. Jeg tager udgangspunkt i Janssons geo-spatiale medialiseringssmodel. Jeg lader denne beskrive tre 'medialiserede intimitetsregimer', som tjener som intimanalytiske repertoarer. Det er med andre ord ikke et krav, at intimitet spores i alle "kasserne"; regimerne kan aktiveres, hvis empirien og forskerens fokus synes at indbyde til det. Figur 2 illustrerer de tre regimer af medialiseret intimitet, som uddybes i de kapitlets tre afsnit. Kort sagt beskriver medialiseret intimitet de måder, hvorpå:

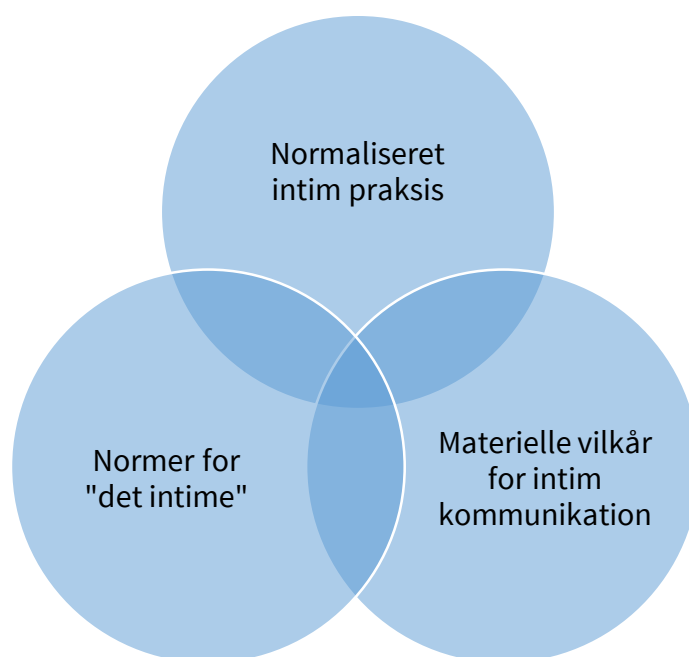
1. oplevede materielle vilkår former, og formes af, interaktive kommunikationsformer mellem indforståede partnere.
2. medier former, og formes, af forventninger til og normer for, hvad god og dårlig intimitet er, hvem der kan være intime, og hvor det kan foregå.
3. mediebrug normaliseres til at indgå i hverdagslige, kropslige praksisser forankret i bestemte kulturelle sammenhænge.

Jeg viser i kapitlet hvordan modellen både kan give et overblik over tidligere studier af homoseksuelle mænds brug af medier, og informere nye arbejders måde at operere på tværs af disse regimer.

Inden mine egne analytiske bidrag falder i artikel tre og fire, giver jeg i dette kapitel et overblik over hvordan centrale arbejder med digitale, mediemættede intimiteter bidrager til de tre medialiserede intimitetsregimer. Med dette greb understreger jeg hvordan mediefaglige, geografiske og kritiske fagfelter med fordel kan trækkes sammen i analysen af medialiserede intimiteter. Grebet åbner på den måde op for analytisk promiskuitet, samtidig med at konkrete tværfaglige grebs sammenhængskraft kan

kritiseres ved at holde dem op i mod de analytiske niveauer som kritisk medialiseringsteori tilbyder.

I hvert af de tre afsnit inddrager jeg litteratur, der behandler LGBTQ-personers brug af medier i intime praksisser, for på den måde at give indtryk af dette studiefelts særlige perspektiver. Intimitetsmodellen erstatter ikke disse analyser og perspektiver, men skal hellere ses som en strukturering af disses vidensproduktion som relateret til de enkelte aspekter af, hvad jeg benævner medialiseret intimitet.

Figur 2: Intimitetens medialiserede regimer

Når jeg udvælger og definerer lige præcis disse intimitetsteoretiske regimer, hænger det til dels sammen med deres operationaliserende kvaliteter ift. Janssons medialiseringanalytiske tredeling, dels deres repræsentation af køns- og queerlitteraturens analyser af, hvad homoseksuel intimitetskultur er. Med det historiske kapitel i mente skulle relevansen af netop denne udvælgelse være klar: Homokulturel intimitet er af gode grunde blevet forstået som både baseret på medierede repræsentationer af homoseksuel lyst, normativt udgrænsede praksisser samt kropslige, taktiske navigationer af digitale og byggede rum.

Materielle vilkår for intim kommunikation

En medialiseringanalyse af det første intime regime arbejder med hvordan medieteknologier indgår i de materielle strukturer, som opleves af deres brugere som værende kritiske eller afgørende for at kunne blive intime med andre. Intimitet er med andre ord medialiseret, hvis medier opleves som uadskillelige fra ens intime liv. Det er følelsen af, at bestemte medieteknologier og -ensembler muliggør bestemte måder at være intim på.

Når medier går ind og muliggør nye måder at dele følelser eller lyst på, åbner det muligheden for, at der opstår nye medieafhængige intimitetsamalgationer. I offentlig diskurs diagnosticeres samtiden med et markant skred i sexkultur forårsaget af dating apps (se f.eks. Sales, 2015; Singal, 2015). Disse er foranlediget af den verdensomspændende succes for app'en Tinder, med hvilken hook-up-kultur er blevet mobilbaseret og gjort til et kulturelt fænomen. I disse diagnoser ligger en normativitet hvis negative vurdering af mediemættet sexkultur trækker klare linjer tilbage til Giddens' perspektiv på afhængighed (1992: 94). Underforstået er, at medieteknologiens lokative muligheder samt det særlige "swiping"-system, hvor man siger henholdsvis ja eller nej til brugerprofiler i nærheden, sedimenterer sig og forvansker de eksisterende (sunde) dating- og "hook-up-kulturer". Dette perspektiv anskuer både afhængigheden af hook-up apps som Tinder, og de praksisser som de understøtter, som sygelige.

Ved i stedet at anlægge et interaktivt perspektiv på intimitet muliggøres næranalyser af de konkrete, mellem menneskelige udvekslinger, som både afspejler bestemte idéer om, hvad intimitet er, og som producerer intime møder. I en mediefaglig kontekst er interaktionsforskning (Jensen, 1997; McMillan, 2014) netop investeret i at blotlægge, hvordan kommunikation mellem mennesker formes af de medieteknologier, som de anvender.

Relateret hertil er medievidenskabelige undersøgelser af 'computer-mediated-communication' (forkortet CMC; se Romiszowski & Mason, 2004) og hvordan kommunikation og interaktion formes af medier. Her er et nøglebegreb 'affordances', som repræsenteret af Donald Normans læsning (1999) af James J. Gibsons tidligere arbejde (1977). Norman fokuserer på mødet mellem menneske og medieteknologi: "Affordances

reflect the possible relationships among actors and objects: they are properties of the world” (Norman, 199: 42). Medieteknologiers rammesættende agens præciseres her til at komme til udtryk i de måder, hvorpå brugeren kan handle og give input til den digitale enhed igennem et bestemt interface. Hermed bliver designet af dette interface afgørende, idet det på forskellig vis foregriber de måder, hvorpå brugerne kropsligt kan interagere med det (ofte grafiske) interface. Medialiseret intimitetskultur er i dette perspektiv et spørgsmål om, hvordan medieteknologiens materielle indretning og interfacets struktur og muligheder går ind og bliver uadskillelige fra intimitetspraksis.

Homoseksuelle mænds mediematerielle vilkår er behandlet i afhandlingens historiske kapitel. Her fremgår det, hvor afgørende medieteknologier historisk har været for synliggørelsen af praktiseringen af homoseksuel lyst. I kraft af de begrænsede og udgrænsede fysiske og sociale rum, hvori homoseksualitet kunne repræsenteres og praktiseres, har medierede rumligheder spillet en markant større rolle i produktionen af homoseksuel intimitet, end den har for heteroseksuel intimitet. Homoseksuelle mænd har været vant til, at deres identifikation blev til i kraft af bestemte mediematerielle vilkår. Dette illustreres af den følgende undersøgelsesdeltagers oplevelse med at springe ud. Undersøgelsesdeltageren José omtaler *ICQ*, der er en forløber for tjenester som *MSN Messenger*, *Yahoo Messenger* og *Facebook Messenger*, og som er et brugervenligt internetværktøj, der i realtid fortæller brugeren, hvornår dennes venner er tilgængelige online, og i samme ombæring tillader disse at udveksle digitale beskeder (Leung, 2001: 484). José beskriver, hvordan *ICQ* gav adgang til en for ham hidtil mystisk kultur:

Before there was [*ICQ*], I thought gays were like vampires. You were one and you didn't know any other. You thought you were the only one. You thought it was a very rare thing. You really thought the whole problem was yours, that there was something wrong with you. I guess the *ICQ* was really exciting [...] realizing that there's this whole other [*gay*] world. (José)

Identifikation og sex er for José fuldstændig afhængig af det diskrete vindue ind i homoseksuel kultur, som dating og hook-up medier tilbyder. Hook-up apps er for ham

uadskillelig fra hans introduktion til en verden hvor intime kommunikation mellem homoseksuelle mænd var en mulighed.

Dette kunne lede til den fejlagtige slutning af hook-up app affordances fuldstændig kontrollerer den måde homoseksuel intimitet bliver til på. Her viser Christian Licoppe's (2016) findings at der udføres et betydeligt stykke kommunikativt modpres til de kommunikative strukturer i mediet. Han viser hvordan interfacets invitationer til samtale og fællesskab omgøres ved at anvende formuleringer og talemåder som minimerer mængden af samtale. Homokulturelle talefællesskaber (speech communities) bliver igennem 'interactive achievements' afpersonliggjort.

Race undersøger, hvordan sådanne talefællesskaber forhandler sex, sundhedsrisici og beskyttelsespraksisser, såsom brug af kondom og hiv-medicin (Race, 2010, 2015a). Han finder, at forhandlingen foregår både i chatudvekslinger og i kategoriserings-affordances, som den specifikke hook-up app tilbyder. Hermed antydes, hvordan forhandlingen af sex og sundhed sammenvæves med medier på måder, som gør det svært at "gå tilbage" til tidligere forhandlingsformer. Disse mediematerielle vilkår for forhandlingen af intimitet er dog *oplevede*. Således er det måske besværligt og ubehageligt at forlade de mediemiljøer, som føles så integrerede i ens intimitetspraksis. Når dette alligevel sker, når folk "forlader" hook-up apps, bliver det synligt, hvordan brugerne er investeret i, at app'en i sig selv skal ændre deres seksuelle liv til noget bedre (Brubaker, Ananny, & Crawford, 2014).

Intimitet kan altså undersøges som måder, hvorpå kommunikative praksisser tager form på baggrund af hook-up app'ens oplevede affordances. Sideløbende yder kulturelt indlejrede kommunikative et modpres mod disse mediematerialiteter, således at de formes eller tages i brug på forskellig vis. Denne "formning" grænser op til det den medialiserede intimitets andet, *normative regime*.

Normer for 'det intime'

Medialiseringen af det andet intime regime drejer sig om, hvordan forventninger til fremtidige begivenheder og oplevelser producerer bestemte typer af handling – det værende ift. kropslige orienteringer og bevægelser eller medierepræsentationer. Her

spiller normer en afgørende rolle. En grundlæggende antagelse er, at medialisering ændrer den måde, verden opdeles i offentlige og private domæner, de normer, som anvendes i denne domæneproduktion, samt de affektive investeringer i disses opretholdelse. Der er med andre ord tale om normative vurderinger af de måder, hvorpå medier opleves som knyttet an til 'god' og 'dårlig' intimitet. Dette regime bevæger sig således væk fra intimitetens mellem menneskelige, kommunikative egenskaber og hen mod de udskillelser af privatliv, som intimiteten dels er indlejret i, dels producerer.

Den analytiske relevans af dette intimitetsregime ser vi i de føromtaltede medieomtaler af hook-up-kultur, der opererer med, eller i det mindste forholder sig til, en forureningsdiskurs (se f.eks. Turkle, 2012), dvs. at gode former for intimt liv udfordres af den teknologiske udvikling, i særdeleshed i form af hook-up apps. I et mediefagligt regi er særligt medieetnografien begyndt at orientere sig mod relationen mellem mediebrug og divergerende normer for privatliv. Her står danah boyds *It's Complicated: The Social Lives of Networked Teens* (2014) som en milepæl. I dette værk opererer boyd med en radikal relativisering af, hvad offentlighed og privatliv er, og hvordan det *gøres*. Hendes arbejde har inspireret en tendens til at undersøge det private og offentlige som andet og mere end objektivt definerbare størrelser udfra spørgsmål om adgangsforhold. I stedet undersøges *forestillinger* om privatliv, f.eks. i teenageres insisteren på, at indlæg på en offentlig tilgængelig, personlig blog er en privat handling, idet det forventes, at autoritetsskikkelserne i deres liv i praksis ikke har adgang til denne digitale verden.

For at forstå intimitetsregimets modus operandi, må vi kigge på de måder, hvorpå medier og normer flettes sammen i vores intimitetskulturer. Her trækker jeg igen på Berlants intimitetsarbejder. Hvor Giddens specifikt, og det interaktive perspektiv på intimitet generelt, i højere grad undersøger, hvordan intimitet udspiller sig på et mellem menneskeligt plan, da orienterer Berlant sig mod strukturerne, der muliggør og umuliggør bestemte former for intimitet. Det interaktive aspekt går igen i Berlants arbejder, idet intimitet "involves an aspiration for a narrative about something shared" (Berlant, 1998: 281). Denne narrativ kommer dog ikke ud af ingenting, men hentes fra overordnede diskurser og repræsentationer cirkuleret i kulturen. At betragte intimitet adskilt fra disse samfundsgivne narrativer er meningsløst. I stedet er det i Berlants optik vigtigt at anerkende, hvordan normative narrativer om intimitet knytter alle an til "[...] a

Victorian fantasy that the world can be divided into a controllable space (the private-affective) and an uncontrollable one (the public-instrumental).” (ibid.: 283) Der er tale om en utopisk og umulig opdeling, hvilket dermed gør, at delingsarbejdet altid allerede er pågående. Fantasien driver et stykke arbejde med at adskille ’det offentlige’ fra ’det private’ for på den måde at muliggøre bestemte former for intimitet.

Intimitet naturliggør hegemonisk producerede fantasier, og det er i det kritiske engagement med intimitet, at heteronormative idéer om hjemmet, køn og sex kan destabiliseres og udvides. Intimitetsarbejde foregår også i og på tværs af digitale medieteknologier. Det andet medialiseringsregime må derfor undersøge de måder, en intimitetskultur cirkulerer normer for privatliv, hvordan medier går ind og ændrer disse cirkulationsmønstre, og om der er normative skred at spore i forbindelse med disse nye distributive vilkår.

I et LGBTQ-perspektiv er det vigtigt at uddybe, at disse ikke-normative seksualiteter og liv eksisterer *på trods af* hegemoniske intimitetsfantasier. I *The Feeling of Kinship: Queer Liberalism and the Racialization of Intimacy* (Eng, 2010) fremskriver David Eng, på baggrund af analyser af amerikansk lovgivning, hvordan intimitetens seksuelle, romantiske og (par)forholdsmæssige udtryk er baseret på borgerlige idealer og tjener til at ”consolidate and separate the private domain of the bourgeois home from the public realm of work, society, and politics” (ibid.: 11). Adskillelsesarbejdet mellem offentlig og privat er et udtryk for reproduktionen af den ideologi, som etablerede idealerne for intimitet. Udviklingen i amerikanske rettigheder for LGBTQ-personer og -familier forstår Eng som udtryk for en delvis normativ tilpasning i queermiljøer til neoliberale normer:

...we might say that neoliberalism enunciates (homo)sexual difference in the register of culture – a culture that is freely exchanged (purchased) and celebrated (consumed). Thus [...] we might say that as sodomy is transformed into intimacy – coming together with the logic of queer domesticity as an aestheticized ideal – homosexual particularity and difference are absorbed into a universalized heteronormative model of the liberal human, an abstract national culture and community. (Eng, 2010: 30)

Intimitet er ikke bare et spørgsmål om, for hvem stats sanktioneret intimitet er mulig, men også, hvordan disse sanktionerede intimiteter mimes af marginaliserede grupper. I et LGBTQ-perspektiv på medialiseringen af intimitet er det derfor særligt vigtigt at undersøge specifikke sæt af intimitetsnormer som eksisterende i et spændingsfelt mellem hegemoniske og subversive normative positioner. LGBTQ-familieformation og -sexpraksisser kan være vidt forskellige, alt afhængig af hvordan dette spændingsfelt navigeres.

I det faglige krydsfelt mellem LGBTQ-kultur og hook-up apps leverer Kane Races og Shaka McGlottens arbejder nogle af de mest markante magtorienterede og normkritiske analyser. McGlottens *Virtual Intimacies* (2013) opererer etnografisk, autoetnografisk og kulturanalytisk og beskriver en række måder, hvorpå medier konstituerer intime rum, hvori strenge normer kontrollerer homoseksualitetens og maskulinitetens udtryk. McGlotten undersøger bl.a. de heteronormative strukturer, som Grindr's homoseksuelle brugere må forholde sig til, samt de homonormativiteter, som informerer brugen af app'en. Et eksempel på, hvordan normer for attråværdighed træder frem i Grindr's interface, er de profiltekster, der definerer bestemte grupper som ikke-attråværdige og derfor frabeder sig al kontakt fra disse. Listerne trækker på en række normer, som er henholdsvis racistiske ("no blacks, no Asians"), heteronormative ("no fems", dvs. feminint-præsenterende, homoseksuelle mænd), samt privilegerer bestemte kroppe ("no fats"). Disse normers almene udbredelse afspejles ydermere af de homoseksuelt orienterede nyhedsmediers interesse for dem (se f.eks. Cooper, 2012; Villarreal, 2011). Dette forlænger David Eng's analyse af, at neoliberal homonormativitet mimer heteronormativitetens ekskluderende modus, i dette tilfælde ved at naturliggøre eksklusionen som lyst og præferencer, der bare "er der", og hvis ideologiske produktion dermed skjules.

Races (2015a, 2015b, 2016) arbejder med Grindr og normativt stærkt udskilte seksuelle praksisser, knytter ligeledes an til cultural studies-traditionen, men analyserer med større blik for hook-up app'ens materielle, rammesættende kraft. Race undersøger normer for stofbrug til såkaldte 'Party'n'Play'-fester; fester hvor homoseksuelle mænd har sex under påvirkningen af bestemte stoffer (2015a). I disse fester indgår hook-up apps som seksuelle rekrutteringsværktøjer. Race undersøger, hvordan Grindr og sådanne fester

tilsammen udgør nydelsesfællesskaber. Han undersøger i mindre grad hegemoniske intimitetsnormer, som disse fællesskaber forbyrder sig imod, og i højere grad de normer, som styrer fællesskabets intime adfærd indadtil.

Intimitet kan altså undersøges som måder, hvorpå medier indgår i udskillelsen af private domæner i spændingsfeltet mellem konkurrerende normative systemer. Ændringer i intimitetsnormer konsoliderer sig, sammen med de mediematerielle vilkår beskrevet i medialiseringens første regime, som normaliserede hjemlige og seksuelle praksisser, det tredje regime som er fokus for det følgende kapitelafsnit.

Normaliseret intim praksis

Medialiseringen af det tredje intime regime beskriver den måde nye medieteknologier forskyder og konsoliderer sig i det ubemærkede hverdagsliv. Disse hverdagspraksisser tager udgangspunkt i nye mediematerielle vilkår (første regime) og/eller i medieteknologiens udfordringer af etablerede normer for, hvor og hvordan det private *gøres* (andet regime). Til at uddybe dette trækker jeg på postfænomenologiske læsninger af den teknologiske krop, samt mobilitetsteoriske forståelser af stedslighed og tilstedeværelse. Når noget bliver ubemærket er det således fordi det forsvinder ind i konstruktioner af enten kroppen eller det landskab som kroppen opererer i. Men først giver jeg et overblik over de måder *homoseksuelle* intimitetspraksisser er konstrueret vha. teknologi.

Homoseksuel intimitet har traditionelt ikke været mulig i normativt sanktionerede intimitetsrum såsom hjemmet. I stedet har disse intimiteter udfoldet sig i særlige offentligheder, som tilbød en tilpas grad af anonymitet og dermed sikkerhed. Hverdagspraksisser er i denne sammenhæng et spørgsmål om de måder, rum indtages på, igennem taktisk tilstedeværelse og (u)synlighedspraksis. Indenfor etnografiske arbejder med ikke-normative medierum er, som nævnt i det historiske kapitel, Shelley Corrells "The ethnography of an electronic bar" (1995) et skelsættende værk. Her viser Correll, hvordan lesbiske fællesskaber i digitale rum produceres i kraft af kvindernes anvendelse af internettets kommunikative affordances. Den "lesbiske café" tjener som rumlig metafor; digitaliseringen muliggør, at en række nye måder for tilstedeværelse,

kommunikation og ikke-kommunikation opstår. På den måde er intimitetsanalysen flerdimensional, idet spørgsmål om online tilstedeværelse knyttes til identitetsarbejdet i de konkrete kommunikationspraksisser.

Siden er hook-up apps også blevet underlagt analyser af måder at forlade disse apps på (Brubaker et al., 2014), reguleringen af seksuelle selvrepræsentationer (Roth, 2015), samt gamification og pornorepræsentationer (Tziallas, 2015). Spørgsmål om identitet er i disse implicit og i ringe grad udfoldet ift. teorier om intimitet.

Kropslighed og nærhed i homoseksuelles brug af hook-up apps er blevet undersøgt af flere (Blackwell, Birnholtz, & Abbott, 2014; Quiroz, 2013), men spørgsmål om magt, kontrol og subjektivering ifm. kroppens repræsentation forbliver underbelyst. Her må jeg gribe tilbage til John Edward Campbells *Getting it on online: Cyberspace, gay male sexuality, and embodied identity* (2000) som det mest betydningsfulde bidrag til denne diskussion. Hvor Correll undersøger normerne omkring intimitetens medierede rumlighed, undersøger Campbell i denne skelsættende queer medieetnografi, hvordan online mandlig homoseksualitet performes via tekstuelle kroppe i 'Internet Relay Chat' (IRC). IRC "is a network of chat rooms in which users [...] are able to privately message or transfer files to each other" (Murthy, 2008: 850). I disse chats rettes homoseksuel lyst mod tekstuelle kroppe, og deres relation til materielle kroppe i den konkrete, lystfulde interaktion bliver således underordnet. Ved at lade denne dissonans mellem fysisk og digital krop stå som et mulighedsrum og en diskrepans, viser Campbell, hvordan disse tekstlige kroppe normaliserer en praktisering af lystfulde interaktioner, som overskrider essentialistiske og statiske forestillinger om den materielle krop. Desuden bliver denne intime praksis tilgængelig for alle, uafhængig af hvilken materiel krop man "ejer". Intimitetspraksisser indeholder dermed et potentiale for at lege med de normer, som mærker kroppe som attraktive eller uattraktive.

I den fænomenologiske geografi kan normaliseret intimitetspraksis forstås som normaliserede måder at "gøre tingene" på. Intimitetsformerne bliver en del af 'livsverdenen', dvs.: "the taken-for-granted pattern and context of everyday life through which the person routinely conducts his or her day-to-day existence without having to make it an object of conscious attention." (Amedeo Giorgi citeret i Seamon, 1980: 149) I denne sammenhæng er kropsliggørelse en måde, hvorpå denne gøren træder i

baggrunden som en antaget og lidet reflekteret proces. David Seamon beskriver de kropslige, førbevidste, og gentagne aspekter af dette som ”kropsballetter” (body ballets): ”a set of integrated behaviours, which sustain a particular task or aim” (Seamon, 1980: 157).

Postfænomenologien tager Human-Computer-Interaction-traditionens (HCI) designfokus og forskyder det mod de kropsligheder, som interagerer med de designede medier. Don Ihde, postfænomenologiens grundlægger, tager skridtet fuldt ud ved at gøre kroppen til den centrale metafor til at beskrive mediers indflydelse på erfaringsverdenen. Dermed bliver spørgsmålet om *tilstedeværelse* centralt, for hvordan er man tilstede i et mediemiljø? Her opererer Don Ihde (2002) analytisk med to kroppe: *krop 1* er den sansende, selvfølende og materielle, *krop 2* er den sociale, forestillede og repræsenterede krop. (ibid.: xviii) På den måde er kropslighed et spørgsmål om interaktionen mellem krop 1 og 2, samt med deres respektive byggede og medierede miljøer. Medier indgår således i konstruktionen af erfaringsrummet og det erfarende subjekt. Dette indbyder til refleksion over de producerede og sociale elementer, som ligger til grund for hverdagens kropslige og rumlige rutiner.

Her tilbyder Donna Haraway indsigter igennem refleksioner over cyborgens, som hun definerer som ”a fiction mapping our social and bodily reality” (Haraway, 1991: 1). At kigge på kroppen som delvist teknologisk medfører at man sammen med forestillingen om kropslighed må genoverveje betydningen af de teknologier som kroppen betjener sig af. Således kombinerer cyborgens en grundlæggende forståelse af kroppen som en biologisk-materiel entitet med en erkendelse af, at selvfølelse og agens er intimt forbundet med teknologi. Dette betyder en uklarhed i agensens oprindelse og retning, hvilket Haraway beskriver således: “It is not clear who makes and who is made in the relation between human and machine. It is not clear what is mind and what body in machines that resolve into coding practices.” (ibid.: 24) Det er disse *heterogene* sammenføjninger, som etablerer en cyborgkrop, hvorfra hverdagen leves. Ved at fremskrive det heterogene lægger Haraway vægt på at de normative og politiske aspekter af en given teknologi vha. Af kritisk teori kan underlægges en afnaturliggørelsesproces og dermed blive genstand for rekonfigurering. Haraways cyborgkrop har altså et kritisk potentiale. Hverdagsliggørelsen af medialiseret intimitet er fra dette standpunkt et

spørgsmål om at identificere måder, hvorpå medieteknologier normaliserer bestemte former for kropslig tilstedeværelse, samt kritisk at undersøge, hvilke interesser og magtforhold som kropsliggørelsen af bestemte medieteknologiske systemer naturliggør.

I forhold til spørgsmålet om medieret tilstedeværelse er Christian Licoppes arbejder uomgængelige. Et eksempel er hans undersøgelse af nærværets ontologi (Licoppe, 2016; Licoppe & Inada, 2008). Her forkastes "ideologies of presence" (ibid.: 98) til fordel for spørgsmålet om *opmærksomhed*. Licoppe foreslår, at vi hellere må tale om 'forbundet tilstedeværelse' (connected presence), og viser i forlængelse heraf, hvordan intens computermedieret kommunikation opretholder en opmærksomhedsmæssig forbindelse. I dette perspektiv konstituerer fortløbende chats en form for tilstedeværelse. Man kan ligeledes argumentere for, at de lokale ansigter, som hver dag dukker op i hook-up app'ens "nearby"-interface, konstituerer en genkendelig synlighed, en rumlig tilstedeværelse iblandt en lokal gruppe af mennesker.

Til analyser centreret om cyborgkroppen og spørgsmålet om *tilstedeværelse* kan føjes komplementære analyser af de rumlige *bevægelser*, som en hverdagspraksis består af. Mobilitetsteori tilbyder et vokabular til at beskrive de måder, hvorpå hverdagens kropsballetter henvender sig til omverdenen. Jo Lee og Tim Ingold skriver: "...there are different ways of making and remembering routes, and there is variety in how what might be called the 'aspect' of the body is formed: exploring, wandering, foraging or approaching a goal, for example." (Lee & Ingold, 2006: 75)

Medialiserede, intime hverdagspraksisser kan altså også undersøges ud fra de måder, hvorpå brugerne af en given medieteknologi orienterer sig i bestemte byggede og medierede miljøer. Tidligere i afhandlingens historiske kapitel har vi set, hvordan orienteringer mod bestemte steder – bøssebarer, mørklagte parker, offentlige toiletter – er karakteriseret som cruisende adfærd. Det tredje aspekt af intimitetens medialisering fremhæver, hvordan orienteringer i disse (medie)miljøer og -kroppe udmønter sig i normaliserede, socialt genkendelige praksisser. I lighed med socialgeografiens bevægelse mod en forståelse af steder som dynamiske og forbundne (Massey, 1991) udvikles Christian Licoppes mediesociologiske perspektiv af Martin Stempfhuber og Michael Liegl. De foreslår, at interaktioner mellem fysiske rum og digitale miljøer kan forstås som forskellige slags mobiliteter (Stempfhuber & Liegl, 2016). Stempfhuber beskriver således

de måder, hvorpå homoseksuelle mænds tilstedeværelser i, og brug af, homokulturelle rum må forstås som bevægelser imellem digitale og byggede miljøer. Han beskriver sammenfoldninger som 'interface-to-face', 'face-to-interface', 'interface-to-interface' og 'interface-to-space'. Disse typificeringer forkaster et fast, erkendelsesmæssigt hierarki, hvor et rum (som oftest det fysiske) defineres som det oprindelige, "mest virkelige". Ved at sidestille byggede rums og mediers materialiteter, og beskrive hverdagspraksis i mobilitetstermer, bliver det muligt for Stempfhuber at forstå Grindr's "nearby"-funktion i samspil med de fysiske rum, uden entydigt at gøre den ene til målet for den anden. De viser, at "nearby"-funktionen hjælper til at bringe kroppe i intim kontakt, ligesom de digitale repræsentationer danner et seksuelt landskab, som lystfuldt indtages.

Intimitetens medialisering opererer altså i og på tværs af tre adskilte, men relaterede, intime regimer. Hvor de refererede arbejder i dette kapitel kan rekonstrueres som bidragende til forståelsen af de medialiserede, intime regimer, da vil analyserne i det følgende kapitel eksplicit undersøge hook-up apps og homoseksuel intimitetskultur ud fra det opstillede medialiseringsteoretiske rammeværk. Analyserne falder i artiklerne A og B.

ARTIKELSAMLING 1:

HOOK-UP APP-INTIMITETSKULTURER

Artikelsamlingen består af artikel A og B, der begge kredser om afhandlingens første forskningsspørgsmål: Hvordan medialiserer hook-up apps homoseksuelle intimitetskulturer? Artikel A adresserer særligt underspørgsmål A som lyder: Hvordan former hook-up apps homoseksuelle mænds intimitetskultur? Tilsvarende adresserer artikel B hovedsagligt underspørgsmål B: Hvordan varierer medialiseringen af intimitet imellem forskellige grupper af homoseksuelle, mandlige hook-up app-brugere? I afhandlingens konklusion trækker jeg artiklernes fund sammen med historiske og teoretiske indsigter fra rammeteksten, for på den måde at give en samlet besvarelse af det første hovedspørgsmål.

Artikel A: Managing intimacy collapse: Gay men's cruising practices on hook-up apps

Artiklen er accepteret til fagfællebedømmelse i tidsskriftet *FirstMonday* (BFI niveau 2)

[HOME](#) [ABOUT](#) [USER HOME](#) [SEARCH](#) [CURRENT](#) [ARCHIVES](#) [ANNOUNCEMENTS](#) [SUBMISSIONS](#)

Home > User > Author > Submissions > #7127 > Review

#7127 Review

[SUMMARY](#) [REVIEW](#) [EDITING](#)

Submission

Authors	Kristian Møller Jørgensen
Title	Managing intimacy collapse: Gay men's cruising practices on hook-up apps
Section	Articles
Editor	Edward Valauskas

PeerReview

Round 1

Review Version	7127-50228-1-RV.DOCX 2016-11-25
Initiated	2016-12-08
Last modified	2016-12-08
Uploaded file	None

Editor Decision

Decision	—
Notify Editor	Editor/Author Email Record No Comments
Editor Version	None
Author Version	None
Upload Author Version	<input type="button" value="Vælg arkiv"/> <input type="button" value="intet arkiv valgt"/> <input type="button" value="Upload"/>

A Great Cities Initiative of the University of Illinois at Chicago [University Library](#).

© *First Monday*, 1995-2016. ISSN 1396-0466.

Managing intimacy collapse:

Gay men's cruising practices on hook-up apps

By Kristian Møller

Abstract

In this paper I investigate gay men's use of hook-up apps to cruise, becoming available for "impersonal" sexual encounters. Do hook-up app users cruise? How do the apps support and disturb practices of intimacy? How do norms of intimacy shape or mold the ways hook-up apps are used? I employ an ethnographical, mobile and visual interview technique. The empirical material consists of interviews with mostly gay men living in London and Brighton who use the hook-up apps Grindr and Scruff. I suggest the term *intimacy collapse* to approach how the specific opacities of mobile media frame interaction and require users to apply different management strategies. I find three types of intimacy collapse: one between *immediacy and foresight*, another between *organic and representational pleasure objects*, and finally one between *personal and social acts of looking*. Further, I find that widely different molding strategies are used to manage these collapses, which reflects difference in social context, personal biography and affective state-of-mind. This points to the need for research on mediatized intimacies to include critical and humanistic research perspectives.

Keywords

Cruising; hook-up apps; intimacy; context collapse; gay

Introduction

We used to talk about having a gaydar: “Wouldn’t it be fun to just go into a bar and just work [it] out?” You could have this kind of sixth sense of working [out] who might be [gay]. Now, actually, you do have that sixth sense. (research participant)

Cruising, that is “the active search for a potential sexual anonymous partner in different public settings”,¹ is subject to gay men’s fantasies that technology will make becoming sexually available effortless. The technological materiality and machination would provide a frictionless technology that enables “sensing” the proximity of other gay men, without running the risk of failure or exposure by having to do the work of flirting, looking with intent. Though this fantasy does have a phantasmagorical (Jansson, 2002) presence in the social world, it inadequately frames the material and political aspects of what a cruising technology does and responds to. Rather, it is useful to approach technology used for cruising from a historically grounded perspective. Kane Race suggests that these intimate materialities or technologies enable otherwise marginalized sexual acts through “bracketing”:

...the enduringly popular ‘glory hole’ serves quite literally as a framing device, providing circumscribed access of mouth to penis (or penis to mouth or other body parts) in ways that bracket other features of the participants or their relation. Some would see this contraption as the height of dehumanised and impersonal sex. But what it also makes available is an occasion of mutual enjoyment and affective intensity among otherwise unlikely intimates or partners.²

Cruising then resists hegemonic sexuality by taking in and indeed creating socio-sexual spaces through technology. At the same time, this is achieved by manipulating technologies so that the experience becomes bracketed, impersonalized, anonymized, ultimately queering certain understandings of what makes “good intimacy”. From this perspective the paper looks at gay men’s use of *hook-up apps*, that is, mobile communication services that, by organizing the user

interface in accordance with relative user proximity, facilitates and foregrounds sexually intimate meetings. To what degree is use of hook-up apps meaningful as cruising practice? What appears when we look at modern day hook-up apps from a cruising perspective?

Understanding hook-up apps from the perspective of cruising focuses our attention on the ways these apps enable subversive appropriation of “public” space, bringing to our attention the concept’s normativity and power of framing.

In this paper I approach cruising from a critical mediatization perspective (Jansson, 2013, 2015). Looking at the mediatization of cruising as it unfolds in and through hook-up apps, we should bear in mind the similarities and differences it has to previous waves of mediatized cruising culture.

The paper answers the following questions:

1. Do hook-up app users cruise?
2. How do hook-up apps support and disturb practices of intimacy?
3. How do norms of intimacy shape the use of hook-up apps?

First I describe in more detail what hook-up apps are, and how they technically frame the process of becoming visible to other users. After outlining methodology, I present key features, similarities and differences of some historical cruising technologies. Then I answer the first research question by comparing my own findings about hook-up app use to observations made by Laud Humphreys in his seminal work *Tearoom Trade* (1975). I give a literature overview over the ways the hook-up apps and mediatization of cruising have been approached in the literature. To answer the second and third research question I suggest we approach it theoretically as questions of ‘intimacy collapse’. Before the conclusion I present and discuss the analytical findings, organized around intimacy collapses of temporal, body, and gaze constructs.

Background

Apps like Grindr and Scruff belong to what Kane Race has called gay ‘online hook-up devices’. These devices build on network connectivity and “make use of these capacities to facilitate sexual

and social encounters between men”.³ These capabilities specifically draw on standard repertoires of mobile social media, but extend them by making relative user proximity the organizing principle for what user profiles the interface makes visible. The “favoriting” affordance allows users to add nearby or other users displayed in the “grid” of user profiles to a favorite list which is accessible at all time, no matter the relative distance between users. In Grindr this feature is unidirectional with no notification to the favorited user.⁴ The same is true for Scruff, however, taking a decidedly different route to visibility of *mediated gazes*, every “visit” to profiles is registered in “viewed” and “who viewed” for both the looker and the looked upon. As favoriting requires such a visit to take place it is not entirely a stealth practice, but does leave a trace.

Though I focus on gay men it is important to acknowledge that cruising has enabled a wider array of men seeking non-normative sexual encounters with other men. From a phenomenological and everyday perspective, cruising is a tactical advancement of desires not allowed the privilege of privacy, in a strategically and heteronormatively produced landscape (de Certeau, 1984). Gay men are one group which has utilized such a tactic, but it is far from the only one. Humphreys finds most users of cruising spots do not identify as gay, but belong to the wider group of men who have sex with men (MSM).

Further it must be acknowledged that to be marked as ‘gay’ in the 1970s and in the present day is not entirely the same. The category must necessarily be understood as an identity category which relates to its contemporary social and political landscape. That said, comparing the earliest forms of cruising with contemporary uses and understandings of hook-up apps allows me to evaluate to what degree you can even think of these uses as cruising and hook-up apps as cruising places.

Method

This paper draws on ethnographic interviews (Spradley, 1979) with users of the dating and hook-up apps Grindr and Scruff. These are part of a larger data corpus consisting of 20 interviews, 16 of which utilize ‘media go-alongs’ (Møller Jørgensen, 2016), that is:

...the media go-along method (...) suggests an interview situation in which the researcher together with the participant look at, navigate and talk about the latter’s personal media.

Categorizations of materialities and researcher discourse frame the understandings of and routing into the media environment.⁵

All participants signed consent forms. The cited participants lived in London and Brighton. The interviews typically lasted one hour but ranged in duration between 30 and 90 minutes. They were transcribed, then accumulated and coded in Atlas.TI. Most participant recruitment was conducted via my personal profile on Scruff, an app which is marketed as “...the dating, travel, and social networking app of choice for a community of more than 10+ million gay, bi, and curious guys worldwide”.⁶ I myself am a long time user of the app which informs the direct way that recruitment is handled. As my research interests began to take shape, the profile text was updated to reflect this. In the verbal-visual tours, only Grindr and Scruff were used although other services were mentioned. Throughout all of the interviews from which this sample was drawn, the following services were mentioned: the Jack’d, Manhunt, Growlr, and Tinder apps; the Planetromeo.com, Gaydar.net, Gay.com, and Fabswingers.com websites; and the Skype, ICQ and AOL Instant Messenger chat services.

Historical developments in cruising technology

Laud Humphreys’ tracing of cruising in *public toilets* (1975) shows us how they are technologies that facilitate sucking, fucking and the exchange of bodily fluids. You may lurk (as Humphreys does) and only look, but he describes it as a fringe perspective.

Turning towards the *classifieds* of news and other publications, textually mediated cruising for bodily encounters becomes entangled with other modes of intimacy, such as looking for a relationship (Cocks, 2009). Cruising itself takes on new meanings too. While seemingly designed to enable “real life” bodily encounters, the textual representation is easily accessible and can serve as a window into forbidden desires; thus classifieds hold an erotic potential in and of themselves, and can be consumed accordingly.

Phone sex services allow synchronous and anonymous interaction, in some ways mirroring the affordances of the public toilet. At the same time “because of its disembodiment of the voice, [the telephone] invites a polymorphous play of bodies and identities through description and

narrative”.⁷ When cruising on the phone the body becomes a performative entity which is foregrounded as the thing to consume.

From the 1990s and onwards *digitally networked services* based on Internet Relay Chat and the World Wide Web allow for asynchronous textual and visual communication. This becomes the mode through which desires are both performed and consumed, while also being a used for *planning* “embodied” meetings. Digitization leads to a scaling up of categorization and searchability affordances. The “matchmaking” we see in classifieds expands in both breadth and scope; at the same time the slowness and deliberate nature of message exchange online foreground the fact that encounters with these matches are thoroughly planned for.

Towards the end of the 2000s Grindr and similar hookup apps are introduced and subsequently become very popular among gay men. Due to their mobility and proximity technology, they center the ability to reflexively cruise between ‘online’ and ‘offline’ spaces. Like the cruising spaces observed by Humphreys, the hook-up apps co-constitute the material landscapes in which glances of desire can be cast, read and reacted upon.

Across these different media we can trace an array of traits which are configured and reconfigured to create distinct media, while remaining organized around questions of desire and visibility. If cruising is meaningful only in relation to the materialities by which it is performed, it raises the question if cruising as a descriptive concept is stable over time.

Do hook-up app users cruise?

To what extent does it make sense to think of the action around public toilets in the 1970s as similar to the use of hook-up apps? To evaluate this I will draw out some key features of what it was Humphreys observed and participated in. He identifies some key characteristics of cruising:

- 1) it is the search for “instant sex”;
- 2) it is modeled so as to become “impersonal” and “uncommitted”;
- 3) cruisers tend to make sense of their practice through hunting metaphors.⁸

Compared to the use of hook-up apps there are clear similarities. I find that users of Grindr and Scruff clearly think of the apps as promising “instant sex”. This can be identified indirectly, as the app producers are required to control the distribution of explicit pictures by users in order to align with the Terms of Service of the distributing channel (Roth, 2015). Also, as one research participant says: “Grindr is one way of getting...instant gratification just from chatting to people”; another, that it gives him an “immediate distraction”. Like the abandoned park at night, this immediacy intensifies in certain temporal and spatial configurations. The chance that people want to hook up right now increases the later it gets, or as one participant says: “between 3 and 6 in the morning Friday and Saturday night. That’s when it really works!”.

Hook-up apps are also used to make encounters impersonal. Grindr users tend to adopt a very brief way of speaking that foregoes friendliness and instead enables encounters to leave as little a mental and temporal mark in the user’s everyday life as possible (Licoppe *et al.*, 2015).

Finally, hunting metaphors are also used to make sense of hook-up app practices. Examples are: “He enjoys the hunt more than the kill”, “There are some that really loves [sic] going for the kill, they go hunting almost” and “It’s another hunting ground”. This aligns hook-up app use with the traditionally male activity which serves to integrate it into a personal masculinity narrative that makes it intelligible as an alternative reading of hegemonic masculinity.

To summarize, we see Humphreys’ defining characteristics of cruising in hook-up apps too. This is despite the fact that the American MSM were embedded in a socio-political landscape quite different from that of the gay-identifying men in London participating in my own and other studies. As shown in the introduction, cruising has in a certain sense always been mediatized, and technological changes have had decisive impacts on what it means to cruise and the way bodies and representations play together. As will become apparent later, though, cruising practice does not describe all activities and agendas within these apps.

With the move to mobile phones and the incorporation of locative technology in hook-up apps into cruising practice, new material changes have triggered a change in direction and configuration of the mediatization of cruising. The following chapter gives an overview of how the mediatization of cruising through hook-up app use has been addressed in the literature.

The mediatization of cruising

To approach how cruising is expressed in media-saturated contexts, I draw on critical mediatization theory (Jansson, 2013) and its three regimes of mediatized intimacy to organize the literature review according to: 1) the *material indispensability and dependency of intimate communication*, 2) *norms of sexual behavior and representation*, and 3) *practices of becoming sexually available*.

Material dependencies

The first regime attends to the ways media affordances feel integral to what it means to cruise, in the way dependency on media becomes indistinguishable from what cruising is thought to be, in turn making cruising seem impossible without certain media.

Cruising practice contrasts with dating or social activities in that it operates within a consumptive and not holistic discourse of interaction. Courtney Blackwell, Jeremy Birnholtz & Charles Abbott (2014) indirectly interrogated the mediatization of this tension by looking at self-presentation on the hook-up app Grindr. They found that Grindr blurs the

...distinctions between people who are fully present in an identifiable way and those who are merely lurking or “peeking” to see who is inside, in that all of them are co-situated without regard for how much information they share.⁹

Hook-up apps have become indispensable components of both cruising, dating and friending practices, thus collapsing their contexts, mixing and disinhibiting transference of normative cues about what constitutes ‘good behavior’.

Similarly, Martin Stempfhuber and Michael Liegl (2016) found that the reliance on hook-up apps destabilizes what it means to be “nearby”, which consequently alters intimacy on a fundamental level. Christian Licoppe (in press) showed how “fishing” is a basic bodily orientation made necessary by hook-up apps. “Fishing” describes the way users open hook-up app when on the move, making themselves visible to potential sexual partners, and enabling themselves to “catch” users outside their local “pond”.

With hook-up apps co-constituting the material landscape in which intimacy occurs, another mobility, namely the act of *leaving* such media, becomes fraught with anxieties. Leaving requires careful social and technological management which is not easily accomplished in a singular moment, but rather carefully and over time (Brubaker *et al.*, 2014).

Finally, material and spatial mediatization of cruising collapses contexts of other sexually non-normative practices. Kane Race's (2015a) work on "Party'n'Play", that is, privately organized sex and drug parties, showed how hook-up apps are used *socially* to cruise for new participants. By reconfiguring access to landscapes of bodies, new ways of looking emerge, taking advantage of the asynchronous, screen- and profile-based affordances, in turn integrating social gazes into cruising practice.

Norms of sexual behavior and representation

The second regime captures the ways hook-up apps express and change hegemonic as well as subcultural norms of privacy, what constitutes appropriate sexual behavior, and representational registers of desire.

Shaka McGlotten (2013) examined how registers of self-categorization afforded by hook-up apps (drop-down menus indicating your "race" and "ethnicity", as well as the ability to write about what you're "looking for" on your profile) support a normative environment which allows for racist language by positing desire as apolitical questions of "preference". Christian Licoppe et al. analyzed the sexually oriented speech communities on Grindr (2015). They identified a tension between the material organization of Grindr which fosters interactional and "friendly" interaction and the speech practice of reducing interaction to its bare minimum. In this way mediatized cruising is a feat of molding the app's interactional features to support depersonalized 'pure' sexual encounters. This stands in contrast to Yoel Roth's (2015) analysis of Grindr's conservative norms of behavior and self-presentation which are partly rooted in the interests in the distribution channel (such as Apple App Store) and app owners' interest in taking no responsibility for such a restrictive policy. Cruisers thus must navigate a landscape of new media shaped according to several powerful companies' economic interests. Finally, Kristian M. Jørgensen and Michael Nebeling Petersen's (in press) work on non-monogamous partners using hook-up apps will show how hook-up app affordances and visibilities destabilize differing norms

of intimacy among the partners, which then requires affective and normative work to make safe the distinctions of privacy that underpin the relationships.

Practices of becoming sexually available

The third regime brings to the foreground how the mediatization of cruising produces new normalized and naturalized practices of looking and becoming available for sex, and conversely, of ways of controlling your libidinous gazes and sexualized visibility.

Works on hook-up apps tend to approach the dynamical relationship between the built environment and digital cruising practice. Sharif Mowlabocus pointed to the geolocate affordances of hook-up apps as their distinguishing feature. He extended the concepts of “hybrid space” (de Souza e Silva, 2006) and “mobile hybrids” (Sheller and Urry, 2006) to mediatized cruising practice, and showed how it had been normalized to have spatial action be dynamically informed by mediated communications and representations, and vice versa. Licoppe (2015) demonstrated how locative media produce ‘reflexive hybrid ecologies’. Because the two environments are technically tied together, the user’s location can structure the digital interface. He pointed to the “seamfulness” of mediatized cruising, that is, the simultaneous use of heterogeneous environments, physical and digital, to produce desired outcomes.

Taking the above works together, there is substantial evidence that cruising indeed persists to be a valuable perspective on contemporary gay media practices. Further, cruising is mediatized in the sense that hook-up apps to many is *the* gateway to the practice of desire. These apps foreground and even intensify certain norms of desirability. They shift practices by allowing for both textual performances of desire to be consumed, and desires to be performed in reflexive movements between app and space.

Intimacy collapse

To be able to answer the question of how hook-up apps support and disturb practices of intimacy, I develop the concept of ‘context collapse’ by way of Lauren Berlant’s critical reading of intimacy. Hook-up apps ascend from a string of cruising technologies and integrate many of their affordances, such as:

- having sexual interactions via non-synchronous communication
- enabling spatial and real-time exchanges of glances and bodily fluids
- being able to negotiate degrees of anonymity, and
- searching for desire objects, people or representations.

Affording this multitude of cruising modes parallels a general increase in communicative complexity. Alice Marwick and danah boyd have named this ‘context collapse’. Describing the background for this techno-normative disturbance, they write:

...people vary the way they communicate with others based on context and audience (Goffman, 1959), technologies that make it difficult to understand or regulate boundaries often make managing privacy more difficult. When social technologies cause a collision of information norms—or “context collapse”—people experience them as privacy violations.¹⁰

Marwick and boyd bring out a relational sense of privacy. What is considered private, and a threat to it, is highly contingent. Context collapse is thus not uniform across user groups. Neither is the work done to keep contexts from collapsing, and to reestablish a sense of control.

From this perspective we see how technologies disturb the regulation of boundaries because of two tendencies: First, the convergence of communities into catch-all platforms, such as Facebook, creates uncertainty about whether you reach particular audiences or not. Secondly, and as a consequence, the decoding of received messages becomes difficult, as you cannot assume the sender has full control over, or understands, to whom the message goes.

It is from this perspective I look at the contexts for cruising. Hook-up apps are a communicative landscape in which many modes of communication are possible to subsume into a range of desire practices, by many different groups of people. To make specific sense of the complexities of cruising on hook-up apps, I turn to Berlant’s work on intimacy (central works are Berlant, 1998; Berlant and Warner, 2011) as a way to critically approach the productions of private and public realms.

To Berlant, 'intimacy' not only describes an interpersonal dynamic of communication which makes the individuals feel understood, appreciated, and cared for by each other (Baumeister and Vohs, 2007). Neither is it merely a specific social and sexual construct. Rather, intimacy describes an affective orientation towards certain constructs of privacy, and simultaneously makes other (sexual) practices non-intimate and problematic by making them contradictory to hegemonic notions of privacy. On the precarious world-building which intimacy gives direction to, Berlant writes:

...it creates spaces and usurps places meant for other kinds of relation. Its potential failure to stabilize closeness always haunts its persistent activity, making the very attachments deemed to buttress "a life" seem in a state of constant if latent vulnerability.¹¹

The tension between intimate possibilities and failures is inherent to intimacy. This allows a reading of context collapse to be a moment that makes apparent both the investments in certain types of mediated intimacy, and the constant and latent failures of these, which then requires work to maintain a sense of intimacy containment and control.

I suggest the term 'intimacy collapse' to describe how context collapses require users of technology to work to maintain their senses of intimacy. Intimacy collapse occurs in techno-experiential landscapes in which multiple norms of intimacy are practiced and signaled through both affordance management and discourse. Intimacy collapse describes both the collisions of intimacies and the strategies put in place to contain the collapse's affective and social impact.

With this concept I approach the ways media bring together people who both operate with different ideas of what makes "good intimacy" and who are looking to the media to achieve different intimacy practices. Media environments are then navigated in order to achieve this, which entails 'intimacy collapses', moments during which such navigation fails. These moments may then destabilize some or all of the senses of intimacy involved. In other words, the moments may reveal the interplay between norms of good public/private spheres and the practices through which they are sought separated.

It is from this analytical perspective of intimacy collapse I now approach hook-up app use as mediatized cruising. I consider three different but interrelated ways hook-up apps support and disturb practices of intimacy.

Analytical findings

Collapsing immediacy and foresight

Cruising on hook-up apps is subject to a collapse in temporal expectations and practice. Searching for here-and-now bodily encounters becomes entangled with the planning for future bodily encounters. Such entanglement is materially supported by the hook-up app infrastructure. On the one hand the nearby feature foregrounds visibilities of gay men who are close-by right now and thus easy to get to. Moreover, the narrative of “instant sex” is supported by the ability to mark yourself as looking for “Right Now” or “Random Play/NSA” (acronym for “no strings attached”) on both Grindr and Scruff (see Figure 1).

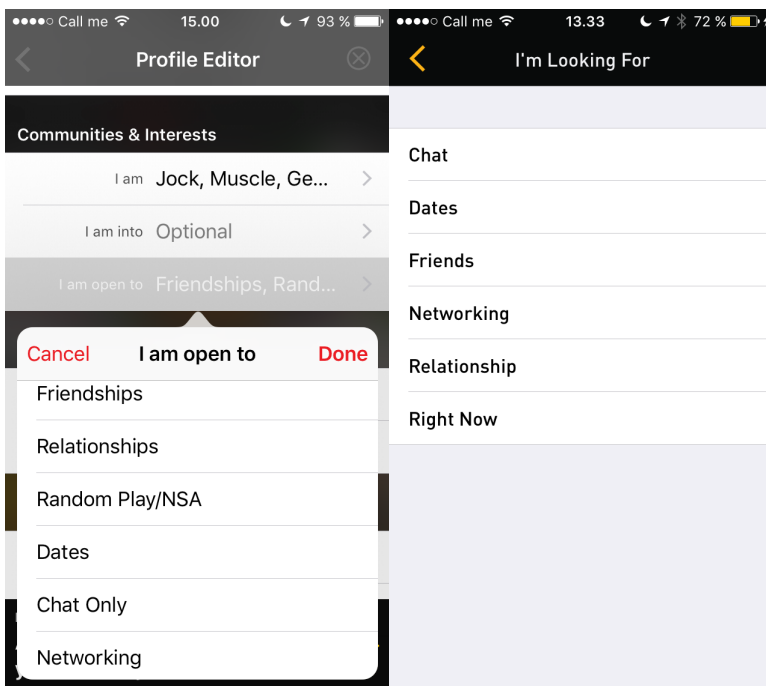

Figure 1: Options in Scruff (left) and Grindr (right) for the user to state relational interests on their profile.

Then there is the seemingly competing use scenario and narrative I call ‘save-for-later’. Materially it is rooted in the affordances that allow users to ‘favorite’, to bookmark profiles. This makes them retrievable later, even when the users are not nearby each other. Another method to save-for-later can be by starting a chat, which will have the profile appear in the messaging history.

The research participants describe how they indeed both use the apps for here-and-now ‘instant sex’ as well as save-for-later planning of sexual activity. For users in densely populated areas the immediacy of bodily meetings which the ‘nearby’ affordance enables is indeed a strongly represented practice among my participants. As one participant notes about the abundance of possibilities: “if you want sex, just say it”. The speech community Licoppe identifies on Grindr does indeed aim to change the sociability of digital communication into consumptive and impersonal cruising behavior. The here-and-now promise of the nearby affordance thus seems to align with earlier cruising practices of going to a specific place to become sexually available.

Like public toilets, on the surface hook-up apps are also public spaces that in practice have limited availability and thus generally remove the sexual action from unwanted “public gazes”. Despite these structural similarities, the participants are generally more invested in the save-for-later *planning* practice than the potential for what several describe as “instant gratification”. On the surface, this marks hook-up app practices as departing from typical cruising behavior. This does not constitute a clean break from the cruising phenomenon. Rather, it is another iteration which centers the element of planning. The digitization of cruising places infuses the logics of asynchronous and ubiquitous communication technology into cruising activity. This means that cruising with hook-up apps allows for on-going “curation” of potential sex partners, and indeed requires such *work* for the user to be able to cruise successfully. One participant’s description gets to the processual and practical nature of *becoming available* for immediate sex:

So I got all these messages now. This one I liked. When I see someone I like I’d rather put a star on them, because you know it’s a sex app, so when you’re horny last minute you always want to have your list of favorites just in case. See who’s online right now, get straight to the point, you don’t have to look for someone you like...So I don’t even have to chat with him that much.

To become available for here-and-now sexual encounters they use the favoriting affordance (“put a star on them”) to maintain a list of potential partners. This planning activity allows them,

when “horny”, to minimize the time and effort it takes to find someone interested. Cruising on hook-up apps requires a lot of negotiation, and for the “horny” moment not to get lost in planning, users try to time-shift such negotiation work.

Though planning work aims to make you available for immediate sex, several participants reported feeling this very work could get in the way of sexual encounters. Several noted how they had never met most of their ‘favorites’. This disturbs the picture Licoppe (2016) paints of “fishing”, where moving around to see more users in the hook-up app grid leads to many sexual encounters. While fishing practice is widespread among my participants too, they emphasize how little sex their fishing work actually leads to. In this telling story, a participant wakes up with a guy he has spent the night with:

...this is when, he didn’t know that I was awake, but I was looking at him. I remember looking at him, he was waking up, he...just subconsciously grabs [his] phone, looks at what time it is, and then the very first thing, he checks Grindr. And then right after he would check Instagram, he would check his Facebook...and I remember I...And you can tell he...didn’t mean to check Grindr to make me feel like, "I’m not with you," in a sense, because he was sleeping over...But it was just his habit.

The story shows how planning for sex has become a habitual part of everyday media repertoire practices of staying connected to various (social) media. To the participant’s bedfellow, the act of checking Grindr has become so habitual that he is not thinking about what intentions it might signify. At the same time, from the participant’s point of view, it does very much call into question the sincerity of the sex partner, as the act of looking on hook-up apps seems like him moving away from the intimate situation, orienting himself towards another horizon of possibility. The simultaneous high and low symbolic charge of “checking Grindr” collapses in that moment, destabilizing a sense of shared understanding, and requires negotiation and discussion to reconstruct their shared sense of intimacy.

Collapsing organic and representational pleasure objects

Grindr and Scruff facilitate sexual, bodily encounters. At the same time, many participants report that they to a larger degree use the apps for ‘sexting’, defined as “sending sexual images and sometimes sexual texts via cell phone and other electronic devices”.¹²

As the brief history of cruising showed, each cruising technology shifts the balance between sexual encounters as either exchanges between two organic bodies or a body and a textual or visual representation of bodies. Hook-up apps in their materiality support both orientations towards what can be called *embodied intimacy* and *representational intimacy*. The *embodied intimacy* script places bodily encounters as *the* meaningful way to have sexual encounters, placing textual encounters that do not lead to bodily meetings outside the intimate sphere. *Representational intimacy* aligns with John Edward Campbell's study of sexual chat on online gay bodybuilding forums (2004). Textual bodies become objects of desire, and the ability to perform these bodies decides your desirability. Consequently, the material or "real" bodies are not of concern in this particular sexual practice.

In Grindr and Scruff the choices of what you are "looking for" are very similar (see Figure 1): You can mark yourself as looking for "relationship" and/or "dates", which points toward future bodily meeting. By contrast, you can be looking for "chat" which takes place wholly online. The categories "networking" and "friends" are somewhat unclear as to which intimacy norm they adhere to.

The "right now" and "Random Play/NSA" categories mark the user as looking for here-and-now sex, but it is entirely up to interpretation if it includes either embodied or representational sexual intimacies, or both. As such, in the current mediatization of cruising, there is a material opening which supports the "seeping" of both intimacies into each other.

Participants tend to highlight the repeated failures of sexual negotiation, with one participant expressing the sense of disconnect between self-categorization and actual agenda like this: "Often you'll get people who write 'looking for nothing' or something but they're actually very much looking for a quick fuck".

This leads to a widely shared understanding of hook-up app users as being "flaky", not true to their stated intentions. This normative term highlights frustration with an opacity of intent. Sexting can formally be hard to distinguish from interactions aiming to evaluate your own as well as the other user's desires. This then constitutes a collapse of intimacies leaving the user hard at work to excavate the motives of others. Such opacity makes it easier to switch intimacy scripts midway, further intensifying the sense of intimacy collapse. As the following participant narrative

shows, such collapse is not only a disabling disturbance, but also enables desire practice queering both intimacy positions:

Sometimes it was just about the chase, so getting to the stage where you feel like, “I could go around for sex now but I’m not going to.” I think that’s a really interesting thing because for me often, the chase of getting to that stage of, “Oh right, do you want to come around now?” or “are we ready?” and I would choose not to. That gave me enough fulfillment than actually going for sex with somebody...I didn’t feel overwhelmed, I was in control.

”Chasing”, then, is the normative flipside to being “flaky”, bringing forth how hook-up app interactions draw sexual tension from the prospect, but then withdraw from the actualization of embodied intimacy. Chasing practice is a way to “get off”, to be sexually fulfilled, without ever touching any bodies. As another participant says:

I mean ultimately, the goal in the app is the distraction (...) It’s not hooking up (...) And then as soon as it gets a bit serious and they want to start hooking up, then you start being flaky (...) I start retreating and being, “Oh, I’m busy. I’ve got to go out” or “My flat mate is coming home” and making up stories like that when I live on my own.

The participant uses the representational intimacy to confine cruising to the mediated interface, and to play on its erotic potentials. These interactions are easily contained within the hook-up app and can thus be activated and terminated for distractive purposes. When other users start implying a physical meeting, this domain of intimacy is disturbed, and the participant uses discursive strategies (“Oh, I’m busy”) to make that horizon of possibilities improbable.

Interestingly, the derogatory and diagnostic term “flaky”, which is typically used by those utilizing the embodied representational script to mark a sort of communal failure of intimacy, is here reappropriated to signify that it is not simply a failure of personality, but an appropriate strategy. As one participant puts it: “you get chased or you do the chasing...that’s why you flake out, because you’d just be left feeling more empty if you did that”. This reversal of the expectations of what a “purely physical” meeting is signifies how controlling interactions in accordance to representational intimacy scripts minimizes risks of feeling “empty” after having impersonal sex.

The collapse of embodied and representational intimacies allows for online interactions to be sexually charged with the promise of a bodily encounter, while remaining safe and digitally

manageable. The collapse of intimacies frustrates some cruisers on hook-up apps while others may find that uncertainty supports their preference for representational intimacy.

This preference may be tied up with the feeling of loneliness. Bodily encounters may simply be too overwhelming for someone in a precarious emotional situation. Sometimes not to be seen but simply to look amounts to the manageable amount of intimacy with a perceived community: “I was just trying to make myself feel better...that there’s other people out there”. People not able to cruise for bodily sexual encounters due to oppressive social environments are likewise able to soften the feeling of loneliness by having erotic exchanges this way.

Similarly, the pressure of monogamy facing people in relationships can be softened by cruising for representational intimacy: “You always find people hot outside of your relationship so perhaps that’s my way of fulfilling that”. In this context, the collapse of different intimacies is not merely a disturbance which must be corrected or contained; it serves as a resource for monogamously partnered men to cruise for sexual pleasures and thus disseminate the sexual frustration the monogamous intimacy script causes them.

Cruising between embodied and representational intimacies on hook-up apps is a source of frustration. At the same time, it allows people to experience a degree of intimacy that feels just right, while diminishing the perceived emotional or social risks. Thus what is “flaky” and not-quite-intimate behavior from one point of view is relationally meaningful, and indeed empowering, from another.

Collapsing personal and social acts of looking

Cruising in its strictest sense is a rather solitary practice of establishing a shared desire towards each other. However, it is a highly significant practice that among gay-identifying men produces shared experiences around which identity formation and cultural belonging evolves. One participant’s almost romanticized memory reflects how ideas of cruising attain social value:

I miss the days when we didn’t have these technologies, when looking became much more a part of how we interacted. Like, walking down the street and catching someone’s eye, and then turning back and looking.

The lonesome and ‘private’ exchange of gazes is thus folded into a sense of a ‘gay public’. With hook-up apps, the mediatization of cruising shifts the material foundation so that the (digital) gaze becomes a unidirectional act of navigating to the profile of a user.¹³ Further, the asynchronous and contained nature of the digital gaze lowers the emotional risk of looking.

At the same time, the visibilities afforded by hook-up apps make it impossible for the looked-upon to be sure who or how many are actually looking. The material opening towards “social gazing” is not simply a theoretical possibility, but something I find is a widespread practice among the participants. The following story represents a recurring scenario of social hook-up app use as gay male bonding:

You’re at a bar...they’ll open the app...usually what happens is, somebody will go: "Oh, look at him. He’s kind of hot" and then you show each other who you found...you need to keep up with the Jones’...It’s like one-upmanship or just entertainment...that’s just how it is now.

Social use is mostly not problematized. In fact, several note the good feeling it gives them, and how it ties them into their gay friend group. Approaching this from a unified (and heteronormative) idea of “good” public/private separation would simply lose sight of the fact that social acts of looking are meaningful and largely unproblematized by the group that both cast and are subject to such gazes. To them, the collapse of public and private not only is not of concern; in a way it does not exist, as these categories are not invoked in this particular situation.

The collapse is useful in other ways too. It allows for a sense of safety when online cruising leads to embodied sexual encounters. When one participant prepares to go meet a stranger for sex, he collects identifying data of his potential sexual partner, such as pictures, phone numbers and addresses. When departing, he says, “I’ll send the whole dossier to [my friend] and tell him, ‘I’m going to meet this guy. I’m going there now. If you don’t hear from me in about three hours, you know where I am’”. Screenshots distributed in other messaging apps thus enable the construction of transmedially shared gazes.

Social acts of looking are also meaningful in group sex practices, as noted by Kane Race (2015a). A participant in my study explains how at sex parties, or “chill-outs” as they are called in the British context, “it’s become so common [that] some people just grab your phone or stand behind you”. This communal browsing is made possible within this particular intimacy script. The script reflects practices of companionship not operating with heteronormative distinctions

between “friend” and “lover”, but in which “collective activities and expansive relations are a distinctive feature of this constellation of practices, and may be regarded as an immanent attribute of this sexual culture”.¹⁴

Finally, social looking on hook-up apps not only serves as a bonding mechanism in gay male friendships, or as a method for keeping sex parties going, but is also part of non-monogamous relationships. With seven out of 18 participants being in relationships in which sex is had with “outsiders” I find that social use marks their practice in a number of ways. As written about extensively elsewhere (Møller Jørgensen and Nebeling Petersen, in press), some partnerships use a *monogamous intimacy script* and requires sex to be had in ways that makes it “unintimate” and unthreatening to the partners. Other partnerships use a *non-monogamous intimacy script* that requires them to place the sexual encounter within the shared emotional space of the relationship.

In the context of open relationships using a non-monogamous intimacy script, a collapse of private and social gazes is not only a circumstance, but a necessity. As one participant explains about his partner:

And as far as my relationship with [him], if he’s actually talking to someone, he will show me everything and...If I’m not happy about some of the conversation, I will tell him so...[he] loves chatting...I tend to be probably the voice of reason.

To them cruising is a task of the home and delegated to just one. Their social use is less about the shared practices of looking, and more a tool for easing the almost administrative task of finding sexual partners.

In the context of open relationships, and using a monogamous intimacy script, social acts of looking can be much more contested and destabilizing. This can apply to partners who operate with disparate sexual spheres. Consider the following situation, in which a hook-up app message triggers a sound notification on the participant’s phone, which his partner then hears:

It’s not [on] silent and you switch it on and you get that “bing”, that very unique sound that he [the partner] has heard many times. There have been situations where I’m like: "Hmm, he’s hot. Why don’t we look at him?", or "He would be your type" or "He would be my type." But...I don’t want to see his messages.

The sound notification collapses the otherwise contained cruising practice into a situation between the partners governed by monogamous intimacy. This then requires negotiation work to contain it. We see how it may either be redirected into a shared cruising practice (“why don’t we look at him?”) or through playful work be placed in either one of their separate extra dyadic sexual spheres. The shared act of looking must be handled in very specific ways for its destabilizing force to be disseminated.

The material affordances of hook-up apps support shared acts of looking, making it impossible to differentiate who and how many are looking at your profile. To the participants this collapse of sightlines is not understood as particularly problematic, underlining how the practice operates outside traditional norms of what is public and private. Instead the collapse provides opportunities for gay friendship bonding, making cruising safer, and for men having group sex to negotiate the invitation of other men. In non-monogamous relationships social use can be supportive or destabilizing, depending on the intimacy script that governs the relationship.

Conclusion: How norms of intimacy shape hook-up app use

Cruising is both historically and technologically contingent, and as a phenomenon it comprises of different concepts of intimacy, sometimes at odds with each other. This is very much true for cruising with contemporary hook-up apps.

With the concept of intimacy collapse I have argued that the specific opacities of hook-up apps materiality produce at least three general collapses: a collapse of temporal, body, and gaze constructs. This collapse disturbs different forms of intimacy: collapsing immediacy and foresight, representational and organic pleasure objects, and personal and social acts of looking.

At the same time, we have seen that on hook-up apps, cruising cannot meaningfully describe all practices. Like the news paper’s classifieds and previous iterations of online “dating”, investments in emotional exchange are at stake as well. Again, the particular opacity of the ways these intimacies can be presented creates a space that fosters mobility between these scripts. The normative evaluation of this situation hinges on which intimacy script you are invested in. Further, different *meta normativity* stands color the way this collapse is perceived. Some users are disappointed with the collapse and see it as a “poisoning” of either “pure” emotional

intimacies or the valorization of embodiment disturbing a perfectly good online cruising session. Others adopt a pluralist approach. They try to take an opportunistic stance by not expecting users to conform to anything but their own agenda, inconceivable as it is.

While mediatized cruising today is markedly different from iterations born out of earlier technologies, there are clear differences in the ways hook-up apps are “tamed” or “molded”. This highlights the need for studies of mediatization to be sensitive to social context, personal biography and affective state-of-mind. The paper has opted to give an array of glimpses into these different context configurations. This hopefully gives a sense of the difference in the work required to live intimate lives with these media at hand. It is crucial when we think about the mediatized cruising and other media-saturated intimacy practices that we localize and contextualize the analysis of how media change the users’ ability to control their circumstances.

While mostly hinting at different molding strategies, the paper has also shown how gay men who feel lonely find comfort in the collapse of embodied and representational cruising. They are able to strike a balance between depersonalized and safe online cruising, with the ultimately undelivered promise of “real” bodily encounters giving the exchange an erotic and comforting flair. To some men in monogamous relationships, the anonymity afforded by hook-up apps allows for contained cruising, because they do not have to leave their everyday routines or worry about traces after the exchange of bodily fluids. As such, the intimacy collapses on hook-up apps produce new (in)visibilities, anxieties and opportunities that are distributed unevenly across the disparate online cultures and identities that, for lack of a better word, make up gay culture.

About the author

Kristian Møller Jørgensen is a PhD student at the Department for the Study of Culture, University of Southern Denmark, E-mail: kristianmj [at] sdu [dot] dk; twitter handle: [@kristianmj](https://twitter.com/kristianmj)

Notes

¹ Calafia, 2014, p. 5.

² Race, 2015b, p. 502.

³ Race, 2015a, p. 254.

⁴ Blackwell *et al.*, 2014, pp. 3–4.

⁵ Møller Jørgensen, 2016, p. 40.

⁶ Scruff Facebook page at <https://www.facebook.com/pg/SCRUFF/about/>, accessed 20 November 2016.

⁷ Hanson, 1995, p. 36.

⁸ Humphreys, 1975, pp. 29–33.

⁹ Blackwell *et al.*, 2014, p. 16.

¹⁰ Marwick and boyd, 2014, p. 4.

¹¹ Berlant, 1998, p. 282.

¹² Mitchell *et al.*, 2012, p. 14.

¹³ Looking at profiles on Grindr is unidirectional and untraceable by the looked-upon person, while the Scruff app allows users to review who has visited their profile, making “profile surfing” a more dynamical act of looking. In practice, messaging or sending “woofs” (the equivalent of a Facebook “poke”) are used to invite exchanges of digital glances.

¹⁴ Race, 2015a, p. 269.

References

Roy F. Baumeister and KD Vohs, 2007. “Intimacy,” *Encyclopedia of social psychology*, pp. 498–499.

Lauren Berlant, 1998. “Intimacy: A Special Issue,” *Critical Inquiry*, volume 24, number 2, pp. 281–286.

Lauren Berlant and Michael Warner, 2011. “Sex in Public,” volume 24, number 2, pp. 547–566.

Courtney Blackwell, Jeremy Birnholtz and Charles Abbott, 2014. “Seeing and being seen: Co-situation and impression formation using Grindr, a location-aware gay dating app,” *New Media & Society*, volume 17, number 7, pp. 1117–1136.

Jed R. Brubaker, Mike Ananny and Kate Crawford, 2014. “Departing glances: A sociotechnical account of ‘leaving’ Grindr,” *New Media & Society*, pp. 1–18.

Pat Califia, 2014. “Public Sex,” In: *Encyclopedia of Social Deviance*. Sage, pp. 558–560.

-
- John Edward Campbell, 2004. *Getting it on online. Cyberspace, gay male sexuality, and embodied identity*. New York: Routledge.
- Michel de Certeau, 1984. *The Practice of Everyday Life*. Berkeley: University of California Press.
- HG Cocks, 2009. *Classified: The secret history of the personal column*. Random House.
- Erving Goffman, 1959. "The moral career of the mental patient," *Journal for the Study of Interpersonal Processes*, volume 22, May 1959, pp. 123–142.
- Ellis Hanson, 1995. "The telephone and its querness," In: S.-E. Case, P. Brett and S. Leigh Foster (editors). *Cruising the performative: Interventions into the representation of ethnicity, nationality and sexuality*. Indiana University Press, pp. 34–58.
- Laud Humphreys, 1975. "Tearoom Trade," In: W. Leap (editor). *Public sex/gay space*. Columbia University Press, pp. 29–54.
- André Jansson, 2013. "Mediatization and social space: Reconstructing mediatization for the transmedia age," *Communication Theory*, volume 23, pp. 279–296.
- André Jansson, 2002. "Spatial phantasmagoria. The mediatization of tourism experience," *European Journal of Communication*, volume 17, number 4, pp. 429–443.
- André Jansson, 2015. "The molding of mediatization: The stratified indispensability of media in close relationships," *Communications*, volume 40, number 4, pp. 379–401.
- Christian Licoppe, 2015. "Seams and folds, detours, and encounters with 'pseudonymous strangers': Mobilities and urban encounters in public places in the age of locative media," *i3 Working Papers Series, 15-SES-05*.
- Christian Licoppe, Carole Anne Riviere and Julien Morel, 2015. "Grindr casual hook-ups as interactional achievements," *New Media & Society*, pp. 1–19.
- Christian Licoppe, Carole Anne Riviere and Julien Morel, 2016. "Proximity awareness and the privatization of sexual encounters with strangers. The case of Grindr," In: C. Marvin, S.-H. Hong and B. Zelizer (editors). *Context Collapse: Re-assembling the Spatial*. London: Routledge.
- Alice Marwick and danah boyd, 2014. "Networked privacy: How teenagers negotiate context in social media," *New Media & Society*, pp. 1–17.
- Shaka McGlotten, 2013. *Virtual Intimacies : Media, Affect, and Queer Sociality*. New York: SUNY Press.

-
- Kimberly J. Mitchell, David Finkelhor, Lisa M. Jones and Janis Wolak, 2012. "Prevalence and Characteristics of Youth Sexting: A National Study," *Pediatrics*, volume 129, number 1, pp. 13–20.
- Kristian Møller Jørgensen, 2016. "The media go-along: Researching mobilities with media at hand," *MedieKultur. Journal of media and communication research*, volume 32, number 60, pp. 32–49, and at <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/mediekultur/article/view/22429/20840>.
- Kristian Møller Jørgensen and Michael Nebeling Petersen, forthcoming. "Bleeding boundaries: Domesticating gay hook-up apps," In: R. Andreassen, K. Harrison, M. Nebeling and T. Raun (editors). *New Media – New Intimacies: Connectivities, relationalities, proximities*. Routledge.
- Kane Race, 2015a. "'Party 'n' Play': Online hook-up devices and the emergence of PNP practices among gay men," *Sexualities*, volume 18, number 3, pp. 253–275.
- Kane Race, 2015b. "Speculative pragmatism and intimate arrangements: Online hook-up devices in gay life," *Culture, Health & Sexuality*, pp. 496–511.
- Yoel Roth, 2015. "'No Overly Suggestive Photos of Any Kind': Content Management and the Policing of Self in Gay Digital Communities," *Communication, Culture & Critique*, volume 8, number 3, pp. 414–432.
- Mimi Sheller and John Urry (editors), 2006. *Mobile technologies of the city*. London & New York: Routledge.
- Adriana de Souza e Silva, 2006. "From Cyber to Hybrid," *Space and culture*, volume 9, number 3, pp. 261–278.
- James P Spradley, 1979. *The Ethnographic Interview*. Belmont: Wadsworth.
- Martin Stempfhuber and Michael Liegl, 2016. "Intimacy Mobilized: Hook-Up Practices in the Location-Based Social Network Grindr," *Österreichische Zeitschrift für Soziologie*, volume 41, number 1, pp. 51–70.

License: © Kristian Møller Jørgensen 2016 All Rights Reserved

Artikel B: Bleeding boundaries:

Domesticating gay hook-up apps

Møller, K.; Nebeling, M. (forthcoming). Bleeding boundaries: Domesticating gay hook-up apps. In R. Andreassen, M. Nebeling, K. Harrison, & T. Raun (eds.), *New Media – New Intimacies: Connectivities, relationalities, proximities*. London: Routledge. (Fagfællebedømt, BFI niveau 1)

Fra: Katherine Anne Blackburn Harrison tjx856@hum.ku.dk
Emne: SV: Chapter for anthology
Dato: 28. november 2016 kl. 15.29
Til: Kristian Møller Jørgensen kristianmj@sdu.dk

Hi Kristian,

Thanks for your note and I'd be happy to help with your request. I hope the below fulfills the requirements:

This is to confirm that the chapter "Bleeding boundaries: Domesticating gay hook-up apps" by Kristian Møller Jørgensen and Michael Nebeling Petersen has been accepted for publication in the forthcoming anthology *New Media, New Intimacies: Connectivities, relationalities, proximities*, edited by Rikke Andreassen, Michael Petersen, Katherine Harrison and Tobias Raun (to be published by Routledge in 2017).

Good luck with finishing up the dissertation. Your chapter is with the proofreader at the moment, and as soon as we have it back I will send it over to you. This will only be the proofread version – we are not due to submit final manuscript until the new year so I'm afraid it won't be the layout version yet. And – please do keep me posted on the date of your defence, I'd love to come and cheer you on ☺

All best
Katherine

Katherine Harrison, PhD
Postdoctoral Researcher

University of Copenhagen
Department of Media, Cognition and Communication
Karen Blixens Vej 4,
DK-2300 Copenhagen,
Denmark

tjx856@hum.ku.dk

UNIVERSITY OF COPENHAGEN
FACULTY OF HUMANITIES

Bleeding boundaries: Domesticating gay hook-up apps

I personally don't wanna walk into the local gay bar and everyone in have just been sharing my Scruff profile that might say that I just drunk a gallon of piss. (Interview with James, 2014)

These 'strange' and 'wild' technologies have to be 'house-trained'; they have to be integrated into the structures, daily routines and values of users and their environments. (Berker et al., 2005, p. 2)

In Silverstone's seminal work on the domestication of television (1994), he positions the home as the pre-eminent source of 'ontological security'. Domestication theory has typically responded to the introduction of media technologies into homes that more or less align with heteronormative configurations of feelings, gender, sex and family. Silverstone points out that the home is the privileged site of the production of safety and peace, and its normative power becomes apparent when attention is turned to those without a home: 'To characterise someone as homeless is to imply some kind of moral lack or weakness' (Silverstone, 1994, p. 26). These views can be read as a response to societal and academic anxiety about the power of television to disrupt the workings of the home. Such anxieties around media's potential destabilisation of family life might explain why the domestication approach has given little attention to queer lives and homes, for queer lives have historically been considered outside the institutions, spaces and norms that delineate traditional conceptualisations of 'the home'. From a straight perspective, queer lives and intimacies seem homeless, or 'beyond reach' (Silverstone, 2006, p. 243). Although domestication theory points to the normative workings of the home, in practice, it has not adequately addressed queer home-making practices. This makes it difficult to imagine domestication as something that occurs across non-normative, built and media spaces, or between two or more partners engaging in sex with others. However, it is exactly these mobile and non-normative lives that are the focus of this chapter.

To expand domestication to include non-normative lives and intimacies, we turn to the home-making practice of James. In his 30s, James lives with his two male partners in a ‘throuple’ – a polyamorous and non-monogamous relationship. James uses hook-up apps to find gay sex without his partners, which in turn makes him visible to everyone nearby who also uses the app. To James, the app’s blocking function, which enables him to become invisible to selected other users, is central. Staying invisible to his partners online is crucial for maintaining his sexual independence. James worries that online visibility between his partners and him could produce what he calls a ‘bleeding boundary’ between his long-term partners and his potential extradyadic sexual partners. Thus, the app’s blocking function allows him to manage the borders between his intimate partners and others, allowing him to not only become invisible to his long-term partners, but also to alleviate normative pressures from non-partners:

the thing that’s playing out for me most at the moment, is encountering people I know, in my neighbourhood, who are on Scruff [gay dating app], who message me or leave me tracks, who I feel have some level of opinion or judgment about me being sexually active outside of my relationships [...] So I now block pretty much everybody I know. (James)

As James is in a non-normative, non-monogamous relationship, he experiences the actualisation of normative pressures as a side effect of his online visibility. As a response, he uses the blocking function to domesticate the standard visibility of the hook-up app and become what we term ‘strategically (in)visible’: he remains visible to a sexual public of strangers while becoming invisible to his partners and to people he knows in his neighbourhood. James tames his intimate media technologies and maintains a sense of ‘ontological security’ by controlling the normative pressures that come with the ‘wild’ visibilities the hook-up apps introduce. His story lends urgency to the call to reconfigure and apply domestication theory to the roles that digital and mobile media play in (non-normative) intimacies. Analytically, to expand the scope of domestication theory to include non-normative media homes, this chapter considers the way in which media strategic visibilities and invisibilities play into the construction and maintenance of the home sphere.

The proliferation of hook-up apps opens up new ways of organising sexual encounters and intimacies, while simultaneously disrupting (old) distinctions of private and public. As the introductory quote makes clear, the apps risk making visible what users might prefer to stay invisible. Like other new technologies, the apps require users to ‘tame’ perceived potential dangers in order to benefit the most from their use.

In this chapter, we interrogate the process of domesticating “‘strange” and “wild” technologies’ (Berker et al., 2005, p. 2) in non-monogamous gay male relationships. Drawing on interviews, we examine the way in which hook-up apps are ‘house-trained’. In focusing on people in non-monogamous relationships that inherently operate across different social, sexual and intimate scenes, we shed light on the domestication of new media technologies and the way in which they interweave with intimacy. Approaching the relationship between medium and practice as a dynamic intersection acknowledges both the *moulding* force of the medium (Hepp, 2013) and – equally important – the way in which people *mould* the medium to fit their cultural setting (Jansson, 2015a). We combine this (mediatisation) perspective with an understanding of intimacy as a kind of (mediatised and affective) action that produces (new) boundaries between public and private. Thus, in this chapter we ask: How are hook-up apps domesticated in the context of sexually non-monogamous, gay relationships?

Hook-up apps and the mediatisation of intimacy

In this chapter, we draw on domestication analysis of media’s ‘double articulation’ (Silverstone et al., 1996) and its relation to ‘the home’. In defining ‘home’ and the way in which media are domesticated in relation to the home, the chapter continues Peil and Röser’s work, which ‘sheds light on the entanglement of different domestic practices, mediated and non-mediated, and links them back to discourses and changes in society’ (2014, p. 235).

The apps in focus belong to the category of ‘online hook-up devices’: services that build on network connectivity and ‘make use of these capacities to facilitate sexual and social encounters between men’ (Race, 2014a, p. 254). These capabilities draw on standard repertoires of mobile social media but extend them by making relative user proximity the organising principle by which certain user profiles are made visible (see Figure 1). In order to reflect this

chapter's focus on smartphone-based services, we use the term 'hook-up apps' to describe them.

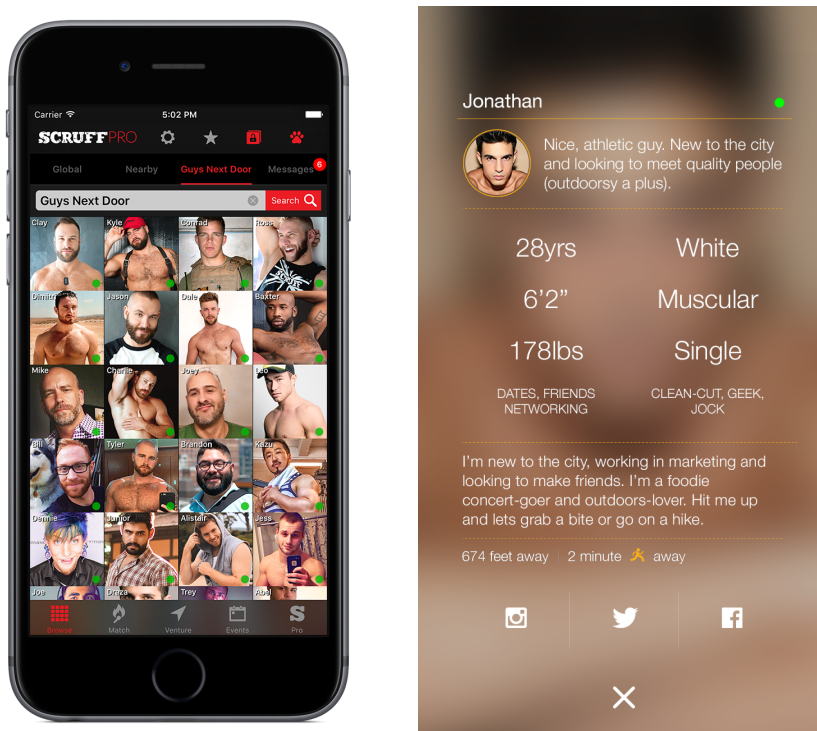

Figure 1: To the left: the Scruff app's interface, showing nearby users. To the right: the Grindr app's interface, showing the user profile details, including proximity. The online status indicator next to the user name indicates that the user is online, by way of stoplight colors. (Screenshots from company press materials)

Technologies are domestic objects 'mediating in their aesthetic the tension between the familiar and the strange, desire and unease, which all new technologies respectively embody and stimulate' (Silverstone et al., 1996, p. 48). The act of domesticating technologies into the home thus does not do away with the strange; rather, in this act, technologies are appropriated to incorporate the strange and familiar, the inside and outside, the private and the public into the home. Here, we suggest that the production and consumption of such distinctions can be understood through Berlant's work on intimacy (2000): Berlant argues that scripts of intimacy – of performing domesticity, coupledness and identity – are widely circulated in 'the public' through television shows, novels, institutions and ideologies; further, they 'migrate' to 'the private', creating hegemonic forms of intimacy (Berlant, 2000, pp. 3–4). Intimacy allows a subject to feel a sense of emotional belonging – to find a 'home'. Following this depersonalised understanding of intimacy, we understand the 'home' as an *experience of belonging*. Thus, the

'home' in this chapter is operationalised as the production of an affective domain of intimate belonging.

Further, drawing on Sixsmith and Sixsmith (1990), we understand 'home' as variously unfolding in different experiential domains. This allows us to extend the concept of home to include life that does not conform to heteronormativity, and to also extend its meaning along several dimensions, including but not limited to that of materiality. Following this, we focus on the way in which hook-up apps are domesticated in relation to the specific moral economy of a gay, non-monogamous household. 'Home' is thus a product of *affective work* that produces *intimate belonging* (Berlant, 2000) that is 'technologically enhanced as well as technologically disrupted' (Silverstone, 2006, p. 243).

Intimacy is commonly understood to describe practices and feelings of proximity, love, familiarity, specialness to someone and so forth (Jamieson, 2005, p. 1). As suggested by Jamieson, it involves creating 'protective' boundaries that encapsulate intimates and it 'keeps non-intimates out' (ibid.). In this chapter, we combine Jamieson's conceptualisation of intimacy as boundary work with Berlant's conceptualisation of intimacy as a script. Thus, we do not understand intimacy as a (natural) feeling that emerges *from* the private through love or closeness; rather, we understand intimacy as the practices and work done to produce affective domains that *constitute* the private and the sense of home. These practices and work are characterised by the creation of boundaries that mimic hegemonic and subcultural scripts of intimacy. Thus, we draw on feminist work that deconstructs the 'the public' and 'the private', and we understand these spheres as the product of affective and discursive work.

The domestication of hook-up apps, then, is the production of 'public' and 'private' through material and affective boundary work that responds to the mediatised visibilities and presence of hook-up apps. Our reading strategy is informed by an understanding of media as doubly articulated: 'they are part of household's private as well as the public sphere; they are material artefacts and bearers of meaning in more than one sense' (Berker et al., 2005, p. 4). Thus, we read for both materiality and meaning-making related to hook-up apps. These distinctions are epistemological rather than ontological; media materialities and meanings are only conceptually separated in order to facilitate an analysis of the way in which they are interwoven.

Case material and analytical strategy

The case material draws from a larger corpus of interviews performed in London and Brighton (UK), as well as Copenhagen (Denmark). These interviews were conducted face-to-face in the period of early 2013 through 2014. All of the interview participants signed consent forms. Transcriptions of the 30- to 90-minute long interviews and media go-along situations (Jørgensen, 2016) were coded and accumulated in Atlas.TI. Most participant recruitment was conducted via a personal profile on Scruff, which is an app directed at ‘gay, bi, and curious guys’¹. In the following, hook-up app use in queer, non-monogamous relationships is represented through three cases (i.e. three relationships), which derived from four interviews with five men living in the UK. All participants in the sample are men in gay, non-monogamous relationships; all are white and cis-gendered men.

The first case is that of the London-based French couple Sebastien and Julien.² Sebastien works long hours in the banking industry, while Julien is currently the ‘stay-at-home dad’ for their young son. Both in their early 30s, they use hook-up apps individually, but, as we will see, interactions between the partners do occur. The second case is of Tim and George, who live on the outskirts of Brighton. They are in their early 60s and have been partners for eight years. Tim has lived in Brighton for most of his life. He has long been using computers to connect with other gay men across the world, since the days of the computer chat application ICQ. Tim is the main operator of the dating and hook-up apps, and his partner George mostly steps in whenever a connection has been made. Finally, there is James, who is in his 30s. James lives in East London with his two male partners in a ‘throuple’ – a polyamorous relationship. He uses hook-up apps to find gay sex with men who are not his partners.

The interview transcripts are analysed through poststructuralist reading strategies (Søndergaard, 2002). Rather than understanding sexual encounters, intimacy and types of

¹ Scruff Facebook page (2016). Retrieved from <https://www.facebook.com/scruff/info/>.

² Real participant names and other identifying features have been redacted.

relationships as things that depart from subjects, we understand them as phenomena that emerge socially and relationally 'through and within discursive power' (ibid., p. 189). Further, we understand hook-up apps as discursive regulatory devices, wherein the affordances and technologies of the apps co-create possibilities and frames for organising privacy, intimacy and relationships. In order to analyse the use of hook-up apps as a double articulation, we interrogate the affective and discursive production of intimacy (and subjectivity) that is formed by and within discursive power, as well as the materiality of the app.

As suggested by Søndergaard, we look for 'inclusive and exclusive discursive processes' (ibid., p. 189) as ways of making boundaries and thus creating a sense of intimacy. This means that we read the material and look for the way in which intimacy is spoken into existence through the creation of boundaries and categories of intimacy and desire. We do this by asking how the empirical material organises desire and emotions into appropriate and inappropriate forms; organises different forms of (virtual and physical, visible and invisible) proximity to create intimacy and intimate belonging; categorises, hierarchises and valorises different forms of encounters and relationships; and creates, maintains and valorises different affective domains in relation to each other.

In order to analyse affective domains, we draw on the work of Sara Ahmed (2004) and Mary Douglas (1966): From Ahmed, we deploy an analytical perspective that sees emotions not as subject-emergent, but as relational and social phenomena. Thus, we analyse not what emotions are, but what emotions do to create a sense of intimacy. We combine this perspective with that of Mary Douglas' work on purity (1966), wherein dirt is understood not as an ontological phenomenon but as a disorder – a matter that is out of place. To understand the way in which 'intimacy builds worlds' (Berlant, 2000, p. 2) – how the interviewees make order and organise emotions to produce boundaries between the 'public' and 'private' – we combine Ahmed and Douglas' perspectives to develop the analytical construct of emotions out of place. This functions as a reading strategy to understand the way in which affective work is performed by placing emotions in different (proper) affective domains and thereby creating a sense of intimacy.

Intimacies at work

The apps fundamentally disturb clear distinctions between ‘private’ and ‘public’, demanding users to work affectively to distinguish these domains. The disturbance is felt as troublesome, disorderly or a ‘bleeding of boundaries’. These disturbances occur when different categories of social relations are conflated through the use of hook-up apps; for example, when James meets his long-term partners on Scruff, when a colleague from work accidentally sends him naked pictures or when his students appear on his grid of nearby users on Grindr. The bleeding of boundaries shows how hook-up apps destabilise the social categories of relations, making colleagues and students potential sex partners and anonymous one-night stands part of social life. As the analyses will show, the users manage the bleeding boundaries both by doing affective work to demarcate private and intimate arenas and by controlling the affordances of the apps.

We analyse the way in which the users discursively and affectively create distinct affective domains by placing emotions in their proper places, which are defined by scripts of intimacy. We identify two intimacy scripts at work – ‘monogamous intimacy’ and ‘non-monogamous intimacy’ – and trace their logical locuses to ideologies of kinship and relationship-making.

Monogamous intimacy

Sebastien has been in a long-term relationship with his partner Julien since he was a teenager. When they met, Julien was in a relationship with a girl, and Sebastien explains that this formed the basis of their non-exclusive relationship: ‘I knew from the beginning that I couldn’t expect him to be monogamous, and he certainly wasn’t going to be right in the beginning when he still had a girlfriend.’ Even though they and their relationship have ‘matured’ and ‘gone through phases’ over the years, the couple remains non-exclusive.

Although Sebastien describes the relationship as non-monogamous, we argue that Sebastien articulates a *monogamous intimacy*, wherein intimacy is kept inside the relationship. In psychological studies of gay men’s non-exclusive relationships, emotional exclusivity has been identified as central to the production of partner intimacy and conceptualised as ‘monogamy of the heart’ (LaSala, 2004) and ‘emotional monogamy’ (Bonello and Cross, 2010). In contrast to

these studies, we suggest that the relationship between intimate monogamy and the potential for extradyadic sex is not casually achieved; rather, it is governed by ongoing reaffirmations and applications of certain scripts of intimacy. The script at play corresponds with what David Eng calls 'Queer Liberalism' (2010), which includes the domestication of queer lifestyles into monogamy and marriage (Nebeling Petersen, 2012). This monogamous intimacy is a neoliberal and 'homonormative' (Duggan, 2004) script of intimacy, elevating coupledness and reframing extradyadic relations as commodities of choice for purchase and consumption.

Sebastien creates two distinct affective domains, wherein emotions are kept in their proper places according to the intimacy script of monogamous intimacy. The first affective domain is the sphere of the devoted relationship between Sebastien and his partner. Sebastien states that he and his partner met online and talked for a long time on the chat service IRC:

Just from the conversation even talking to him online, that's actually when I decided I wanted to have him as my boyfriend [...]. It's romantic [...]. I decided I wanted to be with him for the rest of my life during that chat. (Sebastien)

In this articulation, the dyadic relationship is staged as romantic, within homonormative assumptions: it is 'meant to be' and life-long, and its value is measured in terms of devotion. Later on, Sebastien explains that he and his partner do not hide their extradyadic sexual relations from one another; rather, they have a rule that each must tell the other if they have had sexual encounters. Though the other often 'doesn't care and doesn't want to know' (Sebastien), the rule mimics an intimacy in Anthony Giddens' late-modern sense of the word, in which concepts of mutuality, openness and equality form the 'pure relationship' (Giddens, 1992).

The second affective domain that Sebastien creates is related to the individual extradyadic relations. When he and Julien had a child, Sebastien stayed home and had what he calls his 'slutty year as a housewife'. He explains that, during that year, he learned that he could 'just show up at somebody's house. Screw around and leave and that's fine'. Though Sebastien doesn't use the apps very frequently anymore, he still uses them as 'jerk-off material' and he characterises his meetings with other men as: 'it's a new body, new face, new attraction and

then you're done and you walk away and it's – that's it. That was your interaction with him'. Sebastien uses consumerist logic, 'consuming' bodies and faces and rendering them unthreatening to his monogamous intimacy with Julien, which, in contrast, is staged as romantic and not consumerist. By way of derogatory descriptions such as 'slutty', 'sleazy' and 'filthy', Sebastien marks these encounters as out of place: it isn't the acts themselves that are 'sleazy', but the displacement of desire outside the intimate affective domain.

In these ways, Sebastien constructs and maintains two affective domains, wherein a homonormative script of intimacy functions as the demarcating structure: The first domain is characterised as 'pure' intimacy, which emphasises openness, mutuality and devotion as not only valuable but characteristics that are strongly associated with coupledness. The other affective domain is characterised by non-intimate emotions and metaphors such as 'sluttiness', commodified exchange, crime, aggression and coldness. Even though the couple is non-exclusive, they affectively devalorise extradyadic relations by placing intimate emotions in their proper places. In other words, a careful management of emotions aims to ensure that the boundaries that contain them do not bleed.

The management of the extradyadic domain is not only a matter of discursive and affective devalorisation, but is also highly contingent on embedded norms of self-presentation. In a hook-up app, such norms are expressed in affordances of self-categorisation and community standards (e.g. explicit pictures), as well as the typical ways that users present themselves. Within hook-up apps that target gay men, there is great variety in these norms. Sebastien explains in much detail about the different ways in which users can display pictures on the apps. For instance, unlike Grindr, Manhunt allows explicit pictures but also enables a private gallery feature, allowing users to hide specific pictures from the general public. He continues: 'This is the difference. Grindr has my face but nothing explicit. Manhunt is very explicit but doesn't have my face. It's maybe splitting my personas a little bit.' Sebastien's personal profile is visible to both his partner and the wider app community, and must be regulated accordingly. Taming Grindr and Manhunt to make them support the separation of intimacy while allowing extradyadic sex thus requires different strategies. As Grindr serves double duty as both a social and a sexual space, it potentially troubles the intimacy work more than Manhunt. This is why

Sebastien carefully presents himself as ‘proper’ and ‘whole’ on Grindr, while he can be more ‘sleazy’ on Manhunt.

As Grindr makes the user visible to several publics, the need for the user to perform boundary work is intensified. The user becomes visible by way of the *online status indicator* (see Figure 1). This little ‘green light’ on the user profile allows for at least two different but simultaneous visibilities: that between one partner and potential intimate others, and that between partners, forming the basis of partner surveillance. This double visibility complicates the work of putting emotions in their proper places. Sebastien explains this as follows:

On Grindr we [Sebastien and Julien] know each other. Usually when I look at it randomly and I’ll see he’s signed on an hour ago or something. ‘So where have you been? I didn’t see you around’ [...] It feels funny [...] It gives me something to tease him with [...] I come to the office quite often in the weekend to work but then I’ll go out to smoke [...] and I’ll check Grindr [...] And then he’ll [Julien] send me a message like, ‘Shouldn’t you be working? What are you doing on this app?’ (Sebastien)

Logging on with the intention of looking ‘randomly’ represents a use that looks towards potential intimate others outside the couple. The described encounter establishes the partners as persons who are looking both outwards and inwards, being neither fully inside nor outside the home. Sebastien uses a domestication strategy of playfully shaming Julien (‘something to tease him with’) to counter the effect of double visibility. This takes outward gazes and redirects them to produce couple intimacy out of a situation that could potentially break the public/private distinction established by monogamous intimacy. This redirection of affect can be understood as a form of ‘interveillance’ (Jansson, 2015b), in that the visibility is consumed as a way of generously recognising the partners’ individual sexual agency by reinscribing it into the fabric of the intimate domain. Interveillance addresses the ‘social deficit of recognition that characterizes highly individualized societies’ (ibid., p. 81). In material terms, Sebastien and Julien’s mostly individual use of hook-up apps produces opportunities, but also a deficit that is addressed by discursively and affectively creating mutual recognition and acceptance of extradyadic desires. Their interveillance enables feelings of intimacy to flow through the potentiality of an intimate other to its proper place; that is, in the first domain – inside the

relationship. Thus, the online, locational visibility of their individual embeddedness in – and orientation towards – a gay public sex culture is playfully domesticated into the dyadic, affective domain.

To this public sex culture belongs a certain language and modes of self-presentation, which can be adopted into private sexual encounters. This can be observed in the following articulation by Sebastien about a hook-up app interaction between Julien and himself:

here's my boyfriend, us telling each other, 'Hey, sexy', 'Hey sexy, looking good' and then send each other dirty pictures [...] I think I was actually in the bedroom downstairs and then sent it to him upstairs. (Sebastien)

The extradyadic desires associated with hook-up apps are domesticated through the reappropriation of 'hook-up app talk' and the representational style and culture of 'dick pics' that are characteristic of online sex culture. The style of cruising is playfully eroticised into Sebastien and Julien's intimate domain and becomes a part of their intimate language. The culture cited plays an active role in their individual sexual practices and personal biographies, and the depersonalised sex role playing both acknowledges and eroticises the limits of their intimacy. Hook-up app visibilities give rise to new forms of interveillance, which trouble the distinctions between 'private' and 'public', allowing registers of public sex culture to be integrated into the private domain.

From the monogamous intimacy of Sebastien and Julien, we now turn to Tim and George. Tim and George also have extradyadic sex, but govern this according to what we call a *non-monogamous* intimacy script.

Non-monogamous intimacy

For Tim and George, extradyadic sex is not problematised in their relationship. They have sexual relations with other men together, not separately. When asked about using the hook-up apps, Tim explains that he does not like people who 'have that three-letter word in the back of their head all the time. Sex.' Rather, to Tim, friendship is important:

I always say that we are looking for good friends. If fun comes along, that's always a bonus, but friendship has to be the number one thing. It has to be. Because you can't go through life just looking for that three-letter word all the time. You need to try and make good friends. (Tim)

Interestingly, to Tim, friendship, long-term relationships and sexual encounters seem to coincide. Quite different from Sebastien, Julien and James, who govern the emotional distinctions between sexual encounters, friends and long-term relationships in separate affective domains, to Tim, these social categories and practices occur within the same affective domain. The most important thing to Tim is friendship, and within friendship, sexual relations are welcomed and not problematised. Furthermore, Tim talks about friends he has had sex with and friends he has not had sex with in the same vein, emphasising the devotion, closeness and intimacy they share. In this way, sexual encounters are construed as intimate in the form of friendship, emotional closeness and devotion.

Here, the script of intimacy is quite different from that of Sebastien and Julien. Tim doesn't valorise coupledness, nor does he frame extradyadic relations with consumerism or characterise it as 'filth'. We argue that Tim uses another script of intimacy, one that is rooted in 1980s and 1990s gay and lesbian culture. According to Kath Weston (1997), during this period, gay and lesbians formed 'chosen families' consisting of lovers, friends, ex-lovers and other significant others. These families were not organised by the structure of the traditional nuclear family: the chosen family was based on choice, devotion and shared experiences, not genetic relatedness or birth bonds. These kinship forms occurred in response to the homophobic climate and the AIDS epidemic, which often led to the exclusion or marginalisation of queer people from their 'blood families'.

This queer structure of kinship – or, as we argue, script of intimacy – is no longer prevalent within queer culture. As we have mentioned in the case of Sebastien and Julien, today, queer culture is a queer liberalism, valorising individuality, homonormativity (same-sex marriage or coupledness) and consumerism. Tim registers this change in queer culture, leaving him with a feeling of loss. Gay culture has, to Tim, eroded from one of intimacy, mutuality and honesty to one of insincerity, lies and the commodification of sex.

To Tim, the domain of non-monogamous intimacy is that of a chosen family of sincere friends; the alternative to this is characterised by ‘insincere others’ – faceless persons who are only looking for sex or who have ‘alternative motives’. As Tim says: ‘Some people are very upfront and come out and say, “Nice talking to you but you’re not my type.’ And I said, “What? Friendship has a type?” And to me, friendship doesn’t have no type.’ Thus, to Tim and George, the hook-up apps are not domesticated to separate dyadic relations from extradyadic sexual encounters. Rather, Tim and George use the apps to support domestic intimacy *across* such a distinction. This is apparent in Tim’s spatial expansion of the home. The geolocative function of apps such as Grindr and Scruff makes Tim feel close to people living nearby: ‘I have friends who talk to on here and it’s just talking, these people who are the closest here, live the closest.’ This has led to Tim to develop a close friendship with another gay man in his neighborhood:

I’ve been talking to him for well over a year. We’ve never met face to face [...] But we have conversations most days. He will send me messages and I will reply to him, etc [...] if he’s in the country, because he works for an airline. So he’s home today. He flew in this morning. (Tim)

The app’s geolocative function makes Tim’s friend visible to him, and vice versa. This allows Tim to keep track of his friends’ everyday rhythms, routines and workflows. In this way, Tim uses the locationally afforded visibilities to gain a sense of closeness to his friends, and this turns into an emotional investment that is nurtured in the distance agnostic computer-mediated communication network.

The network of friends and lovers who are connected through the apps is a family to Tim and George, wherein the shared experience of being gay, combined with everyday devotion and intimacy, form a kinship and sense of belonging. The geolocationality of the apps enables interveillance not solely between Tim and George, but between a selected group of confidentials. Whereas Sebastien and Julien use interveillance to counter the destabilising effect of online visibility and to keep emotions in their proper places, Tim and George interveil others in order to reinforce a sense of proximity and intimacy in their chosen family.

Strikingly, even though Tim operates in an intimate sphere that incorporates extradyadic relations and sex, he still articulates a second affective domain that must be contained. To Tim, 'chosen families', friendships or shared affective positions as gay men become a script of intimacy that works to keep emotions in their proper places. The distinction between public and private is not created for and by intimate monogamy, as in the case of Sebastien and Julien; rather, the distinction serves to demarcate sincere from insincere others who only want to have 'cold' sex. This creates a public affective domain characterised by consumerist behaviour devoid of intimate potential. To Sebastien, Julien and James, extradyadic sex belongs *outside* the intimate domain; conversely, for Tim and George, extradyadic sex is placed *within* it. To all, the private sphere constructed by intimacy is construed in contrast to consumerist logic.

While the affective and discursive work enables a demarcation between the private and the public, the hook-up apps continuously trouble and break this distinction. Thus, the domestication of hook-up apps also tames their material and designed functionalities and enables partners to demarcate the private from the public in accordance with their ideals.

Conclusion

Though queer hook-up apps allow extradyadic sex to be had and felt, relationship partners must perform a great deal of work to make themselves available for such encounters while retaining a sense of intimacy with their partner. Using the theoretical framework of domestication, we have shown how the possibilities of new app technologies destabilise 'old' scripts of intimacy: the visibilities that hook-up apps afford disturb distinctions between 'private' and 'public' in new ways. Thus, the apps produce 'bleeding boundaries'; that is, unwanted visibilities to partners or persons in their surroundings. We find that the potential of 'bleeding' in sexually non-monogamous relationships must be contained through domestication processes that adhere to monogamous or non-monogamous intimacy scripts, respectively.

New app visibilities not only disturb, but also serve as resources for intimate practices. The visibility of location and online activity places partners within a gay, public sex culture. This culture's sexual discursive and representational registers are reappropriated into a

monogamous intimacy practice. Thus, playful communicative acts simultaneously contain and reappropriate the felt risk. In a non-monogamous intimacy practice, hook-up app visibilities allow for networked interveillance among not only partners, but also a larger circle of confidentials; this, in turn, produces a sense of recognition and mutuality.

We have argued that, in the context of sexually non-monogamous, gay relationships, hook-up apps are domesticated in accordance with either monogamous or non-monogamous scripts of intimacy. Partners work to reconstitute private and public affective domains in line with either homonormative or chosen family scripts of intimacy. Homonormative monogamous intimacy and the non-monogamous intimacy of chosen families maintain separate affective domains – one of intimacy and one of commodified, ‘cold’ encounters. For partners enacting monogamous intimacy, emotions are kept in their proper places through the discursive devalorisation of extradyadic relations and the placement of these relations outside the intimate, affective domain. Conversely, for partners enacting non-monogamous intimacy, extradyadic relations mark an extended population that is included *within* the intimate domain. We suggest that the demarcation of domains is governed by affective work that operates according to affective economies (in the form of intimacy scripts) to keep emotions in place. We have shown how new technologies are ‘housetrained’ by being affectively, discursively and technologically moulded into old (dominant and subcultural) scripts of intimacy and belonging. We suggest that the scripts do not emerge from the subject, but are discursive regulatory regimes of intimacy that enable subjects to feel a sense of belonging and home. Thus, we conclude that the moulding forces of new technologies do not necessarily disturb intimate relations; rather, the technologies are moulded into existing intimacies – intimacies that, themselves, are products of societal and public scripts.

Most analyses of media domestication processes presume the home as a given in the setting of the (heterosexual) family. Combining an expanded conception of ‘home’ with Berlant’s understanding of intimacy as a sense of belonging, we have shown that home-making should be understood as a spatial, material and psychological construct. Through the presentation of three cases, we have demonstrated that this construct is a product of continuous affective work to demarcate a private sense of belonging from the public domain. Rather than understanding

these affective processes as emerging from the subject, such processes must be understood as producing the very limits of subjectivity.

References

- Ahmed, S. (2004). *The Cultural Politics of Emotions*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Douglas, M. (1966). *Purity and Danger: An Analysis of the Concepts of Pollution and Taboo*. London: Ark Paperbacks.
- Berker, T., Hartmann, M., Punie, Y. and Ward, K. (2005). Introduction. In: T. Berker, M. Hartmann, Y. Punie and K. Ward, eds., *Domestication of Media and Technology*. Maidenshead: Open University Press, pp. 2–17.
- Berlant, L. (2000). *Intimacy* (Critical Inquiry Book). Chicago, IL: University of Chicago Press.
- Bonello, K. and Cross, M. (2010): Gay monogamy: I love you but I can't have sex with only you. *Journal of Homosexuality*, 57(1), pp. 117–139.
- Duggan, L. (2004): *The Twilight of Equality – Neoliberalism, Cultural Politics and the Attack on Democracy*. Boston, MA: Beacon Press.
- Eng, D.L. (2010): *The feeling of kinship. Queer liberalism and the racialization of intimacy*. Durham, NC: Duke University Press.
- Giddens, A. (1992): *The Transformation of Intimacy: Sexuality, Love and Eroticism in Modern Societies*. Oxford: Polity.
- Hepp, A. (2013). The communicative figurations of mediatized worlds: Mediatization research in times of the 'mediation of everything'. *European Journal of Communication*, 28(6), pp. 615–629.
- Hirsch, E. and Silverstone, R. (eds.) (1992). *Consuming Technologies: Media and Information in Domestic Spaces*. London and New York: Routledge.
- Jamieson, L. (2005). Boundaries of intimacy. In S. Cunningham-Burley, ed., *Families in Society. Boundaries and Relationships*. Polity, pp. 189–205.
- Jansson, A. (2015a). The molding of mediatization: The stratified indispensability of media in close relationships. *Communications*, 40(4), pp. 379–401.
- Jansson, A. (2015b): Interveillance: A new culture of recognition and mediatization. *Media and Communication*, 3(3), pp. 81–90.

- Jørgensen, K.M. (2016). The media go-along: Researching mobilities with media at hand. *MedieKultur. Journal of Media and Communication Research*, 32(60), pp. 32–49.
- LaSala, M.C. (2004). Monogamy of the heart. Extradysadic sex and gay male couples. *Journal of Gay & Lesbian Social Services*, 17(3), pp. 1–24.
- Nebeling Petersen, M. (2012). Somewhere, Over the Rainbow. Biopolitiske rekonfigurationer af den homoseksuelle figur. PhD dissertation. University of Copenhagen.
- Peil, C. & Röser, J. (2014). The meaning of home in the context of digitization, mobilization and mediatization. In: A. Hepp and F. Krotz, eds., *Mediatized Worlds*. New York: Palgrave McMillan.
- Race, K. (2014a). 'Party 'n' Play': Online hook-up devices and the emergence of PNP practices among gay men. *Sexualities*, 18(3), pp. 253–275.
- Silverstone, R. (1994). *Television and Everyday Life*. London: Routledge.
- Silverstone, R. (2006). Domesticating domestication. Reflections on the life of a concept. In: T. Berker, M. Hartmann, Y. Punie and K. Ward, eds., *Domestication of Media and Technology*. Maidenhead: Open University Press, pp. 229–248.
- Silverstone, R. and Haddon, L. (1996). Design and the domestication of ICTs : Technical change and everyday life. In: R. Silverstone and R. Mansell, eds., *Communication by Design. The Politics of Information and Communication Technologies*. Oxford University Press.
- Sixsmith, J. and Sixsmith, A. (1990). Place in transition: The impact of life events on the experience of home. In: T. Putnam and C. Newton, eds., *Household Choices*. London: Futures Publications.
- Søndergaard, D.M. (2002). Poststructuralist approaches to empirical analysis. *International Journal of Qualitative Studies in Education*, 15(2), pp. 187–204.
- Weston, K. (1997). *Families We Choose: Lesbians, Gays, Kinship*. New York: Columbia University Press.

ARTIKELSAMLING 2: METODE & ETIK

Artikelsamlingen består af artikel C og D, der begge kredser om afhandlingens andet forskningsspørgsmål: Hvad er de forskningsmetodiske og -etiske udfordringer ved og konsekvenser af at forske i homoseksuelle intimiteter, som de fremstår i og med hook-up apps? Artikel C adresserer særligt underspørgsmål C som lyder: Hvilken metode kan anvendes til få indblik i det dynamiske sammenspil mellem app-brugerens oplevelser, praksisser og interaktion med byggede såvel som digitale miljøer? Tilsvarende adresserer artikel D hovedsagligt underspørgsmål D: Hvilke etiske udfordringer opstår i undersøgelser af medialiseret intimitet, og hvordan kan forskeren gribe dette an? I afhandlingens konklusion trækker jeg artiklernes fund sammen med rammetekstens analyser af forskningsprocessen (som følger i kapitlet "Proces"), for på den måde at give en samlet besvarelse af det andet hovedspørgsmål.

I artikel C præsenteres afhandlingens metodiske bidrag til kvalitativ forskning i internetmedieret adfærd og -kultur, nemlig 'medie-go-along'en', som er en kombineret interview- og deltagende observationsteknik. Ydermere viser jeg i artiklen, hvordan mobilitetsteori med fordel kan inddrages til at analysere de måder, hvorpå mediemiljøer indtages af undersøgelsesdeltagere.

Artikel D er ligeledes inspireret af mobilitetsteori, men orienterer sig mod de etiske problemstillinger, som opstår i afhandlingens specifikke krydsfelt mellem homoseksuel intimitetskultur, min position imellem homokulturelle og forskningskulturelle rum, samt lokaliserings-teknologiens forstyrrelse af disse.

Artikel C: The media go-along: researching mobilities with media at hand

Møller, K. (2016). The media go-along. Researching mobilities with media at hand. *MedieKultur. Journal of Media and Communication Research*, 32(60), 32–49. (Fagfællebedømt, BFI niveau 1)

The media go-along Researching mobilities with media at hand

Kristian Møller Jørgensen

MedieKultur 2016, 60, 32-49

Published by SMID | Society of Media researchers In Denmark | www.smid.dk
The online version of this text can be found open access at www.mediekultur.dk

Abstract

This article contributes methodologically and theoretically to Christine Hine's call for a mobilities oriented internet ethnography. First, a 'media go-along', combining interviews and observations of a personal communication service at hand, is developed. Research participants give verbal and visual tours, framed by the researcher's discursively constituted invitations for orientation. Then, a theoretical framework integrating an analysis of media environment mobilities is developed. From research material on hook-up and dating apps targeting non-heterosexual men, it is shown how 1) research participants' navigation is materially contingent upon the medium and subject to momentary purposes and styles, 2) researcher presence and access must regularly be re-inscribed discursively, and 3) mobile media analysis, based on the media go-along's representations of verbal, material, affective, and kinetic aspects of social interaction, is useful in the analysis of socially-conditioned access to, and production of, single media practice and experience.

Keywords

mobile method, media environment, orientation, Grindr.

Introduction

One central aspect of modern media technologies is how they allow media to move with us wherever we go. Furthermore, the multiple media technologies, devices and services involved in everyday life constitute 'polymedia environments' (Madianou & Miller, 2013) that require performances of 'cross media communication' (Petersen & Rasmussen, 2007). Such mobile and connected mediatized lives are intertwined with certain ways of moving and being present. These social and technological developments inform the turn in media studies towards concepts of *space and place* and, more recently, *mobility*.

A prominent voice in this movement is Christine Hine. In *Ethnography for the Internet: Embedded, Embodied and Everyday* (2015), Hine updates her "connective ethnography" and inscribes the approach into a general sociological interest in mobility and "the extent to which new methods could allow for objects of inquiry that are not assumed to have a static existence in a single location" (Hine, 2015, p. 63). This enables the ethnographer to "contemplate use of the Internet as an imaginative and sensory experience as much as a practical exchange of information" (Hine, 2015, p. 64). Generally, virtual and visual ethnography push to add "material, visual, aural and kinetic components of human activity" to verbal expressions in the study of social interaction (Ardévol, 2012, pp. 86-87). Furthermore, Hine claims that the double mobility of research practice and the conceptualization of research objects are productive departures from the online/offline dichotomy that has governed much Internet research (Hine, 2015, p. 64).

Since Joshua Meyrowitz defined media environments as "patterns of access to information" (1985: 37), a spatialized notion of media has deeply influenced several strands of media studies. This includes HCI (Card et al., 1983), virtual ethnography (Hine, 2000), and netnography (Kozinets, 2010). These polymedia and cross-media concepts can be understood as describing mobilities occurring across such media environments and, thus, respond well to Hine's call. However, instead of taking aim at use across several media, I propose that mobility analysis can refine knowledge production in media-infused interview situations.

This article, then, contributes in two ways: First, in the development of the media go-along method for researching singular media literally at hand and, second, by suggesting a mobility framework for analyzing the knowledge production of such media go-alongs. Thus, the article focuses on what goes on with and within a single digital media device and service by tying in the acts of holding, looking at, interacting with, and talking about them. As I recognize that the researcher is part of the social world studied, it is imperative to include the interactive situation in which subject narration arises. As Hammersley & Atkinson point out in *Ethnography: Principles in Practice*: "How people respond to the presence of the researcher may be as informative as how they react to other situations" (Hammersley & Atkinson, 1983, p. 15). Similarly, when media use accompanies interviewing, the ways that research participants respond to the media present should be included in a trialectical analysis of such a researcher-participant-media situation.

I apply concepts of mobility to the study of media in the following way: I start out by presenting the article's source material as well as its means of production – which I name the “media go-along”. I, then, define ‘mobile method’ and review four “ethnomethods” by which “...scenic intelligibility is achieved” (Urry, 2009, p. 104). Based on these, I outline the media go-along in greater detail by describing its material and discursive elements. Following this, to understand how the built environments “wrap around” both the research situation and the media service studied, I analyze a media go-along situation from the perspectives of emplacement and orientation. Then, focusing on media mobilities, I analyze two media go-along situations: The first analysis focuses on the *purposes* and *styles* of media mobility, and the second analysis deals with the way in which a research situation can be understood as a flow of movement between environmental features and discourses. In the concluding remarks, I survey the article's contribution to the study of single media environments.

What follows is a brief summary of the data corpus as well as a sample interview situation that illustrates the applied method.

About the case material

This article draws on media go-along situations with users of the dating and hook-up apps Grindr and Scruff. These are part of a larger data corpus consisting of transcripts of 20 interviews, 16 of which contained media go-alongs. All interview participants signed a consent form. Interviews typically lasted one hour but ranged in duration between 30 and 90 minutes. The interviews were transcribed, and the media go-along situations were coded and accumulated in Atlas.TI.

Most participant recruitment was conducted via my personal profile on the hook-up and dating app Scruff,¹ which is directed at “gay, bi, and curious guys.”² I was and am a user of the app. As my research interests began to take shape, the profile text was updated to reflect this. Thus, most participants were users of this particular app, and some introduced similar apps during the interview. In the verbal-visual tours, only Grindr³ and Scruff were used although other services were mentioned. Throughout all of the interviews from which this sample was drawn, the following services were mentioned: the Jack'd,⁴ Manhunt,⁵ Growlr,⁶ and Tinder⁷ apps; the Planetromeo.com, Gaydar.net, Gay.com, and Fabswingers.com websites; and the Skype, ICQ and AOL Instant Messenger chat services.

The media services in focus have been called by Kane Race ‘online hook-up devices’ and are defined as devices that build on network connectivity and “make use of these capacities to facilitate sexual and social encounters between men” (Race, 2014, p. 254). These capabilities specifically draw on standard repertoires of mobile social media but extend them by making relative user proximity the organizing principle for what user profiles the interface makes visible. The following research situation is taken from my media go-along with James (all names changed), a British, gay, cisgendered⁸ man living in London. The situation is an eloquent example of how the research participants describe these apps. Furthermore, it gives a sense of the questioning technique related to the media go-along:

Article: The media go-along

Researcher: I was wondering, if you can pretend I don't know anything about this app and you can kind of give me a tour of how it works?

[...]

James: Okay, so, Scruff is an app – oh, I got a message...

Researcher: [laughs]

James: ...for looking for men to meet, either sexually and socially, and actually well come around to this later, I tend to meet at far more social interaction than sexual interaction, unless when I'm traveling. By clicking on someone's profile – I got really slow Internet – you can find information about that man, how far away he is, age, demographics, and you have the ability to send him a woof, which is an identification that you find him attractive or want some interaction with him or that you can add a favorite, you can message him, you can unlock your pictures, there are diff levels of membership. I have a basic membership, so there are things I can and can't do. My understanding is that if you pay for membership, you can filter who you want to see, you can have far more private photos, you can send and receive, and there are a whole lot of other functions, but that's [sic] not functions I use at the moment. You have a function for favorites, that are people who you wanna remember and get back to. And a message function. What I like about this app, compared with apps that I used to use, is that it's geo-specific, it's mobile, and you can move around a particular location, and you can see who's nearby and who's close by.

In the following, I present Jo Lee and Tim Ingold's contribution to mobility theory from *Locating the Field: Space, Place and Context in Anthropology* (Coleman & Collins, 2006) as well as concepts from Urry and Büscher's article, "Mobile methods and the empirical" (2009). This will lay out the organizing principles of the literature review.

Mobility theory

In a book chapter entitled "Fieldwork on foot: Perceiving, routing, socializing" (Coleman & Collins, 2006), Lee and Ingold sketch out mobile method's object and mode of research by analyzing Goffman's observation of two people walking down Union Street in New York. The description highlights the embodied nature of the work involved in keeping the walkers in sync, so they share a visual perspective. Another aspect of walking together down the street is maintaining a distance that makes conversation possible while keeping a distance that is comfortable and contextually appropriate. Lee and Ingold highlight the work that these walkers do to orient their bodies so as to maintain a shared perspective and a sensual closeness that allow them to co-observe and experience an environment together. This embodied and processual sense of knowledge production leads them to position "fieldwork on foot", or mobile ethnography, as the opposite of Geertz's notion of reading cultural texts "over-the-shoulder of those to whom they properly belong" (Geertz, 1973, in Lee and Ingold, 2006, p. 83). Thus, movement becomes a central category for understanding the way in which people are present in the world and, subsequently, the way in which the researcher is present in the field.

These two interrelated sensibilities are further delineated in Urry and Büscher's practical two-step definition of the mobile method. First, the researcher tracks or follows movement, including but not limited to the movement of people and things. Second, as a consequence of moving and being moved, the researcher becomes tuned into the "social organizations of 'moves'" (Urry, 2009, p. 103). In other words, a method is wholly mobile if it:

- allows all participants to move together and
- analytically focuses on the mobility aspect of sociality

This definition serves as the point of departure for the review of four mobile methods: the 'Grand Tour' questions, photo elicitation, the go-along, and the think-aloud technique. Consequently, they inform the applied method in this article, which I name 'the media go-along'.

Literature review: mobile methods and media

The method of interacting with research participants while they access objects, places or cultural scenes or are confronted with representations has its roots in ethnography. This might explain why James Spradley in *The Ethnographic Interview* (1979) integrates spatially-inspired 'Grand-Tour' questions (1979, pp. 50-53) into an interview technique. This is done to encourage interview participants to remember their social scene and take on the role of a guide into that scene. The tour metaphor brings to mind an event in which a tour guide, through narration and sensorial access to a cultural space, gives the person guided a sense of place. In Spradley's use of the term, the narrational component dominates while the sensorial is mostly left to the imagination. It is understood that the power of imaginative emplacement in one's own cultural scene empowers the informant to produce detailed verbal accounts – something that Spradley rather complacently describes as being designed to encourage informants to "ramble on and on" (Spradley, 1979, p. 50).

The Grand Tour allows for a certain degree of narrational moving together in that informants are given the opportunity to draw the researcher into social scenes organized not only around spaces but also around times, events, people, activities and objects. As the scene is neither observed nor co-experienced, the researcher's ability to verify, steer or question the narrative production is limited. One may say that the researcher has little mobility. The flipside, then, is the flexibility for all parties to draw in a multitude of sites; thus, the connections between them play a central role. So, although there is little ability to actually move together, this connectivity seems poised to produce interviews in which the operation of different mobilities can be elicited.

In the interview tradition, the photo elicitation technique offers a similar focus on the verbal production of emplacement. But, with this, the flexibility of the Grand Tour site is limited to the representation included and the narrative departures that can be reasonably tied to it. Photo elicitation generally refers to the method of inserting photographs into an interview situation with the purpose of evoking deeper elements of human consciousness

than words are able to (Harper, 2002, p. 13). Thus, it brings to the fore the idea that authentic representation depends on the mental and cognitive capacity to remember. This capacity is thought to be supported by visual stimuli. Yet, we stay within the confinement of the semi-structured interview and do not move into the field. In contrast to the Grand Tour, photo elicitation creates a somewhat symmetrical mobility for the participants – both have visual access to the photo. However, since the researcher is (in Harper's text) the producer of the photograph, the researcher is, ultimately, the one who strategically frames the narrative movement. This communicates the researcher's point of view to the participant and points to the views of others within the culture being investigated, thus sharpening the participant's reflexivity in their knowledge production. The method attempts to infuse into the interview situation the same kind of two-sided interactivity to which Urry and Büscher point as the first condition for a method to be truly mobile. However, there are obvious limitations to a mobility based entirely on a verbal form (the Grand Tour) or limited, researcher-controlled representations (photo elicitation). The next step is to consider methods by which research participants can interact with either built environments or media environments.

Falling between interviewing, observing, and deep hanging (participant observation over a longer stretch of time), the 'go-along' method is a mobile ethnographic method that "brings to the foreground some of the transcendent and reflexive aspects of lived experience as grounded in place" (Kusenbach, 2003, p. 456). With this method, the "fieldworkers accompany individual informants on their 'natural' outings" (ibid., p. 463). She criticizes (ethnographic) interviews for being removed from the natural setting, which she sees as a prerequisite for accessing subjects' "stream of experiences and practices as they move through, and interact with, their physical and social environment" (ibid., p. 463). The purpose of researcher mobility, then, is to be present with participants in places that are spatially charged for them since this is understood to create opportune situations for the researcher to produce authentic accounts of experience and practice tied to those places.

A similar interest can be found in the think-aloud technique, mostly used within HCI studies and media ethnography (Ericsson et al., 1984; Eveland et al., 2000; Nielsen et al., 2002). The obvious difference is the fact that, while go-alongs are physically mobile, a think-aloud protocol mostly involves participants sitting in front of a computer on which they perform certain user interface-related tasks while simultaneously talking about what they are experiencing and doing and why. There is disagreement over the degree to which the protocol grasps mental states, enables their representation, or obscures them by overloading the participant. Nielsen et al., thus, suggest that "two cognitive processes are competing, the process of thinking and the process of verbalising" (Nielsen et al., 2002, p. 106). An almost positivist ontology underlies this epistemological uncertainty, something that is in stark contrast to the phenomenology underpinning Kusenbach's work on the go-along. In think-alouds, memories and feelings have traditionally been treated as noise (Nielsen et al.,

2002, p. 104). In the go-along, body and environment are treated as *a priori* portals through which narratives of meaning arise.

The reviewed methods adhere differently to Urry and Büscher's two-step definition of mobile method as movement with subjects and analytical attention to mobilities. The methods elicit cultural reflection through verbal constructs, representations and built or media environments. The verbal constructs and representations seem poised to offer more flexibility with regard to the kinds of travel with which the participant can invite the researcher to engage. On the other hand, they do not offer the built and media environments' sense of immediacy, which may better support a phenomenological analysis of movement. Furthermore, the 'together' part of Urry and Büscher's assertion makes clear that interfacing with what can be meaningfully called 'environments' is the only way to experience the interactive and reflexive characteristics that lie at the heart of togetherness.

Mobile interviewing methods, such as Grand Touring questions and photo elicitation, may narratively construct environments that are, then, discursively traversed. Alternatively, representations may serve to evoke such narration. Spatiality here serves mostly as a mnemonic device and, potentially, as a way of communicating individual points of views. Thus, it ultimately serves as a tool for personal and social reflection. On the other hand, mobile participant observatory methods, such as go-along and think-aloud, allow for the active exploration of materialities – whether they are built or media environments.

In the following, I draw on the Grand Tour, photo elicitation, go-along, and think-aloud techniques to suggest a media go-along method for studying the material and discursive elements of a personal media environment.

The media go-along: materiality and discourse

The media go-along is not a direct transplantation of Kusenbach's method into another spatial realm. Instead, in light of Markham's critique of the mindless application of traditional methods on Internet phenomena, it is accompanied by a critical re-examination of the premises of fieldwork (Markham, 2013, p. 434) that the method offers.

The media materiality of the Scruff app can be described as both wide and deep: wide over different views or areas, such as "global", "nearby", "favorites" and "messages" in Scruff, and deep as histories of messaging and other interactions are accessible via the digital-archeological practice of scrolling. In relation to the user, I assert that media are, indeed, environments in that they are material structures that, in different ways, give shape to what a user can even experience and do. Simultaneously, such vastness makes it impossible to take in the media landscape as a whole, necessitating a mode of travel and route-taking in which information is taken in. These mobilities are what produce 'places', which are defined by Moores as "experiential constructions in which environments are practically appropriated via action and emotion" (Moores, 2007, p. 5). Both navigation and its associated feel-

ings constitute the media environment as a place for the user. What I define as a media go-along is a method designed to respond to this exactly.

A media go-along is similar to Kusenbach's in that it actively explores the subject's stream of experience and practice in relation to a given setting. Perhaps due to the lower penetration of mobile media use in everyday life back in 2003, the existence of mediated communication is entirely ignored in Kusenbach's article. This excludes media from the neighborhood field. My introduction of media into the research process and phenomena studied, on the other hand, serves to acknowledge that research and social life are sites that exist across the offline-online dichotomy.

The media go-along allows the researcher and participant to navigate and talk about media in that they have sensorial access together and simultaneously. As such, it is a method for access and of a particular scope: It is a process of access, of *entering* the media service at hand, while producing empirical material on the processes *within* it. The process of entering is not a process reserved to the researcher; rather, it is a prerequisite for the research participant as well and even co-constitutive of what object is actually studied.

The method is inspired by André Jansson's development of the 'texture' concept in "A second birth? Cosmopolitan media ethnography and Bourdieu's reflexive sociology" (2012). By attending to both the "communicative fabric of space" and "the feel of the weave", the concept of 'texture' dialectically bridges culturalism and materialism (Jansson, 2012, p. 142). Analysis of texture, then, deals with the evolving relationship between actions, their traces, and the values and feelings ascribed to them. Jansson draws on Henri Lefebvre to underline the processual nature of texture. Textures are "reticular patterns" – that is, material traces and arrangements that embody the values assigned to particular routes (ibid., p. 142). The approach offers categories for both the media material texture and the ways the researcher invites "routing" practices. The proposed media material categories are *affordances*, *representations*, and *communications*; and the questions that invite routing fall into either *open* or *thematic* categories. These are presented in table 1.

By including thematic routing invitations, I diverge significantly from the go-along proposed by Kusenbach. Curiously, she prefers go-alongs that are "natural" – that is, as close to the participant's normal experience of a given environment as possible. This implies that she devalues 'contrived' tours that break away from the immediate encounter by introducing critical questions. One may criticize such a naturalistic stance as operating with a false notion of an undistorted reality existing 'out there'. This unnecessarily limits the ways we may support participants reflecting on their intimate media relationships. As Hammersley and Atkinson note, "while culture members freely and legitimately engage in checking claims against facts and frequently employ causal explanations to account for one another's behaviour, the social scientist is debarred from this on the grounds that it would 'distort reality'" (Hammersley & Atkinson, 1983, p. 13) As explanatory practices are part of everyday

	Open touring invitations	Thematic touring invitations
Media environmental affordances	“Give me a tour and show me how it works.”	“Show me how you use the favorites area.”
Media environmental representations	“Do you mind if we talk a little bit about your self-presentation on the app? Either you show me [...] on the screen or if you’d like to, keep it to yourself and explain to me how you present yourself.”	“In the other apps, do you have any differences in the pictures you put in as profile pictures?”
Media environmental communications	“Okay so what I would like to do now is go through – you go through the top five recent people that you’ve been messaging, you don’t have to show me the messages, but maybe just tell me who this person is and what kind of talk you’ve been having with this person.”	“Can you show me or show me one that is, like: ‘This one is very like that, that’s what I really like?’”

Table 1: Empirical examples of open and thematic touring invitations divided by related media environmental aspects.

life, it does not necessarily disrupt the participant’s immediate actions in a problematic way. Rather, it may allow for a better understanding of their motivations.

Open and thematic types of questioning serve as starting points for a more or less open orientation in the media environment. The open touring questions invite the informant to narrate a pathway through the app that is mostly of their choosing. The thematic touring questions, on the other hand, are invitations to move to certain places (the favorites function, the user profile, the messages area) and/or to expand on certain themes. Examples are why the participant “favorites”, “blocks” and “woofs”, their cross-media strategies for profile picture representation, and giving examples of ways of communicating that are somehow good or bad.

To summarize, the media go-along method delineated above suggests an interview situation in which the researcher together with the participant look at, navigate and talk about the latter’s personal media. Categorizations of materialities and researcher discourse frame the understandings of and routing into the media environment.

Moving towards an understanding of media mobility, I now take a step back to consider how built environments ‘wrap around’ the media go-along. This is done by introducing the concepts of emplacement and orientation.

Emplacement and orientation in built environments

When conducting media go-alongs with people using hook-up and dating apps, I found that access to the smartphone screen was tied to affective relationships with the concurrent built environment as well as my actual bodily positioning toward the participant and

the smartphone. One may speak of these aspects in terms of emplacement and orientation.

Emplacement can be defined as “the sensuous interrelationship of body-mind-environment” (Howes, 2005, p. 7). One example of the way in which emplacement operates within a built environment is apparent in my interactions with Hassan, another interview participant. During the chats in which participation is negotiated, we have trouble finding a suitably public yet quiet space (a preference of mine), which leads Hassan to suggest that we simply meet at his place. I reject this offer politely, and we finally find a spot that proves to be very busy; this makes him rather uncomfortable. We move around to find a quieter place; and, eventually, Hassan does become comfortable enough to tell me about his use of Scruff, although not comfortable enough to be recorded. His skepticism might be tied to what I later learn are some fairly traumatic experiences of privacy breaches and negative interactions on the app as well as a precarious personal situation. Initially, while not quite aware of how deeply the roots of his resistance run, I talk him into permitting me to look at Scruff on his smartphone screen. However, since the flow of passers-by repeatedly makes him to halt his narration and his narration itself is restrained and defensive, I realize that his discomfort has a deeper resonance than simple shyness. I return to the interview form and give up applying the media go-along. During and after the interview, he tells me that asking to meet privately is his way of testing whether I am “serious” or not. During and after the interview, he assumes the role of informant without making any passes.

This situation may be understood through the concept of emplacement. Interacting in a public place nudges the interaction away from its sexual possibilities in two ways: It removes the prospect of the encounter immediately turning into a sexual one, and it symbolically signals intentions of professionalism. The sense of emplacement arises from the interplay between physical restraint and symbolic meaning. Likewise, our genders and sexual bodies and the fact that we have initially met within a space reserved for intimacy negotiation must also be drawn in to understand the situational emplacement. Furthermore, Hassan’s negative experiences with and feelings about Scruff make him much more careful in the way he allows himself to become comfortable with the situation. Both the environment and the streams of people passing through, as well as my inquiries, seem to create a precarious situation in which he must be careful to safeguard his personal space. When I do get visual access to his Scruff app, his unwillingness to engage discursively makes the interaction quite uninformative and unpleasant for me. In this moment of emplacement, aspects of the body and the mind struggle to find an equilibrium, that is, a sustainable presence in a built environment. Together with my probes into his media environment, this amounts to a possible transgression of his personal boundaries.

Moving on from the dynamic relationships encapsulated by emplacement, we may also consider what it means when media users look at and interact with media through their smartphone screens. A go-along in a media environment such as Scruff is different from a traditional spatial outing. The fact that there are, in Emanuel Schegloff’s words, “two ‘theres’

there" (2002, pp. 286-287) further complicates the way in which presence can be thought of, established, and maintained. One way to consider this is by thinking about 'orientations'. Alfred Schutz and Thomas Luckmann state that "the place in which I find myself, my actual 'here,' is the starting point for my orientation in space" (Schutz, 1975, p. 36). Sara Ahmed formulates it slightly differently as "the point from which the world unfolds: the here of the body and the where of its dwelling" (Ahmed, 2006, p. 545). Orientation, thus, bridges notions of presence and movement.

In this context, orientations of the participant, myself, and the media device are the foundations on which visual and narrated tours of the hook-up apps rest. In my go-along interviews, a rather close physical proximity was necessitated by the attributes of the device screen on which the media environment was presented. Sometimes, the meeting place accommodated only a face-to-face positioning (across a table), making screen sharing a more awkward and deliberate physical act. At other times, the participant and I would sit shoulder to shoulder – for example, on a bench. This made orientations towards the screen less awkward as co-observation only required a leaning in on my part and a slight turn of the wrist on the participant's part. Sometimes, the participant would flick through the app while talking, and I would be able to follow. At other times, the participant would – via slight movements of the body – provide me with select visual access when it was deemed relevant.

This section has demonstrated that questions of emplacement and orientation help us understand how physical environments 'wrap around' the media go-along in which the researcher, through open or thematic touring questions, invites the participant to engage with the media materialities. However, these participant engagements are not only shaped by the researcher and the media materiality at hand but also by the participants themselves. In the next section, I will theorize this as 'media mobility' and analyze two media go-alongs accordingly.

Analyzing media mobility

Lee and Ingold propose a language for describing textures of movement: "There are different ways of making and remembering routes, and there is variety in how what might be called the 'aspect' of the body is formed: exploring, wandering, foraging or approaching a goal, for example" (Lee & Ingold, 2006, p. 75). Similarly, Urry and Büscher identify the mobile research entity "practices of seeing, imagining, remembering, formulating places" (Urry, 2009, p. 110). This construction of the research object allows for questions about the *purposes* and *styles* of spatial appropriation. Mobilities originate in a place and are forces more or less purposefully directed at something in ways that may reflect the personality and identity of the actor performing it. Returning to the article's purpose of suggesting a mobility framework for analyzing the knowledge production of media go-alongs, I analyze the purposes and styles of 'routing'. Having described how touring questions are framing

devices that serve as invitations to take certain routes, I will now turn to two actual displays of routing, starting with that of the research participant Tran and I.

Detouring and favoriting

Tran is rather outspoken about her reservations towards Grindr. This outspokenness can be found among many research participants. In her case, I will argue, it relates partially to her general outsider status in the sexual-cultural landscape of these apps. While they are dominated by gay, cisgender men, Tran identifies as a genderqueer transfeminine person:

to me, gender identity is arbitrary and I don't identify with it, so I can play with it as well. So, in a way, I have a very opportunistic attitude towards it. Whatever works for me best, which is identifying as a girl. Or presenting myself as a girl, gives me more attention, gives me more sex.

Let us consider the following situation in which she interacts with me and the app:

Researcher: So, when you get 25 messages when you open it [Grindr]... how do you react to getting 25 messages...

Tran: I'll show you what I got. So, that's my profile. I don't write any text.

Researcher: Why not?

Tran: It's pointless, nobody read it.

Researcher: Okay [both laugh].

Tran: And, usually, when I do write something it's quite... because, when I was gay boy, I would write... what did I use to write...? Yeah I'd say some random thing like: 'No screwdrivers, no potatoes, no whatever.' [both laugh] And people were like: 'What do you mean?'

Researcher: Okay [both laugh]. People who got it, though...

Tran: So, I got all these messages now. So, this one I liked. So, when I see someone I like I would rather put a star on it, because you know it's a sex app, so when you're horny last minute, you always wanna have your list of favorites just in case. See who's online right now, get straight to the point, you don't have to look for someone you like. You say: 'Okay this one I know I like, he's online, let's go talk to him.' So, I don't even have to chat with him that much. You save it in your bank and, when you need it, you can go further.

Tran generally remains visually orientated towards the app even when I ask her questions. Unlike James's narration (presented in the introduction), Tran's media orientation is motivated by more than simply collecting information for the general interview process. She can be said to move in and out of the immediate media environment seemingly without much effort. When invited to engage with her experience of getting many messages every time she opens the app, Tran moves into the media environment first by looking at her user profile ("I'll show you what I got"), then by seemingly detouring from the representational features of that area into her past ("when I was a gay boy"), and, finally, by making her way to – and engaging with – the messages area ("So, I got all these messages now").

Tran has become used to the co-observational situation to such a degree that she responds to an abstract question about how it feels to receive a lot of messages by invit-

ing me to look at the actual messages she has received. Taking full advantage of the media go-along situation, she makes intelligible to me the scene in which her emotional response necessarily plays out. However, in her navigation towards the messages area, she stops in the profile area. Looking at the profile affordances – specifically, the profile text – she seems to be reminded of previous profile texts, their meanings, and their purposes. The drive to parody the hateful “no-lists” that are ubiquitous in gay dating services can be understood to be motivated by the tension between the discourse of desire as history-less and Tran’s experience and expression of sexuality and gender as somewhat performative and relationally produced. As I take her lead and invite her to expand her biographical tour of her “profiling” practice (“People who got it though...”), she instead returns to the initial question about her many received messages. Instead of answering the initial question, she becomes engaged in a profile picture (“this one I liked”), and this leads her to unfold the way in which she uses the favoriting affordance to archive profiles of possible sex partners for later retrieval. Here, she directly answers and illustrates the question I initially asked.

Media movements are, of course, able to change from moment to moment across a media environment and across an interview. In one moment, participant movement may be steady enough for the researcher to follow; at another moment, the participant may guide the researcher to unknown environments, testing the limits of what is intelligible to the researcher. I experience Tran’s narration as somewhat unpredictable since there are many changes in the relevance of her continuous navigation and oral accounts. The way in which Tran follows intuitions and thoughts as they emerge while she moves around the media environment can be seen as her performance of memory work (Kuhn, 2010) *with* the app. In an initial analysis, I understood her movement as erratic. However, in discussions with a colleague, I realized that such a label implies that a pattern exists – one that is not followed but somehow ought to be. My clumsy invitation to think about message overload constitutes a pattern that she initially seems to ignore. Instead, she returns our attention to the messages area. Here, she engages with a single user’s message, explaining that she has favorited him and that, in general, such favoriting is a way for her to manage the steady flow of incoming messages. This seems to imply that her movements within the app are indeed sensorial and experiential generators of narration – a narration that is controlled and, ultimately, in the service of the thematic interests I introduce. There is a real possibility that her detouring may be a way for her to escape a pathway that is experienced as misleading. In contrast, it may also be that her detours are simply a matter of thinking curiously with the app. The fact that the situation is very loosely structured and controlled lends credibility to the latter analysis. At any rate, she brings herself back to the track I originally suggested.

Generally, her style of media mobility is casual, yet competent, and very self-assured. Tran can be said to be comfortable within Grindr and with the researcher in tow. The profile text shows a generally playful and resistant approach to the Grindr territory and culture. When passing by her profile text, she is reminded of these strategically-shaped landscapes of power and her tactical appropriation of the app affordances to resist them.

When enabling her to pause the tour, I am given an insight into the texture of her media use – that is, a historical tracing of actions within the profile area along with the embodied values assigned to these actions. Tran seems generally to adopt the thematic purposes that I vaguely introduce while retaining an openness to the media environment that reflects an un-purposefulness and an explorative manner of moving around.

Recalling the two-step definition of mobile method, I have thus far analyzed movement within the built environment, the researcher framing of mobility through discourse, and the style and purpose of a participant's media mobility. To get a sense of how we may analyze the mobility of a researcher-media-participant interaction, I turn to a situation with the research participant Francois.

Precarious presence and insidering

Clearly, the ways that subjects and researchers work together in framing and traversing media environments are highly contingent. They depend on factors such as rapport, research purposes, the framing, material and spatial resources available, as well as memory skills. This is no less true when media devices are added to the mix. Traversal of media environments with another person is a discursively framed material navigation. The following exchange with yet another interview participant, Francois, is an example of such a navigation. We have been exploring the 'Viewers' section of the Scruff app, which is an environmental feature that affords an overview of the people who have looked at his profile:

Researcher: How did you feel when you discovered that people could see where you looked?

Francois: At first, it's actually a friend who uses the same app who told me that. He showed me, and it's very easy to find out. And, actually, we can found out this. I think it's... I always forget [fumbles to find the right interface button]. It's this one. The 'views' ['Viewers']. So you can see I've been viewed by someone, actually some of the people I talk to and some of them I haven't talked to. And for this one, for example, I had talked to him...

Researcher: Uuuuh.

Francois: Exactly [both laugh].

Researcher: Hello there.

Francois: That's an interesting...

Researcher: He looked at you three hours ago.

Francois: I think we talked. To be honest, we have talked [checks the messages area]. Yes, exactly [...].

With respect to this affordance, he places himself within a learning narrative ("It's actually a friend who uses the same app who told me that"). I invite Francois to orient himself towards the "viewers" affordance and explain what feelings he assigns to it ("How did you feel when you discovered that people could see where you looked?"). The particularities of this media materiality may serve as a resource for Francois' narration. Getting to the 'Viewers' section is a confused and fumbling process for him. His movements show he is a "rookie", someone who has yet to attain a naturalness to his use of the affordance.

When he finally reaches the “viewers” section, Francois is confronted with the people who have most recently been looking at his profile (“I’ve been viewed by someone”). The co-observational situation is verbally recognized by Francois (“So, as you can see”), which may give him a sense of immediacy. This can explain why he so quickly moves beyond this environmental affordance into reflections on how these views came to be. The profiles displayed prompt him to consider which of the visits or views are related to recent chats (“actually, some of the people I talk to and some of them I haven’t talked to”).

What is visible on-screen serves also as a resource for me as a researcher. To become present in the media environment hinges on the mutual awareness that we are co-observing what happens on his screen. Such presence is reinforced discursively through the phatic “Uuuh” and “he looked at you three hours ago”. Leading up to this situation, it is established that I am a partial insider in this area of his lifeworld. It is in this context that I quite insistently remind him that my gaze dwells on this particularity and that I want him to dwell on it as well. Furthermore, it can be said that I am “insidering” – that is, maintaining and exercising my insider position. With his apparent acceptance of me into this intimate sphere (“exactly”), the situation stands out as a performed togetherness around co-presence and a shared affective response. In mobility terms, such situations are “practically achieved phenomena of trust, emotion, appreciation” (Urry & Büscher, 2009, p. 110).

I then bring the conversation back into motion as I move our attention to the fact that the user we are looking at visited Francois’ profile recently (“He looked at you three hours ago”). This slightly disrupting, seemingly phatic communicative act can be understood as an open touring question. Francois follows suit by attending to the facts that presumably led to the user looking at his profile. He then returns to the memory work by recalling and tying in previous interactions. Simultaneously, he moves to the messages area to verify what exactly happened.

Francois and I might both be bodily positioned to see the same screen, but I would argue that, due to the density and layering of affordances, representations, and communications, coupled with the ability to move rapidly from one view to an entirely different one, media presence is such a precarious state of being that it must continuously be marked and validated through verbal expressions. Placing oneself with the participant discursively is a way of affirming that I am, indeed, seeing what the participant is seeing. One *inserts* oneself into the environment without necessarily *asserting* much.

The two phatic exclamations constitute a formal break in the narrational movement through the app. Such breaks can be counterproductive in the sense that it may hinder immersion. By contrast, phatic breaks may also create a stronger sense of visual, embodied, and cultural togetherness, a rapport that ultimately conditions the will and ability to move together in the first place.

By way of conclusion, I will now draw together the different levels of mobility analysis treated in this article and, against this background, discuss the potential of the media go-along method.

Conclusion

In this article, I have outlined the media go-along method and the mobilities related to materially- and discursively-constructed media environments. I have shown how researching with media at hand provides a stepping stone for understanding media use as mobilities occurring across a media environment. Specifically, the analysis, based on four different research situations, ties together the way built environments “wrap around” the research situation, the social, sensorial meeting with the media device and app, the researcher’s discursive invitations to media orientation, and the purposes and styles that describe participant media mobilities. This goes well beyond the online-offline dichotomy that so often delimits research inquiries, a limitation that motivates Hine’s introduction of mobility theory into her Internet ethnographical framework.

This article makes it clear that mobility analysis, based on media go-alongs with media devices and services at hand, supports data and knowledge production. These have verbal, material, sensorial, and kinetic components. The analysis shows that media go-alongs enrich the empirical material by representing both researcher *and* participant navigations and understandings of these media. This gives textual presence to media materialities, the way they are felt, and media mobilities. As such, media go-alongs allow for a multi-sited ethnography (Marcus, 1995) of a single media environment. Instead of orienting Hine’s mobilized Internet ethnography outward towards traversals through polymedia landscapes, it is turned inward towards the intimate researcher-participant traversals of single media environments.

As is the case for all qualitative research, the method is an endeavor that involves some risk of harm for both participant and researcher. As is seen in the encounter with Hassan, both the media environment and the research situation can be experienced as sources of harm. The vastness of the media environment makes it somewhat unpredictable what might appear during a media go-along. The visibility and materiality of the phenomenon heighten the irrevocable nature of the unplanned and unwanted encounter. Thus, a discussion of which ethical frameworks might pertain to the particular risks involved in media go-alongs is warranted.

Notes

- 1 www.scruff.com.
- 2 <https://www.facebook.com/scruff/info/> – consulted on October 8, 2015.
- 3 www.Grindr.com.
- 4 <http://www.jackd.mobi>.
- 5 <https://manhunt.zendesk.com/hc/en-us>.
- 6 <http://www.growlrapp.com>.
- 7 <https://www.gotinder.com>.
- 8 Cisgender defined in Oxford Dictionaries as “denoting or relating to someone whose sense of personal identity corresponds with the gender assigned to them at birth.”

References

- Ahmed, S. (2006). Orientations: Toward a queer phenomenology. *GLQ: A Journal of Lesbian and Gay Studies*, 12.
- Ardévol, E. (2012). Virtual/Visual Ethnography: Methodological crossroads at the intersection of visual and Internet research. In S. Pink (Ed.), *Advances in Visual Methodology* (pp. 74-95). SAGE Publications.
- Card, S.K., Moran, T.P., & Newell, A. (1983). *The Psychology of Human-Computer Interaction*. Mahwah: Lawrence Erlbaum Associates.
- Ericsson, A., & Simon, H. (1984). *Protocol Analysis: Verbal Reports as Data*. Cambridge: MIT Press.
- Eveland, W.P., & Dunwoody, S. (2000). Examining information processing on the World Wide Web using think aloud protocols. *Media Psychology*, 2(3), 219-244.
- Geertz, C. (1973). The interpretation of culture. *Metaphilosophy*, 31, 43-62.
- Hammersley, M., & Atkinson, P. (1983). *Ethnography: Principles in Practice*. London & New York: Tavistock Publications.
- Harper, D. (2002). Talking about pictures: A case for photo elicitation. *Visual Studies*, 17(1), 13-26.
- Hine, C. (2000). *Virtual Ethnography*. Sage.
- Hine, C. (2015). *Ethnographic Strategies for the Embedded, Embodied, Everyday Internet*. London & New York: Bloomsbury Academic.
- Howes, D. (2005). *Empire of the Senses: The Sensual Culture Reader*. Berg Publishers.
- Jansson, A. (2012). A second birth? Cosmopolitan media ethnography and Bourdieu's reflexive sociology. *International Journal of Cultural Studies*, 16(2), 135-150.
- Kozinets, R.V. (2010). *Netnography*. John Wiley & Sons, Inc.
- Kusenbach, M. (2003). Street phenomenology: The go-along as ethnographic research tool. *Ethnography*, 4(3), 455-485.
- Lee, J., & Ingold, T. (2006). Fieldwork on foot: Perceiving, routing, socializing. In S. Coleman, & P. Collins (Eds.), *Locating the Field: Space, Place and Context in Anthropology* (pp. 67-85). Oxford: Berg Publishers.
- Madianou, M., & Miller, D. (2013). Polymedia: Towards a new theory of digital media in interpersonal communication. *International Journal of Cultural Studies*, 16(2), 169-187.
- Marcus, G.E. (1995). Ethnography in/of the world system: The emergence of multi-sited ethnography. *Annual Review of Anthropology*, 24, 95-117.
- Markham, A.N. (2013). Fieldwork in social media. What would Malinowski do? *Qualitative Communication Research*, 2(4), 434-446.
- Meyrowitz, J. (1985). *No Sense of Place. The Impact of Electronic Media on Social Behavior*. Oxford: Oxford University Press.
- Moore, S. (2007). Media and senses of place: On situational and phenomenological geographies. *Media@LSE*, 12, 1-22.
- Nielsen, J., Clemmensen, T., & Yssing, C. (2002). Getting access to what goes on in people's heads? Reflections on the think-aloud technique. *Proceedings of the Second Nordic Conference on Human-Computer Interaction – NordiCHI '02*, 101-110.
- Petersen, A.B., & Rasmussen, S.K. (2007). *På tværs af medierne*. Ajour.
- Race, K. (2014). "Party and Play": Online hook-up devices and the emergence of PNP practices among gay men. *Sexualities*, 18(3), 253-275.
- Schutz, A. (1975). Some structures of the life-world. In A. Schutz (Ed.), *Collected Papers III – Studies in Phenomenological Philosophy* (pp. 116-132). The Hague: Springer.
- Spradley, J. (1979). *The Ethnographic Interview*. Wadsworth.
- Urry, J., & Büscher, M. (2009). Mobile methods and the empirical. *European Journal of Social Theory*, 12(1), 99-116.

Artikel D: “Grænsekrydser, backstabber og opportunist”:

Praksisbaseret etik som intimt grænsearbejde

Jørgensen, K. M. (2016). “Grænsekrydser, backstabber og opportunist”: Praksisbaseret etik som intimt grænsearbejde. *Kvinder, Køn & Forskning*, 1, 85–96. (Fagfællebedømt, BFI niveau 1)

“Grænsekrydser, backstabber og opportunist”:

Praksisbaseret etik som intimt grænsearbejde

AF KRISTIAN MØLLER JØRGENSEN

ABSTRACT

“Boundary crossing, backstabbing opportunist”: Practice based ethics as intimate boundary work. The mediatization of more and more aspects of everyday life presents ethnography with specific ethical challenges. The Association of Internet Researchers (AoIR) recommends to rely less on procedural ethics and instead to adopt practice based ethics. As part of a turn to such practice based ethics, the classical concept of ‘practical judgment’ has re-emerged, but due to the relative lack of work in this field, it remains unclear how it is to be practiced and evaluated in new media saturated contexts. Addressing this vacuum, and drawing from theories of intimacy and affect, I offer the notion of ‘intimate boundary work’ as an analytical approach to conceptualize the practical judgment mediatized contexts involve. I show that the notion of intimate boundary work allows for rich descriptions and analyses of the practical judgments engaged in by both researcher and participants in media ethnographic fieldwork. Based on fieldwork among gay men using locative ‘hook-up apps’, two moments of practical judgment are explored, focusing on the ethical tensions between data and person, public and private, anonymization and access, and built vs. media environmental presence.

KEYWORDS

*ethics, practical judgment, Grindr, intimacy, boundaries, shame/
etik, praktisk dømmekraft, Grindr, intimitet, grænser, skam*

Kristian Møller Jørgensen er Ph.d.-stipendiat ved Institut for Kulturvidenskaber på Syddansk Universitet. I Ph.d.-projektet anlagges han et medialiseringsspektiv på homoseksuelle mænds brug af hook-up apps i intime praksisser.

Daniel: "There's one that is (looks on his phone)... do I cover his name?"
 (both laugh)
 Kristian: "That's very ethical of you..."

Hverdagslivets tekstur kan i stigende grad beskrives som vævet sammen med mobil mediebrug, og etnografiens genstandsfelt er således i stigende grad medialiseret, dvs. at medier opleves som uundværlige (Jansson 2013, 2015). Internettet og dets generelle udfordringer og muligheder for medietnografisk forskning har siden årtusindskiftet været genstand for teoretiske og metodiske nyskabelser (Ardévol 2012, Hine 2000; Kozinets 2010; Pink 2001). I forhold til de *etiske* konsekvenser påpeger Association of Internet Researchers (AoIR) at de teknologiske ændringer "affect the ethics of internet research" (Markham et al. 2012: 3), og at disse internetrelaterede, etiske spørgsmål ikke udelukkende kan imødegås med et uniformt regelsæt. Snarere må de forhandles i en forskningssituation i forhold til den givne gruppes særegenskaber. Det indledende brudstykke illustrerer, hvordan mediebrug i etnografiske forskningssituationer bærer risici med sig, som både forsker og deltager må forholde sig til. Det er disse processer som AoIR beskriver som "a process approach to ethical decision making" (ibid.: 5), hvilket repræsenterer en bevægelse væk fra 'procedurebaseret etik' (Guillemin & Gillam 2004). Denne artikel opererer i det analytisk-metodiske vakuum som denne bevægelse til en vis grad har skabt. For hvordan *gøres* praksisbaseret etik så? Jeg vil analysere to etisk vigtige øjeblikke fra mit feltarbejde om bøssers brug af mobiltelefonbaserede 'hook-up apps' eller 'dating apps'. Ud fra en teoretisk interesse i intimitet forfølger jeg derved spørgsmålet, hvordan udøvelsen af praktisk dømmekraft kan undersøges og vurderes.

På baggrund af min forskning i det tek-

no-kulturelle krydsfelt mellem lokaliseringsbaserede 'online hook-up devices' og mandlig, homoseksuel kultur, argumenterer artiklen, at grænsearbejde er et nyttigt analytisk redskab til at håndtere vigtige etiske spændinger i medietnografisk forskningspraksis. Online hook-up devices er teknologier, som via netværksadgang, "[...] facilitate sexual and social encounters between men" (Race 2014: 254). Jeg fokuserer altså på smartphone-baserede apps, der viser brugerne, ved hjælp af lokaliserings teknologi (f.eks. GPS), andre brugeres profiler alt efter deres relative nærhed. Helt specifikt beskæftigede jeg mig i min forskning med de to app-baserede tjenester 'Grindr' og 'Scruff': sociale netværk rettet mod mestendels homoseksuelle mænd, hvor chat, dating og sex er i centrum.

Min argumentation er teoretisk inspireret af intimitets- og affektteori og indskriver sig i et interdisciplinært felt bestående af sociologiske, mediesociologiske, queerteoretiske, og feministiske værker, som for eksempel Niklas Luhmans *Love as passion* (1982), Anthony Giddens' *The transformation of intimacy* (1992), David Engs *The feeling of kinship* (2010), Shaka McGlottens *Virtual intimacies* (2013), såvel som Lauren Berlants arbejde med intimitet (Berlant 1998, 2008).

Det empiriske fokus på homoseksuelle mænds brug af sociale medier og dating-apps skriver sig ind i et felt hvori vigtige pejlemærker er Shelley Corrells *The Ethnography of an Electronic Bar* (1995), John Edward Campbells *Getting it on* (2004), og Sharif Mowlabocus' *Gaydar Culture* (2010). Nylige studier af hook-up apps målrettet homoseksuelle mænd kan kategoriseres indenfor følgende fem temaer: kontrol med og forbrug af seksuelle *repræsentationer* (Roth 2015; Tziallas 2015); praksisser, brugsmønstre og synligheder i forbindelse med brugernes relative nærhed, eller 'nearby'-funktionen (Blackwell, Birnholz &

Abbott 2014; Stempfhuber & Liegl 2016; Quiroz 2013); mediesociologiske perspektiver på hvordan online interaktion relaterer til rumlig produktion og adfærd (Licoppe 2015; Licoppe & Inada 2015; Licoppe, Riviere & Morel in press), og endelig mere specifikt, spørgsmålet om intimitet i hook-up apps (Stempfhuber 2011; Race 2015a, 2015b). Kane Race udforsker intimitet som et magtfuldt og produktivt moment, noget som jeg også er inspireret af. Dog hvor Race retter sin opmærksomhed mod hook-up apps' rammesætning af sex, benytter jeg intimitet som *medieetisk* prisme. Dette etiske arbejde ligger i forlængelse af Christine Hines angivelse af, at hook-up apps skaber særlige etnometodologiske problemstillinger (Hine 2015).

Artiklen forløber således: Efter en empirisk og metodisk redegørelse beskriver jeg praksisetikkens rødder i begrebet 'phronesis' og 'praktisk dømmekraft' for dermed at pege på de etiske spændinger, som står centralt i medieetnografi. Herefter følger, på baggrund af intimitets- og affektteori, en definition af 'intimt grænsearbejde'. Dette begreb danner baggrunden for min analyse af to empiriske eksempler. Endelig positionerer jeg begrebet i et bredere etisk-teoretisk landskab, inden jeg når til artiklens konklusion. Men først beskrives altså artiklens empiriske og metodiske udgangspunkt.

EMPIRI, METODE OG FREMSTILLING

Artiklens empiriske grundlag er en del af mit igangværende ph.d.-forskningsprojekt om medialiserede intimiteter i hook-up- og dating-apps målrettet homoseksuelle mænd. Jeg gennemførte etnografiske interviews og såkaldte *medie-go-alongs*, men trak også på auto-etnografiske erfaringer samt journalistiske artikler, der er relateret til emnet. Det empiriske materiale er analyseret ved hjælp af det kvalitative dataanalyseprogram Atlas.TI.

Grindr og Scruffs affordancestrukturer og brugerbaser er sammenlignelige.¹ Grindr

beskrives af udviklerne således: "Grindr is a simple app that uses your mobile device's location-based services to show you the guys closest to you who are also on Grindr" ("Learn more" 2015). Grindr og Scruff konstituerer miljøer, hvori brugerne producerer seksualiserede, kropslige selv-fremstillinger, angiveligt med det formål at møde andre til sex eller andre kropslige intimiteter. Grindr og Scruff er kendetegnet ved, at brugerne i langt overvejende grad performer ikke-heteroseksuelle identiteter. De fleste brugere fremstår som cis-kønnede mænd, men transpersoner har for nylig opnået større synlighed.

Jeg vil tage udgangspunkt i to centrale øjeblikke i min forskningsproces, hvor praksisetik som intimt grænsearbejde bliver synligt: mit møde med Daniel, en bruger af Scruff, og mit møde med en forskningskollega, der involverer Grindr. I begge øjeblikke spiller min egen identifikation som forsker og homoseksuel mand en afgørende rolle for, hvordan disse intime grænsearbejder forløber. Jeg er investeret i Grindr på to forskellige måder: Fordi app'en til stadighed faciliterer mine intime praksisser, og fordi den udgør det genstandsfelt som jeg skal blive akademisk ekspert på.

Mit møde med Daniel var en såkaldt '*medie-go-along*' (Jørgensen 2016). En *medie-go-along* er et etnografisk interview, hvori deltagerens personlige medier både er genstand for observation og navigation. Mit møde med en forskningskollega, der involverer Grindr, præsenteres som en vignette, dvs. "[a] vivid portrayal of the conduct of an event of everyday life" (Erickson 1986: 149), med det formål at øge den 'kontekstuelle rigdom' (Miles & Huberman 1994: 83). Vignetten tjener altså som 'performativ tekst' (Humphreys 2005: 842), der fremstiller et affektivt tids- og handlingsforløb. Med andre ord er fremstillingens identiteter og handlingsforløb tekstlige og performative. Her trækker jeg på Donna Haraways forståelse af viden som situeret (Haraway 1988). Forskersubjektet

står ikke i et entydigt forhold til feltet, men må snarere tænkes som meningsfuldt i kraft af sin tilstedeværelse i et givent miljø. I det følgende beskriver jeg dog først det etisk-teoretiske felt som artiklen skriver sig ind i, hvorefter der, på baggrund af intimitets- og affektteori, konstrueres det analytiske begreb 'intimt grænsearbejde'.

MEDIEETNOGRAFI OG PRAKSISBASERET ETIK

AoIR identificerer to typer af etiske fremgangsmåder: Den *procedurebaserede* og den *praksisbaserede* etik (Guillemin et al. 2004). Den procedurebaserede har sit udspring i reguleringen af sundhedsvidenskabelige eksperimenter på mennesker og opererer på den måde, at forskeren søger tilladelse fra en etisk komité, som, ud fra en række parametre, bedømmer om undersøgelsens risikoniveau og -håndtering er etisk forsvarlig. Overfor denne står den praksisbaserede etik, som denne artikel bidrager til.

Praksisbaseret etik fokuserer på "ethically important moments [...] – the difficult, often subtle, and usually unpredictable situations that arise in the practice of doing research" (ibid.: 262). Dette fokus på etisk vigtige øjeblikke kan spores tilbage til dydsetikken, der sigter efter at vi bliver "excellent human beings" (Ess 2009: 238). Dette opnår man ved at udøve og oparbejde en 'phronesis', eller 'praktisk dømmekraft', hvilken Sokrates/Platon beskriver med henvisningen til styrmanden (pilot) og/eller lægen: "like the skilful pilot or physician, who knows intuitively his own powers and keeps within their limits, and who, if he fails at any point, is able to recover himself" (Platon 2014: 522). Praktisk dømmekraft træder i kraft i etisk vigtige øjeblikke, hvor personen intuitivt føler hvordan denne må reagere: Praktisk dømmekraft er "felt as much as thought" (Ess 2009: 234). Hvis personen mister kontrollen over situationen eller opfører sig uetisk, er det igennem den praktiske dømmekraft at dette erkendes.

Praktisk dømmekraft "[...] can help us discern in the first place just which norms and values do apply to the particulars of a specific case [and] is an ongoing project that continues throughout one's entire life" (ibid.: 30). Livsbiografi er dermed vævet sammen med den enkeltes praktiske dømmekraft. Idet praktisk dømmekraft er proces- og kontekstuelt orienteret understøtter den det etnografiske princip om reflektiv forskningspraksis: "steady, uncomfortable assessment about the interpersonal and interstitial knowledge-producing dynamics" (Olesen 2011: 135). Min fremstilling af etisk vigtige øjeblikke muliggør således reflektiv deliberation imellem i tid adskilte forskerpositioner, og den affektivt evokative tekstur indbyder læseren til ligeledes at tage del i denne praksis.

Praksisbaseret etik og praktisk dømmekraft står centralt i AoIRs anbefalinger til, hvad de betegner som en 'process approach' (Markham et al. 2012: 5). Etisk beslutningstagen er "best approached through the application of practical judgment attentive to the specific context" (Ibid.: 4), hvilket understøtter afvejningen af "harm, vulnerability, respect for persons, and beneficence" (Ibid.: 5). Af særlige etiske spændinger nævnes *menneskeligt studieområde, data(tekst)/mennesker, og offentlig/ privat* (ibid.: 6-7). Jeg vil i denne artikel fokusere på de to sidstnævnte. Først behandler jeg spørgsmålet om anonymisering i de tilfælde, hvor chatudvekslinger med udenforstående tredjeparter bliver synlige for forskeren. Dernæst undersøger jeg, hvordan forskellige domæner sammenblandes og forhandles i feltarbejde i medialiserede kontekster.

PRAKTISK DØMMEKRAFT SOM INTIMT GRÆNSEARBEJDE

Etnografisk etik som praktisk dømmekraft i forsker-deltager-møder i felten forstår jeg som 'intimt grænsearbejde'. Intimt grænsearbejde bygger på Lynn Jamiesons gen-

læsning af Fredrick Barths begreb om 'grænsearbejde' (Barth 1969). Jamieson påpeger, at sociale grænser skabes og vedligeholdes igennem "an effortful activity involving cognition and coordinated social action" (Jamison 2005: 2). Grænsearbejde er med andre ord underlagt kognition, eller bevidsthed, og eksisterer i social koordineret handling.

Lauren Berlant udfolder intimitet som tæt knyttet til "[...] a Victorian fantasy that the world can be divided into a controllable space (the private-affective) and an uncontrollable one (the public-instrumental)" (Berlant 1998: 283). Intimitet gøres i kraft af viljen til, og arbejdet med, affektivt at udskille intime domæner fra ikke-intime. Forskellige scripts eller narrativer giver retning til intimt grænsearbejde: "intimacy involves an aspiration for a narrative about something shared" (ibid.: 281). Disse narrativer er biografisk bårrede. Denne forståelse af intimitet kaster desuden lys på intimitetens transgression af geografisk placering: "It can be portable, unattached to a concrete space: a drive that creates spaces around it through practices" (ibid.: 284). Intimitet er således en mobil praksis, der søger at skabe tilhørsforhold igennem intimt grænsearbejde.

Intimt grænsearbejde opererer igennem diskursiv og affektivt afgrænsning af domæner, og begge eksempler knytter an til affektive spørgsmål om skam. I *Krumme tæer: Skam i krydsfeltet mellem queer, feministiske og postkoloniale teorier* (2013) skriver Mons Bissenbakker om skam som "en internalisering af sociale forbud, som forhindrer os i at udføre handlinger, som det omgivende samfund opfatter som uønskværdige" (ibid.: 25). Skamning og skamfølelse anskues nogle gange som udelukkende *repressiv* og *reaktiv*, men her påpeger Bissenbakker, at skamfølelse i tillæg hertil har et produktivt potentiale, med andre ord at skammen *gør* noget:

Skam skaber og underminerer på én gang den

dikotomi, den er del af, og åbner derfor op for en undersøgelse af de investeringer, som ikke bare går forud for skammen, men som også produceres igennem skam (ibid.: 27)

Det affektive øjeblik bringer forhold om personens forudgående orienteringer frem i lyset og giver retning og momentum til nye.

Samtidig er intimitet dog også en afgørende del i hegemoniske magtstrukturer som Berlant fremhæver (Berlant 1998: 286). Trods intimitetens forankring i sociale narrativer, er det en praksis, som kan afvige fra historiske og personlige, biografiske stier; en plasticitet, som giver et destabiliserende forandringspotentiale. Etik som praktisk dømmekraft læses i denne artikel sammen med dette forandringspotentiale.

En forskers praktiske dømmekraft i et givet etisk vigtigt øjeblik kan altså forstås som intimt grænsearbejde, hvori domæner produceres affektivt og tildeles intimitet på baggrund af forskellige narrativer. Det er fra dette udgangspunkt, at jeg nu vender mig mod to empiriske eksempler. Det første eksempel handler om adgang og anonymisering og det andet om multiple tilstedeværelser.

ADGANG OG ANONYMISERING: MØDET MED DANIEL

Jeg inviterer i det følgende min informant Daniel til at deltage i en 'tematisk medie-go-along' (Jørgensen 2016), hvilket er en interviewsituation, hvor forskeren beder deltageren om at bruge en forhåndenværende teknologi til verbalt, visuelt og kinetisk at udforske et angivet tema eller emne. Det forløber således:

Kristian: "Maybe if you can show me a guy that you think, this is a funny conversation you'd think happens on Scruff that you..."

Daniel: "You don't necessarily need to see their face? You just need to..."

Kristian: "If you can just go into the...yes, I don't necessarily need to see the face. If you

can show me a conversation that you think ‘this is kind of representative’ of something that you think Scruff does, or something that people do on Scruff, the way they talk very directly, for example, or...”

Her spørger Daniel ind til, hvad det præcis indebærer, når han skal vise en fyr frem. I samtalen tolker jeg Daniels spørgsmål om at vise ansigtsbilleder som et udtryk for ubehag ved tanken om at identificere tredjepersoner. Som reaktion på dette holder jeg fast i, at Daniel skal *vise* en konkret chat, men indsnævrer fokus til at ekskludere profilbilledet. I specifikationen af, at han skal vise noget *repræsentativt* for, hvordan folk *taler*, beder jeg Daniel om at deltage i en tematisk medie-go-along. Han ansøres altså til at give visuel adgang til chat-udvekslinger med tredjeparter, som ikke har givet informeret samtykke, eller på anden vis er blevet gjort opmærksomme på, at deres chat-interaktioner deles med en tredjepart, og endda indgår i et forskningsprojekt. Daniel udtrykker klar reservation ved udsigten til dette, hvilket får mig til at tilbyde ham muligheden for ikke at fremvise profilbilledet, men kun selve chatudvekslingen. Daniel synes at acceptere dette, og efter at det ‘læremester/student-agtige’ forhold jovialt anerkendes, griber Daniel sin telefon, åbner Scruff-app’en, kigger lidt rundt i den, hvorefter følgende udveksling finder sted:

Daniel: “There’s one that is (looks on his phone)...do I cover his name?”
(both laugh)

Kristian: “That’s very ethical of you...”

Daniel: “I’m trying to...because at the end of the day, it’s not fair that we are discussing someone...”

Kristian: “Or you can just be...you can also read out loud. That would be better for me because then the microphone can hear it. You say what you say and what he says, and maybe, yes...”

Daniel: “Well, I mean, this particular guy...”

Kristian: “And also maybe what was the situation, where were you?”

Daniel: “Okay. I was at work, just leaving work. This was actually two days ago, and I was just leaving work and he got in touch with me. He basically put in a wink smile. Usually it means, its indicating that he is up for it. And so I said ‘I’m sorry but I’m at work’”

Kristian: “That’s your response to the wink smile?”

Daniel: “Yes, because I...because this particular guy, I know what the wink smile means now”

Kristian: “What do you mean? You talked to him before?”

Daniel: “Yes. I’ve been with him before so I suppose now it’s like a shorthand. He would just wink smile, means he’s up for it. But I was also saying that I have already got...I’m already going to go and see someone, which I was. So basically I was saying ‘you’re a bit too late’”

Spørgsmålet er, hvordan etiske spændinger ift. adgang til tredjeparters tekstlige spor fremstår og behandles i denne situation. Den visuelle adgang som lige er forhandlet på plads med Daniel bliver her trukket tilbage samtidig med at Daniel har fundet frem til og kigger på en profil og en chat-udveksling. Denne tilbagetrækning begrundes Daniel med at det ikke er “fair”, og dermed trækker han en grænse for rækkevidden af læremester/student-relationens kollaborative indsats. Her kan anes to modstridende intimitetsnarrativer: Et narrativ om *vidensproduktion*, hvori forsker og deltager tilhører det samme intime domæne; og et narrativ om *det homosociale fællesskab*, hvor interaktionen repræsenterer en potentiel overskridelse. Dette potentiale giver mulighed for at performe to domæner, hvor Daniel, via sin afvisning, indskrives i et intimt fællesskab, og forskeren følgelig placeres udenfor. Daniel må altså navigere spændingsfeltet mellem, på den ene side, at producere viden og, på den anden side, at

skærme den anden app-bruger fra unfair, og dermed uetisk, forskeradgang. Jeg inviterer Daniel til at læse chatudvekslingen højt, hvilket har som formål at anonymisere tredjeparten, samtidig med at adgangen til udvekslingens forløb og specifikke detaljer bibeholdes. Dette kunne Daniel have afvist, hvilket ville afbryde medie-go-along'en. I stedet accepterer han denne mulighed. I formuleringen "that would be better for me" kan læses, at jeg søger at repositionere situationen og bringe den i overensstemmelse med mit vidensproduktive mål. Udover de identitetspolitiske understrømme, som kræver at en forsker er både omsorgs- og succesfuld, hjælper denne repositionering Daniel med at forblive kollaborativ vidensproducent samtidig med at hans intime grænsearbejde placerer ham i et intimt domæne, som en forsker ikke må træde ind i.

Daniel virker tilpas og tilfreds med at skulle læse højt, og hans dobbelte grænsearbejde med at tildele intimitet til både forsknings- og homoseksualitetsdomænerne giver sig udslag i *både* tredjepartsanonymisering *og* en detaljeret indførsel i den måde, hvorpå han, med en tilbagevendende sexpartner, skriftligt forhandler seksuelle møder.

Situationen er risikobetonet i kraft af dens seksuelle emne, ikke bare for deltageren, men også for tredjeparterne i chatudvekslingen. Daniels ubehag synes at motivere, at jeg ændrer adfærd. Udover personlige hensyn kunne adfærdsændringen meget vel også være fordi jeg gerne vil bibeholde adgangen, samtidig med at tredjepartens privatliv beskyttes i en grad, som Daniel er tilfreds med. Daniel tildeles altså etisk agens, som jeg, af forskellige mulige grunde, orienterer mig imod og respekterer. Det er alene i Daniels intime grænsearbejde, at etiske spørgsmål italesættes – jeg synes ikke selv at rammesætte situationen som indebærende nogen form for risiko. Det intime grænsearbejde sker således i overvældende grad på interviewdeltagerens præmisser. Dette er i første omgang fornuft-

tigt i lyset af, at feltarbejde bør trække på deltagernes vurderinger af risici og farer. I anden omgang er denne 'udlicitering' af etisk vurdering kritisabel i et regelbaseret og forskercentreret, etisk lys. En analyse af intimt grænsearbejde blotlægger sådanne spændinger, og muliggør en refleksiv informering af forskerens praktiske dømmekraft.

MULTIPLE TILSTEDEVÆRELSER: GRINDR MØDER AKADEMIA

Jeg sidder og taler med en kollega omkring Grindr, som spørger til, hvad det er, og hvad det kan som medie. Mine ord synes at forråde mig, for jeg er ikke tilfreds med, hvordan jeg beskriver det sted, som over årene er blevet så hjemmefantastisk for mig. Derfor vælger jeg at vise min kollega interfacet. Der er nok også en idé i at se det med outsiderens øjne; at se det, som jeg er blevet blind for. Jeg åbner app'en på min nye iPad, og op springer det velkendte net af profilbilleder. Det slår mig, at de fleste på skærmen er meget tæt på, dvs. på universitetet, og at de fleste af dem nok er studerende. For nogle ser man ansigt, for andre gør man ikke. For nogle ser man en bar overkrop, for andre gør man ikke. Som iPad'en ligger der imellem os, sniger en stemme sig ind på mig: "Det her er måske ikke okay?". En følelse af kontroltab rammer, hårdt. Nu skal det bare overstås! Jeg samler iPad'en op, og i stedet for at tage mig god tid til at fremvise features og design, bladrer jeg hektisk igennem, scroller hurtigt op og ned, opsummerer app'ens funktioner, og lukker ned for den igen.

Noget tid senere bringer jeg selv den akademiske situation op over for kollegaen. Jeg nævner, at de studerende nok ikke havde planlagt, at det akademiske personale skulle kigge med, og i hvert fald ikke dem, som ikke identificerer sig selv som homoseksuelle. Jeg er ikke sikker på, at kollegaen har haft samme febrilske oplevelse af det, som jeg har. Måske har det noget at gøre med, at jeg kan sætte mig i deres sted, og at jeg føler mig som den der grænsekrydser, backstabber, og opportunist,

som krydser over i akademia og kompromitterer den bøssekultur, som jeg har været, og er, en del af.

I vignetten synes der at være "two there's there" (Schegloff 2002: 286-287), navnlig universitetets og Grindr's materielle og sociale miljøer. Både byggede og digitale miljøer kan meningsfuldt beskrives ud fra begreberne *tilstedeværelse*, *orientering*, *afstand*, *funktion* og *brug*, (Jørgensen 2016). Grindr's organisering og præsentation af brugerprofiler ud fra relativ nærhed, fører og intensiverer, alt andet lige, de møder, som finder sted imellem disse miljøer, og vignetten viser, at disse møder forårsager 'problemer'. En etisk problemstilling, som kan spores i dette møde, eksisterer i spændingen mellem det *offentlige* og det *private*. Spændingen udspiller sig imellem, på den ene side, de tekniske adgangs- og synlighedsforhold, som gælder for Grindr-app'en, og, på den anden side, de forestillinger om, og normer for, adgang, som er fremherskende blandt Grindr's brugere. Når adgangen til Grindr er fri for alle, og når brugerprofiler er synlige for alle andre brugere i nærheden, så er synlighedsforholdene sammenlignelige med det offentlige rums. Dette taler for at kategorisere Grindr som en del af det offentlige domæne. Omvendt kan den begrænsede adgang, som kravet om en brugerprofil skaber, samt homogeniteten i brugerbasen, tale for, at brugerne kunne forestille sig rummet som ikke-offentligt.

De repræsenterede seksuelle identiteter og praksissers afvigen fra en heteronormativ orden sandsynliggør yderligere, at dette digitale rum er, hvis ikke ikke-offentligt, så særligt betydningsfuldt og nyttigt for udfoldelsen af seksuelle identiteter, som i mainstreamede rum er marginaliserede. Spændinger mellem offentlig og privat i internetforskning er grundigt behandlet andetsteds (Lomborg 2012; Marwick & boyd 2014). Her er det afgørende, at jeg oplever at etiske grænser overskrides, når kollegaen får adgang til Grindr. Dette medfører, at jeg

hurtigt forsøger at afvikle kollegaens visuelle adgang. I disse handlinger søger jeg at ændre den måde, hvorpå Grindr-miljøet ukontrolleret kom i berøring med det akademiske miljø. I situationen behandler jeg dette som 'matter out of place' (Douglas 1966: 41), der må adskilles og genplaceres for igen at føles rigtigt. I udgangspunktet opererer jeg og kollegaen med en intimitet, som relaterer til det akademiske miljø. Den reflektive videndelingspraksis og kollegiale dialog er et intimt grænsearbejde, der definerer og tildeler værdi til et akademisk domæne, hvortil vi begge har et intimt tilhørsforhold. I det øjeblik Grindr-app'en åbnes, forstyrres denne intimitet. Det intime grænsearbejde, som følger, er knyttet til forskellige narrativer om "bøssekultur" og den akademiske verden, og det er i sammenblandingen af disse, at min identifikation som både homoseksuel mand og forsker, opleves som forurennet og truet. Truslen foranlediger da et arbejde med at lukke app'en ned og dermed adskille de overlappende domæner.

Ønsket om at 'lukke ned' kan ydermere undersøges ud fra et skamteoretisk perspektiv, for på den måde at belyse, hvordan dette knytter an til den praktiske dømmekraft. Følelsen af at "nu skal det bare overstås" driver mit engagement i at adskille de intime domæner. Skammen eksisterer i kraft af den identitetsmæssige investering i den socio-seksuelle insider-position, og driver den nærmest impulsive tilbagetrækning af visuel adgang til Grindr's brugerprofiler. Skammen opererer på baggrund af kulturelle tilhørsforhold, som forskeren ønsker at kunne forblive en del af, samtidig med at de beskyttes mod skade. Det intime grænsearbejdes affektive drive hænger altså her uløseligt sammen med biografisk erfaring. Det er igennem det affektive arbejde med adskillelse af domæner, at det etiske spørgsmål om skadesrisiko forhandles. Den biografiske baggrund knytter an til de normative udgrænsninger, som LGBT-personer generelt, og homoseksuelle mænd specifikt, op-

lever igennem deres liv. Det er på denne baggrund at produktionen af alternative rum for seksuelt udtryk og praksis står stærkt i homoseksuel kultur. I livsførelse, som er så tæt knyttet til vold og udgrænsning, er værdisættelsen af 'safe spaces', det vil sige sikre og trygge rum, desto højere. Det er oplevelsen af Grindr som et potentielt safe space, der er klangbunden for min følelsesmæssige reaktion repræsenteret i vignetten: Frygten for at destabilisere og underminere et safe space afføder min investering i at afvikle situationen.

På denne baggrund kan det siges, at en analyse af vignetten som intimt grænsearbejde repræsenterer den måde, hvorpå skamfølelse giver fremdrift til det biografisk baserede, affektive arbejde med at producere og adskille intime domæner. Skam foranlediger et prompte arbejde for at adskille domænerne, hvilket minimerer de potentielle, etiske skadesrisici forbundet hermed. Disse analyser kan anvendes til at informere og justere forskerens praktiske dømmekraft med det formål at styrke den etiske agens i lignende situationer.

I det følgende vurderes yderligere i hvilken grad den anvendte analysestrategi kan siges at understøtte praksisbaseret etik i etnografisk forskning. Ydermere vurderes afgrænsningen ift. andre etisk-analytiske rammeværker, og det præciseres for hvilket stadium i det etiske arbejde den analysestrategi er særlig anvendelig.

INTIMT GRÆNSEARBEJDE OG DET ETISK-TEORETISKE LANDSKAB

Med opblomstringen af praksisbaseret etik er der, som nævnt i indledningen, behov for nye måder at facilitere medieetnografisk etisk refleksion, uden at dette forfladiges til universelle retningslinjer. I denne sammenhæng har jeg argumenteret for intimt grænsearbejde som analytisk redskab til at beskrive den praktiske dømmekraft, særligt ifm. vurderingen af centrale, medieetiske spændingsfelter. Empirien knytter an til en

specifik type medier, lokative hook-up apps, og en specifik kulturel kontekst, homoseksuelle fællesskaber, men de etiske spændinger gælder for en langt bredere mængde af sociale medier og kulturelle kontekster. Et fokus på intimt grænsearbejde er med andre ord også relevant i disse situationer.

I denne artikel har jeg fokuseret på etisk vigtige øjeblikke, og de kræfter, som driver den praktiske dømmekraft i disse. I et bredere, praksisbaseret etisk perspektiv indskriver sådanne øjeblikke sig i den etisk-filosofiske tradition, hvori forskellige etikker appliceres og metaetiske standpunkter defineres. I dette perspektiv bidrager et fokus på intimt grænsearbejde til at producere rigere, tekstuelle fremstillinger, som da kan underlægges analyse fra dydsetiske, omsorgsetiske, deontologiske og utilitaristiske perspektiver. Dette blev synligt, da jeg inddrog min forskningsgruppe til at reflektere over min udlægning af det foregående eksempel. Deres kritiske kommentarer ansporede følgende efterfølgende refleksion over de etiske dimensioner, der var i spil:

My insider status makes me activate an ethics of care and push aside a rationalist ethical framework. Here, the feminist care ethics do serve the purpose of simply letting me 'step on the brake'. It allows for an immediate understanding that the potential for harm is present. Simultaneously, however, I adopt a monistic meta ethic that only acknowledges relational ethics. This is the reason why it does not occur to me to engage my colleague about his ethical stance on this issue. It is problematic for at least two reasons: first of all, I much too narrowly define who may have the capacity for caring. In conversation, the colleagues may very well establish themselves as informed by this, or perhaps they could gain such sensibilities from our dialogue [...].

Gennem at inddrage min forskergruppe og gennem min refleksion over deres reaktioner, bliver jeg opmærksom på en diskussion

af relationel etik overfor omsorgsetik, samt hvad deres metaetiske (Ess 2014), integrative potentiale er. På den måde bidrager repræsentationer af praktisk dømmekraft også til etiske analyser, der rækker udover øjeblikket. Man kunne spørge, om fremstillingen og analysen af skammen gør andet end at markere forskeren som genkendeligt fejlbart og samtidigt tilhørende både det akademiske og det homoseksuelle, intime domæne. Er der tale om andet end at “my shame confirms my love” (Ahmed 2004: 106)? Disse spørgsmål bringes på banen i en kollektiv, reflektiv proces på et antropologisk seminar. Følgende er en skriftlig kommentar til en tidlig analyse af den refleksion:

the project is too narcissistic and not enough interested in other (real) people, hence little consideration of them as agents in their own right. Reflexivity was supposed to help with representation and granting informants agency, but it does the opposite!

Sociale mediers og digital kommunikations kraftige forøgelse af involverede tredjepersoner øger kravet til transparens ift. udvælgelsesmetoderne for, hvilke stemmer der inddrages i det etnografiske arbejde. I forlængelse heraf kan man spørge: “Who gets to feel shame?” (Siebers 2009: 202); Hvem får en stemme i den etnografiske tekst og hvad er den refleksive rækkevidde for intimt grænsearbejde? Her må det medgives at vignetten udelukkende giver stemme til de synliggjorte Grindr-brugere via *forskerens* forestillinger om dem. Forsker og forskerkollektiv tildeles mere direkte stemmer end Grindr-brugere. I første case taler således både forsker og deltager, men ikke tredjeparten. Inddragelse af stemmer må informeres af hvad der er *nyttigt* og hvad der er *muligt*. At inddrage Grindr-brugerne direkte ville kunne informere forskydelser i den praktiske dømmekraft, således at fremtidigt intimt grænsearbejde i lignende etiske vigtige situationer kunne bygge på disse stem-

mer. Dette understøtter argumentet, at analysen af intimt grænsearbejde producerer opmærksomheder, som er nyttige for forskerens erkendelse, og som i yderste konsekvens ændrer den praktiske dømmekraft. Dette leder til spørgsmålet om, hvorvidt inddragelse er muligt eller ej. Her må det anføres, at etisk vigtige øjeblikke ofte opstår uventet. De *momentane* reaktioner og valg er på den måde etiske arbejder i sig selv; arbejder som Grindr-brugere ikke kan tage del i. Dette udelukker ikke en efterfølgende inddragelse af disse stemmer, men i øjeblikket er forskerens perspektiv og praktiske dømmekraft det eneste tilgængelige, etiske redskab. Analysen af intimt grænsearbejde er nyttigt som værktøj til at fremhæve de repræsenterede stemmers samspil og etiske agens. Alt andet lige vil dette understøtte en reflektiv rekonfigurering af den praktiske dømmekraft.

KONKLUSION

Grundet medialiseringen af hverdagslivet vinder praksisbaseret etik større og større indpas blandt internetforskere generelt og medieetnografer specifikt. Dette betyder, at etnografen i mindre grad kan benytte en procedurebaseret fremgangsmåde til at minimere risikoen for at påføre skade. Etnografen må i stedet benytte sin praktiske dømmekraft, og, på baggrund af denne, navigere medierepræsentationer og -tilstedeværelser på en måde, som afvejer risikoen for at skade sårbare personer med potentialet for værdifuld vidensproduktion. I artiklen påpeger jeg en mangel på analytiske modeller, som kan konkretisere, hvordan den praktiske dømmekraft *gøres* i et givent øjeblik, og hvordan den kan ændres og styrkes over tid. For at adressere dette problem introducerer jeg det etisk-analytiske begreb intimt grænsearbejde. De to eksempler repræsenterer typiske medieetnografiske forhandlinger i tilspidset form. Det første eksempel viser, hvordan repræsentationer af tredjeparter på afgørende vis indgår

i interaktionen, og intimt grænsearbejde synliggør, at det er igennem etnografens og deltagerens relative identitetsarbejde, at en modereret adgang forhandles på plads. Det andet eksempel viser, at det medialiserede felts multiple tilstedeværelser kræver at etnografen producerer og adskiller intime domæner og at dette arbejde gøres på biografisk baggrund.

Samlet set er disse analyser af intimt grænsearbejde nyttige for medieetnografens praktiske evaluering og tilpasning af sin praktiske dømmekraft i denne type mediemættede situationer. Jeg håber at have vist, at intimt grænsearbejde kaster lys på, hvordan beslutningsprocesser i risikable, medialiserede øjeblikke opererer, og at dette styrker den kritiske evaluering af disse. Intimt grænsearbejde bidrager altså til at styrke det *momentane*, etiske arbejde og til at omsætte denne sensitivitet til nyttige justeringer i den praktiske dømmekraft, som etnografen bruger til at navigere de multiple og ofte modstridende bevægelser mod intimitet, som er vævet ind i det etnografiske feltarbejde.

NOTER

1. Begrebet om ‘affordances’ er indført i (computer)medievidenskaben og designteori af Donald Norman, og beskriver “the possible relationships among actors and objects: they are properties of the world” (1999: 42). Begrebet benyttes uoversat, hvilket er traditionen i den danske litteratur.

LITTERATUR

· Ahmed, Sara (2004): *The cultural politics of emotion*. Routledge, New York.
 · Ardévol, Elisenda (2012): Virtual/Visual Ethnography: Methodological Crossroads at the Intersection of Visual and Internet Research, in: Sarah Pink (ed.): *Advances in Visual Methodology*. Sage, London.

· Barth, Fredrik (1969): Ethnic Groups and Boundaries. Introduction, in: Fredrik Barth (ed.): *Ethnic Groups and Boundaries. The Social Organization of Culture Difference*. Waveland Press, Long Grove.
 · Berlant, Lauren (1998): Intimacy: A special issue, in: *Critical Inquiry*/24 (2).
 · Berlant, Lauren (2008): *The female complaint: The unfinished business of sentimentality in American culture*. Duke University Press, Durham.
 · Bissenbakker, Mons (2013): Krumme tæer: Skam i krydsfeltet mellem queer, feministiske og postkoloniale teorier, i: *Kvinder, Køn & Forskning* 2013/1.
 · Blackwell, Courtney; Birnholtz, Jeremy; & Abbott, Charles (2014): Seeing and being seen: Co-situation and impression formation using Grindr, a location-aware gay dating app, in: *New Media & Society*/17 (7).
 · Campbell, John Edward (2004): *Getting it on online: Cyberspace, gay male sexuality, and embodied identity*. Harrington Park Press, New York.
 · Correll, Shelley (1995): THE ETHNOGRAPHY OF AN ELECTRONIC BAR. The Lesbian Cafe, i: *Journal of Contemporary Ethnography*/24(3).
 · Douglas, Mary (1966): *Purity and Danger: An Analysis of the Concepts of Pollution and Taboo*. Ark Paperbacks, London.
 · Eng, David L. (2010): *The feeling of kinship: Queer liberalism and the racialization of intimacy*. Duke University Press, London.
 · Erickson, Frederick (1986): Qualitative methods in research on teaching, in: Merlin C. Witrock (ed.): *Handbook of research on teaching*. Macmillan, New York.
 · Ess, Charles (2009): *Digital media ethics. Second edition*. Polity, Cambridge.
 · Hine, Christine (2000): *Virtual ethnography. The Sage Handbook of Research Methods*. Sage, London.
 · Hine, Christine (2015): *Ethnography for the internet: embedded, embodied and everyday*. Bloomsbury Publishing, London.
 · Giddens, Anthony (1992): *The transformation of intimacy: Sexuality, love and eroticism in modern societies*. Polity press, Cambridge.
 · Guillemin, Marilys, & Gillam, Lynn (2004): Ethics, Reflexivity, and “Ethically Important Moments in Research”, in: *Qualitative Inquiry*/10 (2).
 · Haraway, Donna (1988): Situated Knowledges: The Science Question in Feminism and the Privilege of Partial Perspective, in: *Feminist Studies*/14 (3).
 · Humphreys, Michael (2005): Getting Personal:

- Reflexivity and Autoethnographic Vignettes, in: *Qualitative Inquiry*/11 (6).
- Jamieson, Lynn (2005): Boundaries of Intimacy, in: Linda McKie & Sarah Cunningham-Burley (eds.): *Families in Society. Boundaries and Relationships*. Polity press, Bristol.
 - Jansson, André (2013): Mediatization and social space: Reconstructing mediatization for the trans-media age, in: *Communication Theory*/23 (3).
 - Jansson, André (2015): The molding of mediatization: The stratified indispensability of media in close relationships, in: *Communications*/40 (4).
 - Jørgensen, Kristian (2016): The media go-along: Researching mobilities with media at hand, i: *Mediekultur*/60.
 - Kozinets, Robert V. (2009): *Netnography*. Sage, London.
 - Learn more (23/11 2015). Lokaliseret på <http://www.grindr.com/learn-more>
 - Licoppe, Christian (2015): Contested norms of Presence, in: Kornelia Hahn & Martin Stempfhuber (eds.): *Präsenzen 2.0*. Springer, Wiesbaden.
 - Licoppe, Christian & Inada, Yoriko (2015): Mobility and sociality in proximity-sensitive digital urban ecologies: ‘Timid encounters’ and ‘seam-sensitive walks’, in: *Mobilities*/11 (2).
 - Licoppe, Christian, Rivière, C. A. & Morel, Julien (in press): Proximity awareness and the privatization of sexual encounters with strangers, in: Carolyn Marvin, Sun-Ha Hong & Barbie Zelizer (eds.): *Context Collapse: Re-assembling the Spatial*. Routledge, London.
 - Lomborg, Stine (2012): Negotiating privacy through phatic communication. A case study of the blogging self, in: *Philosophy and Technology*/25 (3).
 - Luhmann, Niklas (1982): *Love as passion: The codification of intimacy*. Stanford University Press, Stanford.
 - Markham, Annette; Buchanan, Elizabeth & AoIR Ethics Working Committee (2012): Ethical decision-making and Internet research. Recommendations from the AoIR Ethics Working Committee (Version 2.0), *Association of Internet Researchers*.
 - Marwick, Alice & Boyd, Danah (2014): Networked privacy: How teenagers negotiate context in social media, in: *New Media & Society*/16 (7).
 - McGlotten, Shaka (2013): *Virtual Intimacies: Media, Affect, and Queer Sociality*. SUNY Press, New York.
 - Miles, Matthew & Huberman, A. Michael (1994): *Qualitative Data Analysis: An Expanded Sourcebook*. Sage, London.
 - Mowlabocus, Sharif (2010): *Gaydar Culture: Gay Men Technology and Embodiment in the Digital Age*. Ashgate, Farnham.
 - Norman, D. A. (1999). Affordance, conventions, and design, in: *interactions*/6 (3).
 - Olesen, Virginia (2011): Feminist Qualitative Research in the Millenium’s First Decade: Developments, Challenges, Prospects, in: · · Norman Denzin & Yvonna Lincoln (eds.): *The SAGE Handbook of Qualitative Research*. Sage, Thousand Oaks.
 - Pink, Sarah (2001): *Doing visual ethnography*. Sage, London.
 - Platon (2014): *The Republic*. Oversat af Jowett, Benjamin. Lokaliseret d. 15/4 2016 på <http://www.ebilib.com>
 - Quiroz, Pamela A. (2013): From finding the perfect love online to satellite dating and ‘Loving-the-one-you’re near’: A look at Grindr, Skout, Plenty of Fish, Meet Moi, Zoosk and assisted serendipity, in: *Humanity & Society*/37 (2).
 - Race, Kane (2015a): Speculative pragmatism and intimate arrangements: Online hook-up devices in gay life, in: *Culture, Health & Sexuality*/17 (4).
 - Race, Kane (2015b): “Party ‘n’ Play”: Online hook-up devices and the emergence of PNP practices among gay men, in: *Sexualities*/18 (3).
 - Roth, Yoel. (2015): “No Overly Suggestive Photos of Any Kind”: Content Management and the Policing of Self in Gay Digital Communities, in: *Communication, Culture & Critique*/8 (3).
 - Schegloff, Emanuel (2002): Beginnings in the Telephone, in: James Katz & Mark Aakhus (eds.): *Perpetual Contact: Mobile Communication, Private Talk, Public Performance*. Cambridge University Press, Cambridge.
 - Siebers, Tobin (2009): Sex, Shame, and Disability Identity: With Reference to Mark O’Brien, in: David Halperin & Valerie Traub (eds.): *Gay Shame*. University of Chicago Press, Chicago.
 - Stempfhuber, Martin (2011): Limited Intimacy? Die mediale Herstellung von Intimität am Beispiel von Grindr, in: *Feministische Studien*/32 (1).
 - Stempfhuber, Martin, & Liegl, Michael (2016): Intimacy Mobilized: Hook-Up Practices in the Location-Based Social Network Grindr, in: *Österreichische Zeitschrift für Soziologie*/41 (1).
 - Tziallas, Evangelos (2015): Gamified Eroticism: Gay Male “Social Networking” Applications and Self-Pornography, in: *Sexuality and Culture*/19 (4).

PROCES

Dette kapitel præsenterer og diskuterer tilblivelsen af, og udviklingen i, afhandlingens metoder til at generere, håndtere og bearbejde empirisk materiale, at analysere og fremstille tekst, og at navigere flirt i feltarbejdet.

Først ekspliciterer jeg afhandlingens forståelse af refleksivitet, validitet og evidens. Dernæst gives et overblik over undersøgelsen, og de metodiske valg diskuteres ift. designproces, indsamlingen og organiseringen af empirisk materiale, analytiske metoder og validitetskrav. Jeg slutter af med nedslag i udviklingen og afviklingen af afhandlingen, navnlig rekruttering, transskribering og kodning, analysestrategier, og endelig etikken i flirt som komponent i deltagende observation.

Refleksivitet, validitet og evidens

I begyndelsen af afhandlingen planlægger jeg at undersøge brugen af hook-up apps igennem en test af en egendesignet prototype-app. Med denne metode planlægger jeg at producere et datasæt, som sporer bla. sammenhængen mellem brugerens bevægelser og chataktivitet samt de typiske måder, som app'ens interface navigeres på. I ph.d.-ansøgningen skriver jeg: "Alt efter budgettets rummelighed, vil jeg enten tage en 'ready-made' platform i brug, eller i samarbejde med en udvikler selv skabe en simpel, realtidslokaliserende smartphoneapp."

Jeg vælger dog tidligt i ph.d.-forløbet at dreje projektet væk fra et fokus på kvantificerede data, for til gengæld at frigive tid til at studere normer for intimitet samt brugernes fortolkninger af app'ens personlige og kulturelle signifikans. Denne forskydning sker i høj grad i mødet med den analysestrategi, som den kritiske medialiseringsteori indbyder til. Om dette skriver Jansson: "...we must aim for a holistic view that captures the composite effect that occurs through the interaction between perceived, conceived and lived spaces" (Jansson, 2013: 283). Jeg bliver optaget af at designe undersøgelsen således, at jeg kan spore de måder, hook-up apps indgår i brugernes umiddelbare, sanselige verden, i cirkulationen af kulturelt kodede forestillinger om f.eks. intimitet, samt

hvordan medier indgår i hverdagsliggjorte intime praksisser. På baggrund af denne sammensatte vidensinteresse vælger jeg at trække på det etnografiske metodiske og analytiske perspektiv, hvori jeg genkender Janssons multiple vidensinteresse:

The ethnographer observes behavior, but goes beyond it to inquire about the meaning of that behavior. The ethnographer sees artefacts and natural objects but goes beyond them to discover what meanings people assign to these objects. The ethnographer observes and records emotional states, but goes beyond them to discover the meaning of [...] feelings. (Spradley, 1979: 6)

Jeg orienterer mig i medieetnografien, som den udviklede sig igennem 1980'erne og 1990'erne (se f.eks. Meyrowitz, 1985; Morley & Silverstone, 1990; Drotner 1993,1994), og i dens senere mutationer, navnlig virtuel etnografi (Hine, 2000), sanseetnografi (Pink, 2001), digital etnografi (Murthy, 2008) og netnografi (Kozinets, 2010). Det er dog ved at vende tilbage til James P. Spradley og dennes 'Grand Tour Questions' (Spradley, 1979: 86), at jeg videreudvikler den mobile etnografiske go-along-metode (Kusenbach, 2003) til, hvad jeg i artikel C kalder en 'medie-go-along'. Kusenbachs metode har jeg forinden diskuteret med min ph.d.-kollega Maja Klausen, som anvender go-alongen til at studere geo-caching-fænomenet (Klausen, 2014). Metoden udvikledes altså i dialogen mellem flere forskellige inspirationskilder. Registreringen af denne bevægelse i den etnografiske forskningscyklus (Spradley, 1980) er ikke en ligegyldig mellemregning, men vidner bla. om hvordan de teoretiske rammer som viden produceres indenfor, bliver til i tæt samspil med lokale vidensfællesskaber.

Afhandlingen indskriver sig i en kritisk og feministisk vidensdiskurs på den måde, at jeg i studiet af subaltern liv og praksis, orienterer mig mod de subjektiveringsprocesser der udelukkende tildeler bestemte homoseksuelle intimitetspraksisser en udgrænset eksistens, en viden som er nyttig for de mennesker som mærker udgrænsningens konsekvenser. Afhandlingen og artiklerne opererer dermed i tillæg til typiske humanistiske validitetskriterier med 'validitet-som-fortaler' (validity-as-advocacy i Altheide & Johnson, 2011: 585). For at understøtte denne validitet forsøger jeg hvor det er muligt, at bringe deltagernes stemmer, deres kontekster og taleudgangspunkter frem i

teksten. Fokusset på denne opløftende repræsentation informerer således også valget af det kritiske medialiseringsperspektiv fremfor andre medialiseringsperspektiver. Undersøgelsens validitetskriterier er altså ikke en afgrænset proces, men informerer løbende teoretiske og analytiske valg.

Relateret til spørgsmålet om validitet findes der mere lokale spørgsmål om evidens. Her trækker jeg på 'analytisk realisme' (Altheide & Johnson, 2011), som antager, at der er en materiel verden, som kan undersøges i kraft vores handlinger og interaktioner i den, og som er grundlaget for individuelle og kollektive meningsdannelser (ibid.: 581). I lyset af mit personlige engagement i feltet vælger jeg, at afhandlingen løbende må repræsentere og reflektere over dette udgangspunkt. Det fører til, at artiklernes analyser ofte inkorporerer flere stemmer og tvetydigheder og forskydninger i mine egne positioneringer. Med denne strategi inviterer jeg læseren til fortolkning de steder, hvor analysens rækkevidde og præcision er begrænset. Med denne strategi opererer jeg delvist med et 'narrativt evidensideal' (evidentiary narrative) (ibid.: 585). Generelt anser jeg evidens som "part of a communication process that symbolically joins an actor, an audience, a point of view, assumptions, and claims about the relations between two or more phenomena" (ibid: 582). Evidens er dermed etableret, når læseren vurderer, at repræsentationer af personer, praksis, rum og teknologi igennem analyse er vævet overbevisende sammen med generaliserede og teoretiske udsagn og argumenter. Forskerens sammenføjning, eller manipulation, må selvfølgelig ske samvittighedsfuldt ud fra principper om transparens og grundighed. I det afhandlingens artikler opererer med forskellige vidensformål og på forskellige analytiske niveauer, må vurderingen af evidens vurderes i relation hertil.

I artikel A producerer jeg evidens for at cruisingpraksisser på grund af hook-up apps' specifikke materielle uigennemsigtigheder (opacities), opererer på tværs af tre 'intimitetskollaps'. Hvor artikel B bla. trækker frem personlige-historiske forhold som forklaringer for praksis, da arbejder denne artikel mere i bredden og sporer typiske praksisser og normer på tværs af flere interviews. I et kritisk medialiseringsperspektiv mindskes udsigelseskraften omkring den lokale omformning af et medies medialiserende kraft. Til gengæld skaber det et mere troværdigt udgangspunkt for at udtale sig om

hvordan begrebet intimitetskollaps er meningsfuldt på tværs af mennesker og liv, og hvilke variationer i intimitetskollaps der findes.

I artikel B producerer jeg evidens for udsagnet om, at domesticering af hook-up apps i ikke-monogame parforhold er et spørgsmål om løbende intimitetsforhandling, som i høj grad er bestemt af levede og historisk forankrede narrativer om, hvad der er god og dårlig intimitet. Artiklen benytter kritisk diskursanalyse til at undersøge normer som cirkuleres internt i forholdene, samt hvilke personlige-historiske bevæggrunde der er for disse. Det relativt ”dybe”, analytiske fokus på ganske få personer er krævet for at producere *narrativer* som har et sådant omfang og intern sammenhængskraft at de fremstår som ’narrativt tilstrækkelige’ udgangspunkter (’narrative adequacy’, se Gubrium & Holstein, 2014) for at koble de repræsenterede erfaringer med større socio-politiske strømninger.

I artikel C producerer jeg evidens for medie-go-along-metodens produktivitet, samt at det mobilitetsanalytiske perspektiv hjælper os til at forstå de måder, medier bruges på og føles. Denne produktion sker ved, at jeg reflektivt repræsenterer og analyserer interaktionen mellem mig, undersøgelsesdeltagerne og vores brug af hook-up apps.

I artikel D producerer jeg evidens for den etisk-analytiske metode, som jeg benævner ’intimt grænsearbejde’. Denne evidens trækker ligeledes interaktionen mellem forsker og deltager frem. Antagelsen om forskerens affektive investering sandsynliggøres i en feltnoteanalyse. På den måde søges forskerens personlige engagement i forskellige identitetskategorier sammenkædet med den måde, det etiske arbejde forhandles på.

Undersøgelsen: Tid, rum og tal

I et pilotstudie i Brighton i januar 2013 afprøver jeg en række metoder til indsamling af empirisk materiale. Af disse tæller deltagende observation, etnografiske interviews, deltagerdagbøger (Zimmerman & Wieder, 1977) og feltnoter (Emerson, 1995). Jeg afprøver rækkevidden for deltagende observation i en række besøg på værtshuse for homoseksuelle mænd. Jeg observerer og dokumenterer igennem noter på først en blok og sidenhen mere diskret på min telefon, hvordan barens gæster interagerer med deres

telefoner. Sideløbende logger jeg på hook-up apps og observerer, hvem der er i nærheden. I løbet af disse aftener går det op for mig, hvor lidt indblik denne tilgang giver i anvendelsen og særligt betydningen af hook-up apps. Derfor skifter jeg strategi og begynder at tale med de bargæster, som kigger på deres telefoner. Dette fører til uformelle gruppeinterviews omkring brugen af hook-up apps. Grundet høj musik kan jeg ikke båndede disse interviews, men må i stedet tage noter. Ved gennemlæsning antyder noterne en række interessante temaer, som dog kun strejfses. Ligeledes bekymrer det mig, at jeg ikke har dokumentation for, at deltagerne har givet informeret samtykke. Denne bekymring skærpes af, at mange af bargæsterne er alkoholpåvirkede. Det er på den baggrund, at jeg vælger at lægge større vægt på planlagte interviews, der foregår i optagevenlige situationer.

Afhandlingens empiriske materiale består af transskriptioner af lydoptagelser af 20 etnografiske interviews hvoraf 16 anvender 'medie-go-along'-metoden, samt af et arkiv med nyhedsartikler der omhandler eller berører hook-up apps. Interviewene varer 30-150 minutter og er løst organiseret omkring en række temaer, forskningsspørgsmål og tilhørende researchspørgsmål i spørgeguiden (se Bilag 3). Langt hovedparten af afhandlingens interviews og medie-go-alongs er produceret i London i perioden 1. september - 29. november 2014; resten stammer fra Brighton og København (1). Jeg bor i perioden i Østlondon imellem bydelene Shoreditch og Whitechapel. Det er i dette område, at jeg hovedsageligt er synlig for brugerne af hook-up apps, hvilket får den betydning, at de selvrekrutterede som oftest også har befundet sig i dette område (mere om dette i det følgende afsnit). Der er et enkelt duointerview, resten er solointerview. Desuden laver jeg opfølgende interview med to deltagere, inden jeg rejser tilbage til Danmark. Jeg haft kontakt med en række af deltagerne sidenhen, både igennem hook-up app'en, på e-mail og igennem andre sociale medier. Dette har dels været venskabelig snak, tilbagemeldinger på afhandlingens fremadskriden, samt i enkeltes tilfælde inddragelse i det analytiske arbejde.

Deltagerpopulationen har en umiddelbar høj aldersspredning, idet den yngste deltager er 22 og den ældste er 62 år gammel. Men den ganske lille forskel mellem

gennemsnitsalder (37) og medianalder (34) afslører, at deltagerne har en lille, venstreskæv aldersvariation.¹⁵ Jeg har således mestendels talt med mænd i første halvdel af 30'erne. Deltagerne var dermed som oftest på min alder (32 på det tidspunkt) eller lidt ældre.

Populationen er mangfoldig, hvad oprindelseslande angår. Otte kommer fra Storbritannien. Af europæiske lande er følgende repræsenteret: Tyskland, Frankrig, Italien, Grækenland og Schweiz. De resterende deltagere oprinder fra Thailand, Mexico, Brasilien, Thailand, Sydafrika og Canada. Oprindelsesland er her defineret som lande, deltagerne har boet i i deres formative år. Bemærk, at flere har flyttet, og at der derfor er flere oprindelseslande end deltagere.

Endelig er der også en vis spredning i etnicitet og hudfarve. Deltagerne er ikke blevet spurgt direkte om deres etnicitet eller race, idet dette i begyndelsen ikke var et eksplicit fokus for undersøgelsen. Da jeg derfor ikke kan opgøre etnicitet og race ud fra deltagernes egenmærkning, ville det være uproduktivt grænsende til det problematiske at gå i detaljer om dette. Men fra mit perspektiv anslår jeg, at i en londonsk kontekst er omkring 12 af deltagerne hvidt mærkede, omkring seks er brunt mærkede, og en enkelt fremstår som blandet eller for mig ubestemmelige.

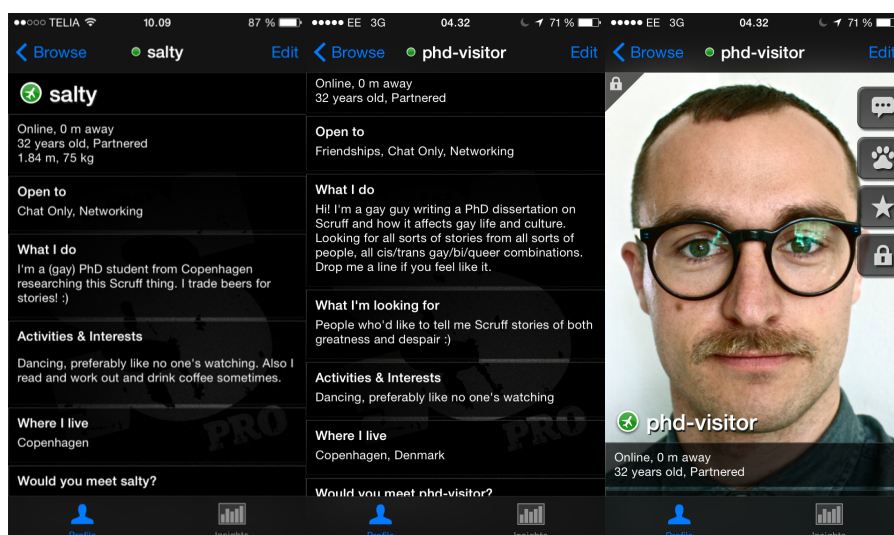
Nedslag i afhandlingens udvikling og afvikling

Rekruttering og interviews

Jeg rekrutterer deltagere på to måder: ved at afsøge hook-up apps for potentielle deltagere og kontakte dem direkte; og ved at præsentere forskningsprojektet på mine hook-up app-profiler (se Figur 3) og opfordre interesserede brugere til at henvende sig. Min brugerprofil fungerer både som "digital krop", med hvilken jeg er til stede, og som "opslagstavle", som kan distribuere informationer til brugerne af det givne digitale miljø. På denne måde bliver det muligt for mig at kombinere selvsektion med mere strategisk

¹⁵ "Hvis skævheden er negativ (venstreskæv), vil fordelingen have vægten til højre og halen til venstre, og medianen vil generelt være større end middelværdien" ("Skævhed og topstejlhed," 2008)

udvælgelse af undersøgelsesdeltagere. Da afhandlingens eksplicite fokus er på brugen af hook-up apps, giver det mening at rekruttere direkte i en sådan app, fremfor f.eks. at indrykke en annonce i et LGBTQ-målrettet magasin. Tilstedeværelsen i app'en medfører, at jeg løbende får henvendelser fra personer, hvoraf flere udtrykker interesse for at deltage, og som ønsker at tale om temaer, de finder vigtige.

Figur 3: Privat profil ændret ad flere omgange til at reflektere forskningsformål

Rekrutteringen foregår ved, at jeg som forsker ”hænger ud” og ”lurker” (Nonnecke & Preece, 2003) i det digitale miljø. Jeg afsøger brugerprofilerne for variationer, der kunne indikere, at brugerne identificerer sig forskelligt og har forskellige erfaringer og normer. Scruff-interfacet tilskynder således brugerne til at dele deres grundlæggende demografi, kropstype, seksuelle præferencer, feticher m.m. I løbet af undersøgelsen tilbyder der sig muligheder for rekruttering vha. snowballing (Bijker, 1997), dvs. at deltagere anbefaler mig til personer i deres netværk, som de finder relevante for undersøgelsen. På den måde ”ruller” selektionen fra forskellige udgangspunkter og i bestemte retninger og løbebaner. Her opstår der en blød stiafhængighed mellem min initiale selektion og dem, som rekrutteres af deltagerne selv.

Rekruttering igennem app'en har en række begrænsninger, af hvilke dets erfaringsmæssige rækkevidde er af særlig relevans i denne afhandling. Ved i høj grad at rekruttere igennem hook-up apps gives næsten udelukkende stemme til *nuværende* brugere af hook-up apps, alt imens ikke-brugere forbliver usynlige. Dette strider på sin vis

imod afhandlingens ikke-mediecentriske forskningsperspektiv. Metoden udelukker ikke-medierelaterede erfaringspositioner fra det multiple (multi-sited) felt (Marcus, 1995) og tillader omvendt et fokus på intimitetskulturer, i hvilke hook-up apps spiller en aktiv rolle. Narrativer om hook-up apps' placering i en bredere, homoseksuel intimitetskultur dukker stadig op i empirien, men bliver ensidigt italesat af de, hvis intime liv er medialiserede. Dermed mindskes repræsentationen af de personer og perspektiver, som trods medialiseringen af intimitet og forsøger at leve intime og seksuelle liv uafhængigt af hook-up apps. Her må det understreges, at afhandlingens forskningsdesign er en pragmatisk afbalancering af en lang række vidensinteresser. Det ellers meningsfulde perspektiv er i afhandlingen blevet tilsidesat for i stedet at fokusere på andre ikke-mediecentriske sporinger: navnlig dem, der går på tværs af digitale og byggede rum, temporalt igennem personlige biografier og imellem mediematerialiteter og normer for intimitet.

Grundet det intime emne ligger det mig på sinde at skabe et trygt rum for deltagelse. Jeg trækker på det etnografiske interview (Spradley, 1979) som en model for den måde, interviewet skal forløbe relativt ustruktureret og i en uformel tone. Denne fremgangsmåde anvendes i forventningen om, at dybden og rigdommen i brugernes udsagn svækkes, hvis interviewets forløb dikteres af mange foruddefinerede spørgsmål og interesseområder. Interviewformens relative åbenhed understøtter etableringen af et intimt rum, men samtidig indstiller jeg mig på, at hvert interview ikke kommer til at afspejle alle interviewguidens tematiske områder. Interviewenes tematiske mobilitet muliggør også, at jeg i min spørgeguide opererer med en større mængde tematikker end i det strukturerede eller semistrukturerede interview, hvor alle emner skal berøres. Jeg er særligt optaget af graden, og den løbende justering, af kontrol med interviewdiskursen. Dette fokus er direkte formuleret i medie-go-along-metoden, hvor jeg skelner mellem forskellige 'indbydelsesformer', der beder deltageren om enten at tage eller afgive kontrollen med samtalen og navigationen i app'en.

Transskribering og kodning

Transskribering af optagede interviews muliggør, at forskeren analytisk kan bearbejde en større mængde materiale ad gangen. Forskeren kan i modsætning til aflytning af en optagelse vælge forskellige læsestrategier, alt efter analysens vidensinteresse, og digitale

transskriberinger udbygger mulighederne for søgning og kodning og, i sidste ende, analyse. De måder, som lydoptagelsen transskriberes på, kan varieres alt efter, hvilken del af ytringen som forskeren er interesseret i. Sprogforskere er interesseret i måden, noget bliver sagt på, og vil derfor typisk vælge en transskriberingsstrategi, som bibeholder samtlige pauser, omformuleringer, sproglige fejl, tonefald osv. Strategien kaldes i litteraturen for 'fuld transskribering' (Davidson, 2009). Andre forskere vil være mere interesseret i udsagnene som refleksioner af handlinger og erfaringer og tage dem som vidnesbyrd fra en verden, som forskeren ikke har kunnet observere selv. Til denne tilgang ville en meningskondenseret transskriberingsstrategi uden f.eks. pauser, tøven eller omformuleringer være passende, idet analysen alligevel ville eliminere disse "støjende" elementer. I lyset af afhandlingens etnografisk-inspirerede vidensinteresse skal transskriberingen facilitere analyser af både interaktion med den materielle verden, og de meningstilskrivninger og følelser, som knyttes til denne verden. Jeg undersøger således deltagernes udsagn som narrativer, der både kan analyseres for deres udsagn om den materielle verdens indretning, samt igennem selve narrationens form og forløb give indtryk af meningstilskrivningen (Ochs & Capps, 1996). På baggrund af dette har jeg valgt at transskribere på den måde, at de fleste "omveje" og omformuleringer kommer med i deres fulde form, hvilket jeg mener kan være nyttigt i analysen af den måde, deltageren forholder sig til den gængs situation. Jeg markerer kun større pauser og andre brud i det sproglige flow. I forbindelse med medie-go-alongs tilføjer jeg i hårde klammer afgørende observationer af, hvilke dele af interfacet de interagerer med, for på den måde at give afgørende kontekst til deres narration. Disse kommentarer henter jeg fra hukommelsen, nogle gange understøttet af skærbilleder som er taget undervejs i medie-go-alongen.

De etnografiske interviews og medie-go-alongs leder til store mængder transskriberet tekstmateriale, som jeg samler i analyseprogrammet Atlas.TI. Dette bliver udgangspunktet for min forberedelse af både materiale og mig selv til det analytiske arbejde. Atlas.TI hjælper mig således til at se ligheder, forskelle, anomalier, mønstre og relationer (Silver & Lewins, 2014: 158), som er grundlaget for den videre teoretisk-analytiske bearbejdning.

I behandlingen af det empiriske materiale har jeg i løbet af afhandlingen anvendt en abduktiv strategi, hvor både induktive og deduktive processer indgår. God etnografisk forskning anvender aktivt den reflektive bevægelse mellem teori og empiri, forestillinger og erfaringer. At forsøge at fastfryse et udgangspunkt i en af disse poler er vilkårligt og vildledende. Her finder jeg det mere produktivt at beskrive afhandlingens databehandling som bevægelser mellem 'konceptuelle' og 'mekaniske opgaver' (Kelle, Sibert, Shelly, & Huber, 1995: 115). Konceptuelle opgaver knytter an til produktionen af analyser og beskriver den måde, som læsning, orientering i data o.l. fører til produktionen af strukturerede produkter som koder eller tekster. Mekaniske opgaver knytter omvendt an til omformningen af generaliserede strukturer på systematisk vis vha. allerede etablerede anvisninger. Appliceringen af en kode eller et tema på et empirisk materiale er et eksempel på en mekanisk opgave.

I spørgeguiden (Bilag 3) fremhæver jeg en række temaer og spørgemåder, som jeg forudser kan producere udsagn, der analytisk kan dække disse temaer. Jeg forsøger med disse konceptuelle greb at rammesætte interviewsituationen således, at materialet afspejler disse interesser. For at kunne iværksætte analyserne har jeg dog en række mekaniske opgaver foran mig: Jeg må lave brugbare lydoptagelser af interviewene, herunder finde steder som er støjfrie nok til, at stemmerne går klart igennem, men offentlige nok til at både jeg og deltageren føler, at det ikke bliver for grænseoverskridende. Derefter transskriberer jeg materialet. Som vi har set, er denne proces ikke bare mekanisk men må informeres af mere abstrakte idéer om, hvad der udgør et analytisk potent, skriftligt materiale. Herefter følger den mekaniske opgave, det er at samle tekstmaterialet, hvilket jeg benytter Atlas.TI til. Det indledende kodningsarbejde består i mit tilfælde af både mekaniske og konceptuelle opgaver. Kodning er altid et spørgsmål om fortolkning, enten af allerede etablerede temaer eller i fremhævelsen og beskrivelsen af nye temaer, som man opdager i materialet. Med dette i mente kan den indledende kodning af hele interviewet alligevel beskrives som mekanisk, idet det er et forudset og nødvendigt skridt for at kunne arbejde analytisk med de allerede etablerede temaer.

I løbet af interviewarbejdet bliver jeg opmærksom på, hvordan mine indledningsvist relativt vage idéer om at lave medie-go-alongs producerer interessante interaktioner med

deltagerne og deres hook-up apps, men at der er en vis varians i de måder, som mine medie-go-along-anslag modtages. I kortlægningen af mobile og digitale metoder bliver jeg opmærksom på en tendens til at operere med mere eller mindre eksplicite normative dikotomier mellem naturlige/unaturlige omgivelser og uforstyrrede/forstyrrede subjekter (se f.eks. Kusenbach, 2003; Nielsen, Clemmensen, & Yssing, 2002). Fra dette teoretiske udgangspunkt udvikler jeg en konceptuel arbejdsdikotomi mellem "det naturlige" og "det kunstige". Herfra bliver det da en mekanisk opgave først at identificere og kode de steder i teksten, hvor der forekommer go-along-lignende adfærd, og dernæst kode disse til enten at være foranlediget af naturlige eller kunstige invitationer. I løbet af dette arbejde, og ved at læse op på bevægelserne indenfor den klassiske etnografi (Hammersley & Atkinson, 1983), vælger jeg i stedet at arbejde med kategorierne "åbne invitationer" og "tematiske invitationer".

Kodningsarbejde er en dynamisk proces som kan beskrive som en penduleren imellem induktive og deduktive positioner og imellem mekaniske og konceptuelle opgaver. For at vise, hvordan det kvalitative analyseprogram understøtter og automatiserer disse processer, vil jeg fremhæve arbejdet med artikel B. På dette tidspunkt har jeg kodet og gennemlæst materialet en del gange, og har derfor en mere intim fornemmelse for mulige analytiske perspektiver. Idet jeg skriver artiklen sammen med Michael Nebeling, bliver en mekanisk opgave at udskille de dele af materialet, som er relevante for analysen, og lade resten forblive utilgængeligt for ham. Her opstiller jeg to kriterier: Første kriterium er, at han selv skal kunne generere en forståelse for, hvem deltagerne "er". Dette byder mig at kode i større "bidder", med mere kontekst end hvis jeg udelukkende skulle kode til mig selv. Det andet kriterium er, at det kodede skal være relevant for artiklens allerede etablerede tema, som er brugen af hook-up apps i forbindelse med ikke-monogame forholdspraksisser. På baggrund af disse kriterier samler jeg relevante, allerede etablerede koder og lader Atlas.TI udvælge tekstmateriale, der svarer til disse. Denne fremgangsmåde trækker således på tidligere kodningsrunder. Idet jeg siden da har fået dybere teoretisk forståelse for domesticeringsprocesser og intimitet, er der en risiko for, at kodningen ikke modsvarer dette. Derfor udfører jeg en række mekaniske søgeopgaver for at minimere risikoen for, at relevant materiale fravælges. Således søger jeg efter en række kodesynonymer og inkluderer disse i det endelige

materialeudsnit. Tilsammen udgør dette det datamateriale, som Michael Nebeling og jeg nærlæser og analyserer for til sidst at skrive artiklen.

Hybride og mobile analysestrategier

Afhandlingens selektion og selvselektion af deltagere er tæt forbundet med min placering i hook-up app'en. Samtidig er undersøgelsen designet til at bringe mig ud af min vante geografi og i kontakt med nye medierede og byggede miljøer. Dette designvalg er truffet i anerkendelsen af, at jeg studerer et fænomen, som jeg ikke bare tager del i, men som er knyttet tæt sammen med min selvforståelse som homoseksuel mand. Projektets tilblivelse og "drive" er baseret på nogle grundlæggende mediefaglige og emnemæssige interesser, som igen kan spores tilbage til henholdsvis min akademiske og homokulturelle løbebane. Min interesse for medialisering, intimitet og homoseksuel kultur må forstås i lyset af mit specialearbejde med at kortlægge og typificere geolokative medieteknologier, mine personlige oplevelser som en ofte usynlig, seksuel minoritet, og heraf min interesse for, hvad det betyder for homoseksuelles mulighedsrum at kunne benytte digitale medier til at finde seksuelle og/eller romantiske partnere. Jeg er således både investeret som forsker og som subjekt, der begge er del af det studerede felt. Snarere end statiske positioner og identiteter, opfatter jeg disse erfaringsmæssige udgangspunkter og identifikationer som mobile og i dialog med hinanden. Dette informerer den måde, jeg søger at navigere det etnografiske insider/outsider-skel. Om skellets relativitet og betydning skriver Jenkins:

[...] in encounters between 'insiders' and 'outsiders' – which is [...] always relative, a matter of point of view – when insiders come to see themselves, in the internal-external dialectic of collective identification, as belonging, there is a constant interplay of similarity and difference. As symbolic constructions, each is imagined. In their consequences, however, neither is imaginary. (Jenkins, 1996: 147)

Insider/outsider-dikotomien som symbolsk konstruktion har i løbet af undersøgelsen været omdrejningspunkt for modstridende adskillelses- eller forstyrrelsesprocesser. Følgende overvejselsers narrative inkohærens afspejler, hvordan erfaring og teoretiske

indsigter ikke "rydder bordet" og skubber forskningen i en bestemt retning, men nærmere, at erkendelser forplanter sig mere lokalt og momentant.

I et forsøg på at håndtere dynamikken mellem den følende insider og den tænkende outsider finder jeg tidligt i processen stor inspiration i begrebet om 'hybridt rum' (de Souza e Silva, 2006) og det 'hybride selv' (Ess & Fossheim, 2013). Disse peger på henholdsvis *rum* og *selvet* som uproblematiske heterogene sammenføjninger. For Ess og Fossheim rummer det hybride selv både det moderne, individualiserede selv og en relationel selvforståelse, som de sporer tilbage til bl.a. feudale samfund. Jeg forsøger i første halvdel af ph.d.-forløbet at anvende begrebet til at forstå min position ift. både forskerkolleger og undersøgelsesdeltagere og begrebsliggøre min ambivalente position som en *hybrid*. Ved at arbejde mere indgående med feministisk og queer teori begynder jeg dog at anskue hybriditetstænkning som problematisk. Haraways førømtalte udforskning af det kritiske potentiale i denne koblingsproces er hverken realiserbar i de Silvas eller Ess og Fossheims optikker. Grundlæggende er hybriditetstænkning foranlediget af en erkendelse af en dikotomis problematiske stabilisering og grundlæggende essentialisering af et bestemt erkendelsesmæssigt register. Dette bærer et kritisk potentiale, som dog frafalder i anden omgang, når disse positioner konsolideres i en ny stabil entitet, nemlig hybriden. Her bliver jeg i forskningsprocessen kritisk overfor, om denne ligevægt løser de erkendelsesmæssige problemer, som den påpeger, ved de facto at producere en ny position. Denne "mellemposition" synes for mig at forblive indenfor den konkrete dikotomis vidensområde og -metode, i stedet for at transcendere den. Det bliver i praksis endnu en stabilisering, som skjuler mediernes relation til subjektets tilblivelse og praktisering, og ultimativt dets potentiale for ændring. Denne videnskabsteoretiske erkendelsesproces ansporer mig til at søge mod mobilitetsteori, idet jeg her finder en måde til at beskrive fænomener i termer, der rækker udover online/offline- og medie/materialitet-dikotomierne.

Følgende eksemplificerer, hvordan bevægelsen fra hybriditets- til queer- og mobilitetstænkning forløber ujævnt og i ryk, frem for ensrettet og uniformt. Da jeg skriver analysen til artikel C, bliver jeg bekymret for, om jeg repræsenterer og analyserer en ikke-binær, trans* undersøgelsesdeltagers udsagn og handlinger på en forsvarlig måde. Derfor beder jeg både deltageren selv, samt min fagfælle Mons Bissenbakker, reflektere over

fremstillingen. Den transkønnede deltager kan generelt genkende sig selv, men ønsker, at jeg anvender feminine frem for ukønnede pronominer. Mons Bissenbakker problematiserer følgende analyse:

The drive to parody the hateful 'no-lists' ubiquitous at least in gay targeted dating services, can be understood as driven by the tension between the static desire discourses that they display, and her experience and expression of sexuality and gender as somewhat performative and fluid.

Til dette føjer Mons Bissenbakker over et par e-mails et par kommentarer, som vi sammen har sammenskrevet til følgende:

Jeg tænker på, om "flydende" det er hendes eller din betegnelse? Og også hvad en sådan betegnelse indebærer? "Flydende" og "til forhandling" er nogle floskler, man jo tit får klistret på sig som transperson. Ikke at jeg egentlig er uenig i, at ens identitet også kan være, dét. Det er bare markant at det flydende, som i princippet gælder for alle, altid lige præcis skal nævnes hos transpersoner.... (e-mails modtaget den 2. og 5. oktober 2015)

Dette er et eksempel på hvordan refleksiv forskningspraksis kan trækkes ind i og informere analyse- og fremstillingsarbejdet. Således påpeger Bissenbakker, hvordan min initiale analyses formuleringer vækker mindelser om typiske iscenesættelser af transpersoners identitet som flydende, men derudover komplet uspecificeret. På den måde lader jeg transpersonen tjene som en baggrundsfigur der giver kontrast til og dermed fremhæver den fuldt formede og (over)determinerede ciskønnede figur. Jeg bringes på sporet af Tobias Rauns arbejde med denne problematik. Han viser, hvordan dette er en tendens i feministisk litteratur og forskning, og sporer, hvordan en række forskere "are using the trans life-story narrative to 'expose' heteronormative structures, which [...] results in an instrumentalized and truncated reading of trans" (Raun, 2014: 15). Udover det problematiske i at udlicitere queerness til transpersoner, så standser beskrivelsen ved konstateringen af det flydende. Artiklens formål er ellers netop at

udfordre dikotomisk og hybriditetsbåret analyse og i stedet undersøge interviewdeltagernes tilstedeværelse som mobiliteter. Den reflektive inddragelse af undersøgelsesdeltagere såvel som kolleger i den skriftlige fremstilling hjælper mig til at korrigere for analytiske tilbøjeligheder som jeg ellers på et intellektuelt og teoretisk plan allerede havde afvist.

Flirtens etik: magt og muligheder i deltagende observation

Undersøgelsens ambivalente udgangspunkt ses ikke bare i min løbende genforhandling af insider- og outsiderpositioner, men også i min tilgang til at studere og repræsentere et kulturelt felt. Jeg vælger hverken udelukkende at beskrive deltagernes eget sprog og forståelser af felten eller at lade dem optræde som analytiske enheder, som undersøges igennem et eksternt givet teoretisk rammeværk. Min skriveposition er ambivalent og uforløst, på én og samme gang insisterende på det politiske i at frembringe alternative intimiteter på deres egne vilkår, samtidig med at jeg forbeholder mig retten til at analysere disse udfra perspektiver, som ikke er integreret i, eller sanktioneret af, de undersøgte selv.

Kritisk teori informerer generelt min tilstedeværelse og navigation i felten, samt de måder feltet skriftligt fremstilles på. Om queer etnografi og cyberetnografis kritiske potentiale i internetbaseret forskning skriver Chris Ashford:

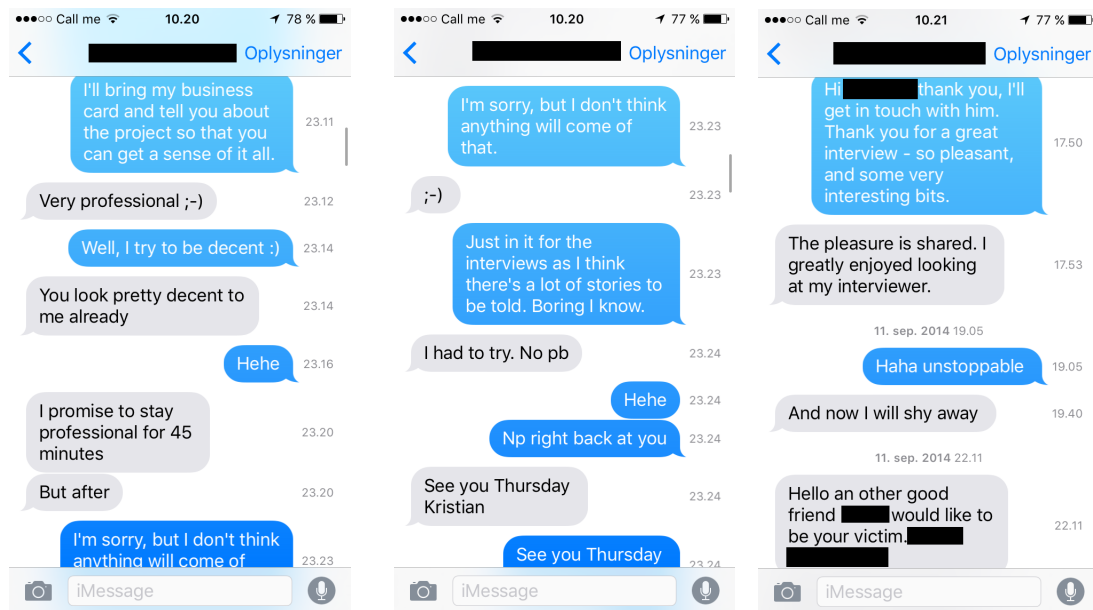
Today's 'cyber-ethnographies' (Davis, 2009, p. 52) offer an opportunity to explore 'sex' and/or 'sexuality' at close quarters without engaging in corporeal acts of sex. Queering the body in cyberspace has become routinised and yet our responses to that and wider 'cyber-ethnography' issues remain under-explored. (Ashford, 2009: 304)

"Cyberetnografi" specifikt, og internetbaseret, kvalitativ forskning generelt, queerer/underliggør etablerede rumlige og identitetsmæssige dikotomier, selv i studier, der ikke specifikt italesætter dette. Ashford antyder, at denne dikotomi i høj grad må forstås som normativ frem for deskriptiv. I felten forsøger jeg fra starten at queere min tilstedeværelse ved at tænke den udfra et *performativt perspektiv*. Som jævnlig bruger af

de hook-up apps, jeg vil studere, vælger jeg at performe en "genindtræden". Fremfor at oprette en forskningsprofil dedikeret til formålet opdaterer jeg, som optakt til mit feltarbejde, min eksisterende profil, så den afspejler det forskningsorienterede blik. Jeg bibeholder mit gamle brugernavn. Alle mine kontakter, de som før har interageret med mig, og de som kan genkende mit ansigt fra "miljøet" i København og verden rundt, vil kunne genkende brugernavnet og de grundlæggende interesse-tilkendegivelser som identiske med profilens tidligere form. Samtidig vil de møde en ny profil, som markerer sig som en homoseksuel forsker, der søger ikke-seksuelle møder over en øl. Et mål med denne ambivalente forskerposition er at performe en slags omvendt 'respectability politics' (Higginbotham, 1994), hvor jeg i denne "springen ud" som forsker for mit netværk håber at give dem indtryk af, at jeg ikke løber fra min kropslige viden og det lokale, homokulturelle fællesskab. Samtidig ønsker jeg, at den uformelle tone giver mulige deltagere opfattelsen af, at jeg er en tryk person at henvende sig til. Dermed anvendes insiderpositionen også som kommunikationsværktøj. Den opføres *strategisk* for at afspejle min opfattelse af, at min kropslige og praktiske viden trods alt er et værdifuldt udgangspunkt for videnskabelig intervention.

Det strategiske kan ses i den videre transformation i profiltæksten. I løbet af feltarbejdet i London vælger jeg at ændre profilen yderligere, så den fremstår mere "forsker-agtig": Brugernavnet bliver mere deskriptivt (phd-visitor), og jeg specificerer en mere inklusiv målgruppe ("all cis/trans gay/bi/queer combinations") og afhandlingens emne ("...dissertation on Scruff and how it affects gay life and culture"). Ved at specificere profiltæksten forsøger jeg ydermere at kontrollere, hvad man kan kalde balancen mellem flirt og forskning; et balancearbejde, som den følgende beskrevne situation illustrerer.

I forbindelse med det daglige arbejde med at lurke online har jeg hele tiden en række chats kørende med potentielle deltagere. Nogle af disse chats er mærket af, at deltagerne komplimenterer mig, eller på anden måde flirter. Et eksempel herpå er udvekslingen i Figur 4, som finder sted i en SMS-udveksling umiddelbart før og efter et etnografisk interview.

Figur 4: Flirt i feltarbejdet

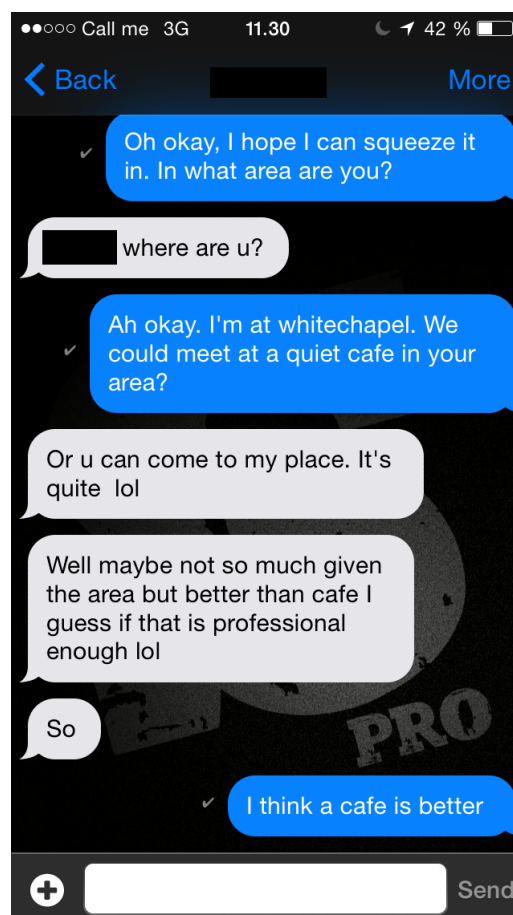
Deltageren forsøger at flirte både inden og efter interviewet, og han skifter hurtigt imellem positionerne. Ved at droppe insider/outsider-analysen og i stedet orientere sig mod samtalsens "mobiliteter" imellem seksuelle og erkendelsesorienterede modi, da bliver det muligt at tænke over den *måde*, hvorpå flirt indgår i forskningsprocessen, og hvordan det indvirker på den. I dette tilfælde synes deltageren at glide ubesværet ind og ud af disse modi, uden indikation af nogen form for skam eller irritation når han møder min afvisning. I situationen vælger jeg at anlægge en klart afvisende, men munter tone. Dette afspejler mit ubehag ved tanken om at skulle overskride denne grænse, samtidig med at jeg fortsat ønsker at bibeholde samarbejdet og "den gode stemning". Tilsammen udmunder disse to navigationer i snowballing.

Jeg forkaster et perspektiv, der markerer flirt i forskningssituationen som en udelukkende forurenende, etisk uforsvarlig handling. I stedet søger jeg i reflektive samtaler med undersøgelsesdeltagere at forstå, hvordan mødet mellem flirt og forskning føles, og herunder, hvad de etiske konsekvenser er. Således konfronterer jeg i en opfølgende samtale Fawad med hans vedholdende facon. Mens han scroller ned over vores indledende chat på Scruff, reflekterer han over sin umiddelbare oplevelse af at se mig derinde:

'Okay well that's an interesting image. Is it true. Is he a real guy who's actually doing a PhD and research?'. Both were interesting. I thought: 'Oh, well, if he's the real thing that's interesting, an interesting subject. And if he's not, maybe it's a fantasy for him to be the professor having pupils coming to him. I thought: 'that could be interesting too – let's see how it goes' (Fawad)

Udsagnet om "let's see how it goes" underbygger min oplevelse af hans kommunikative mobilitet som en opportunistisk og fleksibel tilgang til hook-up app-medierede møder. En lignende fleksibilitet og opportunistik kan spores i Haralds overvejelser omkring vores indledende kontakt online. Følgende feltdagbogsindlæg og Figur 5 tegner situationen op:

Så kommer vi ind på etik. Jeg spørger ind til om det her med at rekruttere folk igennem app'en er okay. Vi taler om vores interaktion og hvad han tænkte om det. På et tidspunkt spørger han, da vi er ved at aftale hvad der skal foregå, om ikke jeg bare kommer over til ham, om det ikke var nemmere at foretage interviewet der. Og der svarer jeg så at det er bedre hvis vi gør det på en café eller hvis vi går en tur. Han sagde: 'From that answer I will know', underforstået at hvis jeg havde sagt: 'Ja, lad os bare mødes hjemme' så ville han mene at det var uprofessionelt, og afledt deraf ville han så mene at der var grund til at tro at jeg nok ville noget mere. 'And I'd be equally if...' sagde han og smilte, som i at det ville være helt fint hvis der skete noget mere. Og han siger også: 'You can't trust what people say' (feltnote)

Figur 5: Forhandling af sted for interview

Begge samtaler antyder, at de etiske spørgsmål, en forsker må stille sig, når denne indgår i flirtende kommunikation, inkluderer spørgsmål om, hvorvidt kommunikationen er kontekstuel passende, såvel som typiske spørgsmål om intention og ærlighed. Hvis hook-up apps tjener som 'safe spaces' for homoseksuel flirt og intimitet, og hvis deltagerne er komfortable med afvisning og uigennemskuelige interesser, da synes en forskers rigide afvisning af ambivalens og flirt at motiveres mere af dennes respekterbarhed i forskningsverdenen end af egentlig omsorg for sine deltagers behov. Dermed ikke sagt, at enhver bruger af hook-up apps udviser samme fleksibilitet i mødet med forskeren, og at trække på intime registre i alle tilfælde er forsvarligt. Pointen er snarere omvendt, at forskeren må være lydhør over for de måder, hvorpå feltet reagerer på dennes tilstedeværelse, og hvordan forventningen til insider- og outsiderpositioneringer er. I mit tilfælde mødte jeg ingen modstand mod min tilstedeværelse, og ingen udtrykte negative følelser omkring min tilstedeværelse, kommunikative metoder eller forskningsmål.

KONKLUSION

I denne konklusion vil jeg besvare de to forskningsspørgsmål og deres fire underspørgsmål, som jeg stillede i afhandlingens indledning. Lige fra første dag som ph.d.-studerende har mit formål med afhandlingsarbejdet været at udvikle vores forståelse af den måde hook-up apps bliver betydningsfulde for homoseksuelle mænd. På linje hermed gik det tidligt op for mig, at jeg f.eks. ikke ville lave et komparativt studie mellem seksuelle majoritets- og minoritetsidentifikationer. Jeg vurderede at en inklusion af majoritetspopulationen ville andetgøre de homokulturelle formationer, hvis ikke i min egen tekst, så i akademia og ikke mindst i civilsamfundet. Ydermere designede jeg undersøgelsen på denne måde med det klare mål at undgå forskelsudviskende, mediecentreret medieforskning. Med ønsket om at operere med medieteorier, som er åbent for forståelser af marginaliserede medielivspraksisser som andet end ubetydelige afvigelser fra mediers antagede universelle "effekt", blev den kritiske medialiseringsteori et attraktivt felt at operere i og bidrage til. Disse overvejelser giver baggrunden for, hvorfor 'intimitetens medialisering' er afhandlingens primære teoretiske konstruktion. Et andet formål har været at vise, hvordan intimitet som analytisk prisme er nyttig i udredningen af de måder hvorpå vores nye medier på den ene side understøtter bestemte måder at være intim på samtidig med at de på nye måder forstyrrer forestillinger om, hvad intimitet og ikke-intimitet er.

Denne antologiske afhandling har spurgt: *Hvordan medialiserer hook-up apps homoseksuelle intimitetskulturer? Hvad er de forskningsmetodiske og -etiske konsekvenser af at forske i homoseksuelle intimiteter, som de fremstår i og med hook-up apps?* For at svare på dette har jeg formuleret underspørgsmålene A, B, C og D, og deres besvarelse er hovedsageligt blevet adresseret i de tilsvarende nummererede artikler. Jeg vil i de følgende kortfattede besvarelser af indledningens spørgsmål A, B, C og D dels trække på artiklernes konklusioner og dels inddrage relevante fund på tværs af artikler og rammetekst.

Spørgsmål A: Hvordan former hook-up apps homoseksuelle mænds intimitetskultur?
Grundet behovet for at forhandle seksuelle synligheder, som muliggør homoseksualitet og

begrænser sociale og kropslige risici, har mandlig, homoseksuel intimitetskultur en dyb tradition for at blive til i relation til materielle-rumlige indretninger, heriblandt medier. I den udstrækning, at vi kan sætte lighedstegn mellem homoseksuelle identifikationer før og nu, da er denne intimitetskultur i høj grad medialiseret. Således er intimitet ofte utænkelig uden inddragelsen af bestemte medie-materielle forhold; normerne for homoseksuel seksualkultur er mærket af og indtegnet i de rum og medieteknologier, som anvendes; og hvad der anses for intimitetspraksis er genkendelig på tværs af historiske cruising-steder (offentlige toiletter, kontaktannoncer, hook-up apps), samtidig med at de specifikke kropslige måder, cruising gøres på, forskydes alt efter hvilke aspekter, som teknologiens affordances privilegerer og sætter i forgrunden. Således er medierelaterede intimitetskollapser intet nyt fænomen, men med hook-up apps sættes i hvert fald tre kollapser i forgrunden: et mellem umiddelbarhed og planlægning, et mellem organiske og repræsentationer af lystobjekter og endelig et mellem personlige og sociale måder at betragte/kigge på. Sammenlignet med tidligere, intime medieteknologier er disse kollapser i særlig grad formende for de studerede, homoseksuelle mænds intime liv. Medialiseringen af intimitet i forbindelse med homoseksuelle mænds brug af hook-up apps er generelt mærket af disse kollapser som noget, den enkelte bruger må forholde sig til og navigere. Denne navigation, eller formning, er et socialt anliggende og sker i henhold til varierende intimitetsscripts. Dette leder over i besvarelsen af det følgende spørgsmål.

Spørgsmål B: Hvordan varierer medialiseringen af intimitet imellem forskellige grupper af homoseksuelle, mandlige hook-up app-brugere? Der er stor forskel på hvordan intimitetskollapser, som knytter an til brugen af hook-up apps, håndteres. Således tilbyder tilhørsforhold til sociale grupperinger, personlige livsforløb og affektive sindstilstande forklaringer på, hvordan disse medialiserende kræfter formes. Både singlemænd og mænd i forhold oplever, at de må kontrollere teknologisk-foranledigede synligheder i relation til deres intimitetsforestillinger for at få hook-up apps til at "føles rigtigt". Jeg identificerer, hvordan singlemænd er optaget af at markere de oplevede intimitetskollapser som enten uproblematisk og mulighedsfremmende i kraft af det performative spillerum for f.eks. "chasing"; eller som problematiske "afintimiserede" forhold, idet de besværliggør eller ligefrem umuliggør praksis, som stemmer overens med deres intime scripts.

For mænd i ikke-monogame forhold forskydes spørgsmål om intimitet til at dreje sig om de nye digitale synligheder, som opstår imellem partnerne og deres potentielle seksuelle partnere. Nogle søger at stabilisere uplanlagte synligheder ved at folde dem ind i legende interveillance-praksisser (Jansson, 2015). Dette gøres for at bringe hook-up apps i overensstemmelse med deres homonormative intimitetsforståelse, som er relateret til ønsket om at indgå i en neo-liberal indfoldning af homoseksuelt liv i hegemoniet. For at kunne indgå i dette kræver det af dem at de reproducerer typiske forestillinger om den private sfære.

I modsætning hertil identificerer jeg andre måder, hvorpå de medialiserede intimitetsvilkår formes i overensstemmelse med intimitetsforestillinger baseret på idéen om den 'selvvalgte familie' ('chosen family' i Weston, 1991). Da denne undergruppe af mænd i ikke-monogame forhold opererer med en inklusiv intim sfære, kan der i højere grad være tale om en hjemlig arbejdsdeling ift., hvem der anvender app'en. I hook-up apps møder disse brugere en række intimitetskollapser, og arbejdet bliver da at identificere og uskadeliggøre dem, som truer den emotionelle intimitet. Dette gøres ved at udskille og ufarliggøre "uoprigtige" personer og placere dem i et andet domæne, præget af forbrugerisk og afpersonliggjort logik. Således er der stor variation i den måde, medialiseringen af intimitet formes på.

Afhandlingen insisterer på, at disse livs intimiteter også er forståelige i en medialiseret ramme. Hertil anvender jeg en inklusiv forståelse af 'hjemlighed', så den vender sig bort fra uniforme og implicit heteronormative forestillinger om, hvordan ontologisk sikkerhed produceres. I stedet åbner analysen op for de normer, der opererer i og etablerer hjemligheder for udgrænsede såvel som normative liv. I denne forbindelse kan vi da spørge, hvordan disse hjem gøres, hvordan deres medier tæmmes. Overordnet må forståelser af (medie)forskning i intimitet drejes væk fra spørgsmålet om, hvorvidt den er "god nok" fra et umærket og almindeliggjort udgangspunkt, til at forstå de måder, medier og intimiteter gøres i samspil med socialt og personligt forankrede intimitetsnormer.

Spørgsmål C: Hvilken metode kan anvendes til at få indblik i det dynamiske sammenspil mellem app-brugerens oplevelser, praksisser og interaktion med byggede såvel som digitale miljøer? For multi-sided feltarbejde i en mediemættet tidsalder er den

deltagende observatør begrænset af i praksis ikke at kunne følge deltagerne på tværs af deres byggede og digitale miljøer. Forskerens metodevalg orienterer ufravigeligt denne væk fra dele af deltagerens verden og imod andre. Afhandlingens medie-go-along-metode orienterer primært forskeren mod mediemiljøer og muliggør en refleksiv deltagende observation i samarbejde med deltageren. Byggede miljøer tilnærmes, ligesom f.eks. Både betydningen af byggede miljøer samt personlige, biografiske forhold konstrueres igennem medie-go-alongens etnografiske interviewelementer. Den fælles orientering i personlige medieteknologier kan fungere som både "bevismateriale" for udsagn, og som lejlighed til at mindes og fortælle om, hvordan medieteknologien specifikt har fået betydning. Metoden kan understøtte produktionen af et rum, hvor deltageren bliver ansporet til at sætte ord på de praksisser og oplevelser, som hverdagen med den konkrete medieteknologi indebærer. Metoden giver forskeren et fleksibelt redskab til at invitere til mere eller mindre styrede "tours" af mediet alt efter, hvad der vurderes som den bedste strategi i øjeblikket.

Medie-go-alongen giver også forskeren et empirisk grundlag for at fremstille de *mobiliteter*, som deltageren udviser i sin navigation af og orientering i medieteknologien. Metoden er derfor særligt nyttig for forskere, som er interesseret i fænomenologiske aspekter af, hvad det vil sige at leve med digitale medier, til hver en tid at have dem ved hånden, og løbende bevæge sig rundt i dem.

Spørgsmål D: Hvilke etiske udfordringer opstår i undersøgelser af medialiseret intimitet, og hvordan kan forskeren gribe dette an? Jeg har identificeret etiske udfordringer i mit studie af medialiseret intimitet ifm. de intimitetskollapser, som sker ved brug af hook-up apps. Et etisk spørgsmål er, om informeret samtykke skal indhentes for alle tredjeparter, som ikke ved, at deres interaktioner indgår i en undersøgelse. Et andet spørgsmål knytter an til det faktum, at deltagende observation online opererer i en række krydsfelter af rumligheder og med komplekse måder at blive (u)synlig på, som ubemærket kan give anledning til etisk uforsvarlige felttilstedeværelser. Endelig har jeg i afhandlingen fremhævet en specifik problemstilling omkring flirt, dvs. på hvilken måde den udgør et etisk dilemma.

Ligesom Association of Internet Researchers anbefaler jeg, at forskeren – for at identificere, håndtere og på langt sigt undgå sådanne situationer – i sit daglige arbejde

må anvende en dynamisk og praksisbaseret fremfor en statisk, procedurebaseret etik. Jeg påpeger en manglende operationalisering af dette ideal og foreslår en etisk-analytisk fremgangsmåde, som trækker på refleksive fremstillinger samt på affektanalyse. Herigennem fremstår det dynamiske, intime grænsearbejde i samspillet mellem forsker, deltager, medie og felt. Dette trækker på det kritiske intimitetsbegrebs fokus på sammenblandingen af domæner. På baggrund af disse teksturer kan forskeren evaluere og kvalificere sin navigation af etiske spørgsmål og vidensproduktion, hvilket jeg argumenterer for, på længere sigt skærper denne praktiske dømmekraft i lignende situationer.

Konkret i spørgsmålet om flirten i deltagende observation må man overveje, om den er kontekstuel passende, om ens intention i at indgå, samt konsekvenserne af ens handling, er forsvarlige. Fremfor altid at være etisk problematisk må flirt forstås som medkonstituerende for nogles følelse af, at hook-up apps er 'safe spaces'. Man kan spørge om en forskers afvisning af flirt mere afspejler arbejde med at blive en respektabel forsker i egne og andres øjne, end det afspejler en reel omsorg for deltagerens velbefindende.

Udover disse bidrag har jeg undervejs i afhandlingsarbejdet krydset en række andre tematikker, som også kunne have bidraget til afhandlingens analyser af medialiserede intimiteter ifm. homoseksuelle mænds brug af hook-up apps. Et vigtigt spørgsmål, som undersøgelsen kun strejfer, er de racistiske diskurser, som cirkulerer i hook-up apps, og som trækker på forestillinger om lystens eksistens som naturlig og dermed upolitisk. Fremtidige studier kunne med fordel trække disse diskurser frem og læse dem sammen med de måder, hook-up apps tilbyder kategorier og søgemuligheder centreret omkring bestemte konstruktioner af etnicitet og race.

Derudover arbejder jeg med medialiseringen af homoseksuel aldring og alderdom i artikel B. Dette perspektiv kunne med fordel underbygges med studier med flere deltagere, hvilket også ville kunne bidrage til at komplicere den eksisterende forskning i medialiseret aldring.

Endelig kunne fremtidige studier af homoseksuelle mænds medialiserede intimitet orientere sig mod de stof- og gruppesexpraksis, som kaldes 'chemsex', og som tiltrækker en vis opmærksomhed fra såvel medier som sundhedssystemer. Der er anekdotisk bevis for, at hook-up apps i denne forbindelse spiller en betydelig rolle (Fairman & Gogarty,

2015), og at det i nyhedsmedierne kan føre til 'moral panics' (eksempler er Flynn, 2015; Rask, 2016). Et kritisk medialiseringsperspektiv kunne bidrage til bedre at forstå de måder, praksis flyder på tværs af byggede og digitale rum, hvordan normer for god chemsex-intimitet produceres og vedligeholdes, hvordan hook-up apps skaber intimitetskollapser mellem dem, der praktiserer chemsex, og dem, der ikke gør, og hvad det betyder for de diskurser, som cirkulerer i nyhedsmedierne.

Afhandlingen har vist, at medialiseringsanalyse af intimitet med fordel kan svinge mellem på den ene side mediefaglige analyser af mediematerielle kendetegn og typiske brugsformer, og på den anden side kritiske sporinger af de normer for intimitet, samliv og privatliv, som giver retning til den konkrete mediebrug. Digitaliseringen af intimitetskultur stiller nye krav til homoseksuelle mænds måde at leve deres intime liv på. Hook-up apps intensiverer mediernes betydning for de kommunikations- og kropspraksisser, som muliggør erotik, sex og lyst. Samtidig betyder deres allestedsnærvær, at de bliver stærke motorer i distributionen af normer for, hvad gode intimiteter er og ikke er. Hook-up apps bliver dels del af naturliggjorte måder at blive intim på, samtidig med at medieteknologien løbende forstyrrer brugerens oplevelse af god intimitet. Homoseksuelle mænds intime liv mærkes således af medialiseringen af intimitet på den måde, at de konfronteres med nye intimitetskollapser, som løbende må håndteres.

Litteratur

- About Scruff. (2016). Retrieved December 8, 2016, from <https://www.facebook.com/pg/SCRUFF/about/>
- Ahmed, S. (2004). The Cultural Politics of Emotion. *Jac Online Journal*, (191), 700–706. <http://doi.org/10.4324/9780203700372>
- Altheide, D. L., & Johnson, J. M. (2011). Reflections on interpretive adequacy in qualitative research. In N. K. Denzin & Y. S. Lincoln (Eds.), *The SAGE Handbook of Qualitative Research* (4th edition, pp. 581–594). Thousand Oakes: SAGE.
- Apatow, J., Dunham, L. (Manus), & Peretz, J. (Instruktør) (2014). Dead inside [sæson 3 episode 4]. *Girls*: HBO Nordic
- Ashford, C. (2009). Queer theory, cyber-ethnographies and researching online sex environments. *Information & Communications Technology Law*, 18(3), 297–314. Retrieved from <http://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/13600830903424734>
- Bech, H. (1997). *When Men Meet: Homosexuality and Modernity*. University of Chicago Press.
- Barth, F. (1969). Ethnic Groups and Boundaries. Introduction. In F. Barth (Ed.), *Ethnic Groups and Boundaries. The Social Organization of Culture Difference* (pp. 9–38). Long Grove: Waveland Press. <http://doi.org/10.2307/588416>
- Baumeister, R. F., & Vohs, K. (2007). Intimacy. In *Encyclopedia of social psychology* (pp. 497–498). Sage.
- Berker, T., Hartmann, M., & Punie, Y. (2005). *Domestication of media and technology*. (T. Berker, M. Hartmann, Y. Punie, & K. J. Ward, Eds.). Maidenhead: Open University Press.
- Berlant, L. (1998). Intimacy: A Special Issue. *Critical Inquiry*, 24(2), 281–286. <http://doi.org/10.1086/448875>
- Bijker, W. E. (1997). *Of bicycles, bakelites, and bulbs: Toward a theory of sociotechnical change*. Cambridge & London: MIT press.
- Bissenbakker, M. (2012). Styr dine følelser! I affekt. Skam, frygt og jubel som analysestrategi. *Varia*, 9.

- Blackwell, C., Birnholtz, J., & Abbott, C. (2014). Seeing and being seen: Co-situation and impression formation using Grindr, a location-aware gay dating app. *New Media & Society*, 17(7), 1117–1136. <http://doi.org/10.1177/1461444814521595>
- Blued. Introduction. (2016). Retrieved December 8, 2016, from <http://www.blued.cn/v4/en-US/aboutus.html>
- Blumer, H. (1969). *Symbolic Interactionism: Perspective and Method*. University of California Press.
- boyd, d. (2014). *It's Complicated: The Social Lives of Networked Teens*. New Haven: Yale University Press. <http://doi.org/10.1007/s10615-014-0512-3>
- Brubaker, J. R., Ananny, M., & Crawford, K. (2014). Departing glances: A sociotechnical account of “leaving” Grindr. *New Media & Society*, 1–18. <http://doi.org/10.1177/1461444814542311>
- Butler, J. (1990). *Gender trouble. Feminism and the subversion of identity*. New York and London: Routledge.
- Butler, J. (1997). *The Psychic Life of Power: Theories in Subjection*. Stanford University Press.
- Califia, P. (2014). Public Sex. In *Encyclopedia of Social Deviance* (pp. 558–560). Sage Publications.
- Campbell, J. E. (2004). *Getting it on online. Cyberspace, gay male sexuality, and embodied identity*. New York: Routledge. <http://doi.org/10.1353/mis.2000.0089>
- Cheves, A. (2015a). Three Takeaways After 40 Days Without Grindr | Advocate.com. Tilgået December 8, 2016, fra <http://www.advocate.com/love-and-sex/2015/10/16/three-takeaways-after-40-days-without-grindr>
- Cheves, A. (2015b). Going Clear: 40 Days, 40 Nights Without Grindr | Advocate.com. Tilgået December 8, 2016, fra <http://www.advocate.com/commentary/2015/9/17/going-clear-40-days-40-nights-without-grindr>
- Cocks, H.G. (2009). *Classified: The secret history of the personal column*. Random House. [Kindle edition]
- Cooper, D. (2012). No fats or fems. Retrieved March 10, 2016, from http://www.huffingtonpost.com/dale-cooper/grindr-discrimination_b_1948766.html

- Correll, S. (1995). The ethnography of an electronic bar: The Lesbian Cafe. *Journal of Contemporary Ethnography*, 24(3), 270–298. JOUR. <http://doi.org/10.1177/089124195024003002>
- Date (n.d.). Retrieved from <http://www.merriam-webster.com/dictionary/dating>
- Davidson, C. (2009). Transcription: Imperatives for Qualitative Research. *International Journal of Qualitative Methods*, 8, 1–52. Retrieved from <http://www.ualberta.ca>
- de Certeau, M. (1984). *The Practice of Everyday Life*. Berkeley: University of California Press. <http://doi.org/10.2307/2069486>
- Deacon, D., & Stanyer, J. (2014). Mediatization: Key Concept or Conceptual Bandwagon? *Media, Culture & Society*, 36(7), 1032–1044. <http://doi.org/10.1177/0163443714542218>
- de Souza e Silva, A. (2006). From Cyber to Hybrid. *Space and Culture*. JOUR. <http://doi.org/10.1177/1206331206289022>
- Douglas, M. (1966). Purity and danger: An analysis of concepts of pollution and taboo. New York: Routledge and Kegan Paul.
- Drotner, K. (1994). Ethnographic enigmas: “The everyday” in recent media studies. *Cultural Studies*, 8(2), 341–357. <http://doi.org/10.1080/09502389400490491>
- Emerson, M. R. (1995). Fieldnotes in Ethnographic Research. In *Writing ethnographic fieldnotes* (pp. 1–32).
- Eng, D. L. (2010). The Feeling of Kinship: Queer Liberalism and the Racialization of Intimacy. Durham and London: Duke University Press.
- Ennis, D. (2015). STUDY: Dating Apps “A Major Factor” in Spread of HIV in Asia | Advocate.com. Tilgået December 8, 2016, fra <http://www.advocate.com/hiv-aids/2015/12/01/study-dating-apps-major-factor-spread-hiv-asia>
- Ess, C., & Fossheim, H. (2013). Personal Data: Changing Selves, Changing Privacies. *Digital Enlightenment Yearbook*, 40–55. <http://doi.org/10.3233/978-1-61499-295-0-40>
- Garamone, G. M., Harris, A. C., & Anderson, R. (1986). Uses of Political Computer Bulletin Boards. *Journal of Broadcasting & Electronic Media*, 30(3), 325–339.
- Gaydar. (n.d.). Retrieved October 2, 2016, from <http://www.merriam-webster.com/dictionary/gaydar>

- Gibson, J. (1977). The concept of affordances. *Perceiving, Acting, and Knowing: Toward an Ecological Psychology*, 67–82. Retrieved from http://www.macs-eu.org/slides/02_MACS_Affordances_s-o-a_METU.pdf
- Giddens, A. (1982). *The transformation of intimacy: Sexuality, love and eroticism in modern societies*. Oxford: Polity Press.
- Gordon, M. E. (2013). Valentine’s Day 2013: Looking for Love with Apps | Flurry Blog. Retrieved December 9, 2016, from <http://flurrymobile.tumblr.com/post/113381180250/valentines-day-2013-looking-for-love-with-apps>
- Grindr fact sheet*. (2016). Retrieved from <http://www.grindr.com/press/>
- Grindley, L. (2014). Live Grindr Conversations Put on Display — for Art | Advocate.com. Tilgået December 8, 2016, fra <http://www.advocate.com/world/2014/10/04/live-grindr-conversations-put-display---art>
- Grosskopf, N., LeVasseur, M. T., & Glaser, D. B. (2014). Use of the internet and mobile-based “apps” for sex-seeking among men who have sex with men in new york city. *American Journal of Men’s Health*, 8(6). <http://doi.org/10.1177/1557988314527311>
- Gubrium, C. J. F., & Holstein, J. a. (2014). Narrative Adequacy. In *Analyzing Narrative Reality* (pp. 1–3). Thousand Oaks: SAGE.
- Guillemin, M., & Gillam, L. (2004). Ethics, Reflexivity, and “Ethically Important Moments” in Research. *Qualitative Inquiry*, 10(2), 261–280. <http://doi.org/10.1177/1077800403262360>
- Habermas, J. (1991). *The structural transformation of the public sphere: An inquiry into a category of bourgeois society*. MIT press.
- Hammersley, M., & Atkinson, P. (1983). *Ethnography: Principles in practice*. London & New York: Tavistock Publications.
- Haraway, D. (1991). A Cyborg Manifesto: Science, Technology, and Socialist-Feminism in the Late Twentieth Century. *Nature*, 32(1), 1–31. <http://doi.org/10.1007/s10529-009-0120-4>
- Hartinger, J. (2015). Op-ed: This Is How My Life Improved After Trashing My Hookup Apps | Advocate.com. Tilgået December 8, 2016, fra <http://www.advocate.com/commentary/2015/07/23/op-ed-how-my-life-improved-after-trashing-my-hookup-apps>

- Hepp, A. (2010). Researching “mediatised worlds”: Non-mediacentric media communication research as a challenge. In N. Carpentier, I. Tomanić Trivundža, P. Pruulmann-Vengerfeldt, E. Sundin, T. Olsson, R. Kilborn, H. Nieminen, & B. Cammaerts (Eds.), *Media and Communication Studies. Intersections and Interventions* (pp. 37–49). Tartu University Press.
- Hepp, A., Hjarvard, S., & Lundby, K. (2015). Mediatization: theorizing the interplay between media, culture and society. *Media, Culture and Society*, 37(2), 314–324. <http://doi.org/10.1177/0163443715573835>
- Hepp, A., & Krotz, F. (2014). Mediatized Worlds - Understanding Everyday Mediatization. In *Mediatized worlds: culture and society in a media age* (pp. 1–15). Palgrave Macmillan.
- Hernandez, J. (2014). WATCH: Women Read Gay Men Dating App Messages Out Loud | Advocate.com. Retrieved December 8, 2016, from <http://www.advocate.com/health/love-and-sex/2014/02/17/watch-women-read-gay-men-dating-app-messages-out-loud>
- Higginbotham, E. B. (1994). *Righteous Discontent: The Women’s Movement in the Black Baptist Church, 1880–1920*. Cambridge: Harvard University Press.
- Hirsch, E., Morley, D., & Silverstone, R. (1998). Information and communication technologies and the moral economy of the household. In E. Hirsch & R. Silverstone (Eds.), *Consuming Technologies: Media and Information in Domestic Spaces*. London: Routledge.
- Hjarvard, S. (2008). *En verden af medier*. København: Samfundslitteratur.
- Hjarvard, S. (2009). Samfundets medialisering. *Nordicom Information*, 31, 5–35.
- Hjarvard, S., & Petersen, L. N. (2013). Mediatization and cultural change. *MedieKultur. Journal of Media and Communication Research*, 29, 1–7. Retrieved from <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/mediekultur/article/view/8123>
- Hollister, J. W. (2002). *Reconstructing Social Theory at a Cruising Site*. Dissertation Abstracts International. Binghamton University.
- Horst, H., & Miller, D. (2012). Normativity and materiality: A view from digital anthropology. *Media International Australia*, 145, 103–111. Retrieved from <http://researchbank.rmit.edu.au/view/rmit:19925>

- Humphreys, L. (1968). *The tearoom trade: Impersonal sex in public places*. Washington University.
- Ihde, D. (2002). *Bodies in technology*. University of Minnesota Press.
- Jamieson, L. (2005). Boundaries of Intimacy. In S. Cunningham-Burley (Ed.), *Families in Society. Boundaries and relationships* (pp. 189–205). Polity Press.
- Jansson, A. (2013). Mediatization and social space: Reconstructing mediatization for the transmedia age. *Communication Theory*, 23, 279–296. JOUR. <http://doi.org/10.1111/comt.12015>
- Jansson, A. (2015a). Interveillance: A New Culture of Recognition and Mediatization. *Media and Communication*, 3(3), 81. <http://doi.org/10.17645/mac.v3i3.305>
- Jansson, A. (2015b). The molding of mediatization: The stratified indispensability of media in close relationships. *Communications*, 40(4), 379–401. <http://doi.org/10.1515/commun-2015-0021>
- Jaspal, R. (2016). Gay Men’s Construction and Management of Identity on Grindr. *Sexuality & Culture*, 1–18. <http://doi.org/10.1007/s12119-016-9389-3>
- Jenkins, R. (1996). *Social Identity*. New York: Routledge.
- Jensen, J. F. (1997). “Interaktivitet” - på sporet af et nyt begreb i medie- og kommunikationsvidenskaberne. *MedieKultur. Journal of Media and Communication Research*, 13(26), 40–55. Retrieved from <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/mediekultur/article/view/1089>
- Johansen, S. L. (2016). Den medialiserede leg. In S. Hjarvard (Ed.), *Medialisering: Mediernes rolle i social og kulturel forandring*. København: Hans Reitzels Forlag.
- Jørgensen, K. M. (2016). The media go-along. Researching mobilities with media at hand. *MedieKultur. Journal of Media and Communication Research*, 32(60), 32–49.
- Khan, Nahnatchka (Manus); &Spiller, M. (Instruktør). (2012). A Reunion [sæson 2 episode 1]. *Don’t trust the b---- in apartment 23*: Netflix
- Kelle, U., Sibert, E., Shelly, A., Hesse-Biber, S., & Huber, G. (1995). Hypothesis examination in qualitative research. *Computer-Aided Qualitative Data Analysis: Theory, Methods and Practice*, 105–112.

- Kitchin, R. (2002). Sexing the city: The sexual production of non-heterosexual space in Belfast, Manchester and San Francisco. *City*, 6(2), 205–218.
- Klausen, M. (2014). Re-enchanting the city: Hybrid space, affect and playful performance in geocaching, a location-based mobile game. *Journal of Urban Cultural Studies*, 1(2), 193–213. <http://doi.org/10.1386/jucs.1.2.193>
- Kozinets, R. V. (2010). Netnography. Doing ethnographic research online. London: Sage.
- Krotz, F. (2007). Mediatisierung. *Zum Wandel von Kommunikation*. Wiesbaden: VS. Retrieved from <http://link.springer.com/content/pdf/10.1007/978-3-531-90414-6.pdf>
- Krotz, F. (2014). Intimate Communication on the Internet. How Digital Media are Changing our Lives at the Microlevel. In *Communication of Love. Mediatized Intimacy from Love Letters to SMS. Interdisciplinary and Historical Studies* (pp. 79-92). Bielefeld: transcript.
- Kusenbach, M. (2003). Street Phenomenology: The Go-Along as Ethnographic Research Tool. *Ethnography*, 4(3), 455–485. JOUR. <http://doi.org/10.1177/146613810343007>
- Landovitz, R. J., Tseng, C. H., Weissman, M., Haymer, M., Mendenhall, B., Rogers, K., Veniegas, R., Gorbach, P., Reback, C. & Shoptaw, S. (2013). Epidemiology, sexual risk behavior, and HIV prevention practices of men who have sex with men using GRINDR in Los Angeles, California. *Journal of Urban Health*, 90(4), 729-739.
- Leap, W. (1999). *Public sex/gay space*. New York: Columbia University Press.
- Lee, J., & Ingold, T. (2006). Fieldwork on foot: Perceiving, Routing, Socializing. In S. Coleman & P. Collins (Eds.), *Locating the Field: Space, Place and Context in Anthropology* (pp. 67–85). Oxford: Berg Publishers.
- Lefebvre, H. (1991). *The production of space*. Oxford: Blackwell.
- Lehmiller, J. J., & Ioerger, M. (2014). Social Networking Smartphone Applications and Sexual Health Outcomes among Men Who Have Sex with Men. *PLoS ONE*, 9(1). <http://doi.org/10.1371/journal.pone.0086603>
- Leung, L. (2001). College student motives for chatting on ICQ. *New Media & Society*, 3(4), 483–500. <http://doi.org/0803973233>
- Licoppe, C. (2016). Proximity awareness and the privatization of sexual encounters with strangers. The case of Grindr. Conference Proceedings.

- Licoppe, C., & Inada, Y. (2008). Geolocalized Technologies, Location-Aware Communities, and Personal Territories: The Mogi Case. *Journal of Urban Technology*, 15(3), 5–24. <http://doi.org/10.1080/10630730802677905>
- Linke, C. (2011). Being a couple in a media world: The mediatization of everyday communication in couple relationships. *Communications*, 36(1), 91–111. <http://doi.org/10.1515/COMM.2011.005>
- Marcus, G. E. (1995). Ethnography In/Of the World System: The Emergence of Multi-Sited Ethnography. *Annual Review of Anthropology*, 24, 95–117. JOUR. <http://doi.org/10.1146/annurev.anthro.24.1.95>
- Markham, A. (2012). Fabrication as ethical practice. *Information, Communication & Society*, 15(3), 334–353. <http://doi.org/10.1080/1369118X.2011.641993>
- Markham, A., & Buchanan, E. (2012). Ethical Decision-Making and Internet Research Recommendations from the AoIR Ethics Working Committee. *Recommendations from the AoIR Ethics Working Committee (Version 2.0)*, 19.
- Marwick, A., & boyd, d. (2014). Networked privacy: How teenagers negotiate context in social media. *New Media & Society*, 1–17. <http://doi.org/10.1177/1461444814543995>
- Massey, D. (1991). A Global Sense of Place. *Marxism Today*, 35, 315–323. <http://doi.org/10.1016/j.pecs.2007.10.001>
- Massumi, B. (2002). *Parables for the virtual: Movement, affect, sensation*. Durham and London: Duke University Press.
- McGlotten, S. (2013). *Virtual Intimacies: Media, Affect, and Queer Sociality*. New York: SUNY Press.
- McMillan, S. J. (2010). Exploring Models of Interactivity from Multiple Research Traditions - Users, Documents and Saystems. *Handbook of New Media. Social Shaping and Social Consequences of ICTs. Updated Student Edition*, 205–229. <http://doi.org/10.4135/9781446211304.n12>
- Meyrowitz, J. (1997). Tre paradigmer i medieforskningen. *Mediekultur*, 26(26), 56–69. Retrieved from <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/mediekultur/article/view/1090/995>
- Meyrowitz, J. (2001). Morphing McLuhan: Medium Theory for a New Millennium (keynote address). *Proceedings of the 2nd Annual Convention*, 2, 8–22.

- Miksche, M. (2016). Grindr, Tinder, Scruff: A Recipe for Loneliness | Advocate.com. Tilgået December 8, 2016, fra <http://www.advocate.com/current-issue/2016/5/05/grindr-tinder-scruff-recipe-loneliness>
- Miller, V. (2008). New Media, Networking and Phatic Culture. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies*, 14(4), 387–400. <http://doi.org/10.1177/1354856508094659>
- Moore, S. (2007). Media and Senses of Place: On Situational and Phenomenological Geographies. *Media@LSE*, 1–22.
- Morley, D. (2008). For a Materialist, Non-Media-centric Media Studies. *Television & New Media*, 10(1), 114–116. <http://doi.org/10.1177/1527476408327173>
- Murthy, D. (2008). Digital Ethnography: An Examination of the Use of New Technologies for Social Research. *Sociology*, 42(5), 837–855. <http://doi.org/10.1177/0038038508094565>
- Mowlabocus, S. (2010). *Gaydar Culture. Gay Men, Technology and Embodiment in the Digital Age*. Farnham: Ashgate.
- Moylan, B. (2010). A Handy Guide to All Gay Men. Retrieved December 23, 2016, from <http://gawker.com/5472263/a-handy-guide-to-all-gay-men>
- New Media – New Intimacies. (2015). Retrieved January 1, 2016, from <http://newmi.ruc.dk>
- Nielsen, J., Clemmensen, T., & Yssing, C. (2002). Getting access to what goes on in people's heads? Reflections on the think-aloud technique. *Proceedings of the Second Nordic Conference on Human-Computer Interaction - NordiCHI '02*, 101–110. <http://doi.org/10.1145/572020.572033>
- Nissenbaum, H. (2009). *Privacy in Context*. Stanford University Press.
- Nonnecke, B., & Preece, J. (2003). Silent participants: Getting to know lurkers better. In *From usenet to CoWebs* (pp. 110-132). London: Springer.
- Norman, D. A. (1999). Affordance, conventions, and design. *Interactions*, 6(3), 38–43. JOUR. Retrieved from <http://doi.acm.org/10.1145/301153.301168>
- Ochs, E., & Capps, L. (1996). Narrating the Self. *Annual Review of Anthropology*, 25, 19–43.
- Peil, C., & Röser, J. (2014). The Meaning of Home in the Context of Digitization, Mobilization and Mediatization. In A. Hepp & F. Krotz (Eds.), *Mediatized worlds*. Palgrave Macmillan. <http://doi.org/10.1057/9781137300355>

- Petersen, L. N. (2012). *Wicked Angels, Adorable Vampires*. Religion, amerikanske serier og danske teenagere. University of Copenhagen.
- Pink, S. (2013). *Doing visual ethnography* (3rd edition). London: Sage.
- Pink, S., & Leder Mackley, K. (2013). Saturated and situated: expanding the meaning of media in the routines of everyday life. *Media, Culture & Society*, 35(6), 677–691. <http://doi.org/10.1177/0163443713491298>
- Quiroz, P. a. (2013). From finding the perfect love online to satellite dating and “Loving-the-one-you’re near”: A look at Grindr, Skout, Plenty of Fish, Meet Moi, Zoosk and assisted serendipity. *Humanity & Society*, 37(2), 181–185. JOUR. <http://doi.org/10.1177/0160597613481727>
- Race, K. (2010). Engaging in a culture of barebacking: Gay men and the risk of HIV prevention. *HIV Treatment and Prevention Technologies in International Perspective*, 144–166. Retrieved from http://link.springer.com/chapter/10.1057/9780230297050_8
- Race, K. (2015a). “Party ‘n’ Play”: Online hook-up devices and the emergence of PNP practices among gay men. *Sexualities*, 18(3), 253–275. <http://doi.org/10.1177/1363460714550913>
- Race, K. (2015b). Speculative pragmatism and intimate arrangements: Online hook-up devices in gay life. *Culture, Health & Sexuality*, 496–511. <http://doi.org/10.1080/13691058.2014.930181>
- Race, K. (2016). Reluctant Objects. *GLQ: A Journal of Lesbian and Gay Studies*, 22(1), 1–31. <http://doi.org/10.1215/10642684-3315217>
- Raun, T. (2014). Trans as Contested Intelligibility. *Lambda Nordica*, 1, 13–37.
- Reckwitz, A. (2002). Toward a Theory of Social Practices: A Development in Culturalist Theorizing. *European Journal of Social Theory*, 5(2), 243–263. <http://doi.org/10.1177/13684310222225432>
- Rendina, H. J., Jimenez, R. H., Grov, C., Ventuneac, A., & Parsons, J. T. (2014). Patterns of Lifetime and Recent HIV Testing Among Men Who Have Sex with Men in New York City Who Use Grindr. *AIDS and Behavior*, 18(1), 41–49. <http://doi.org/10.1007/s10461-013-0573-2>

- Reynolds, D. (2016). Is Gay Dating Racism Creating a Black HIV Crisis? | Advocate.com. Tilgået December 8, 2016, fra <http://www.advocate.com/hiv-aids/2015/9/21/gay-dating-racism-creating-black-hiv-crisis>
- Romiszowski, A., & Mason, R. (2004). Computer-Mediated Communication. In *Handbook of Research on Educational Communications and Technology* (pp. 397–432). <http://doi.org/10.1093/elt/56.4.414>
- Roth, Y. (2015). “No Overly Suggestive Photos of Any Kind”: Content Management and the Policing of Self in Gay Digital Communities. *Communication, Culture & Critique*, 8(3), 414–432. <http://doi.org/10.1111/cccr.12096>
- Sales, N. J. (2015). Tinder and the Dawn of the “Dating Apocalypse. Retrieved October 1, 2016, from <http://www.vanityfair.com/culture/2015/08/tinder-hook-up-culture-end-of-dating>
- Sawchuk, K. (2013). Tactical mediatization and activist ageing: pressures, push-backs, and the story of RECAA. *MedieKultur*, 29(54), 47–64.
- Schutz, A. (1975). Some Structures of the Life-World. In *Collected Papers III - Studies in Phenomenological Philosophy* (pp. 116–132). Springer.
- Seamon, D. (1980). Body-subject, time-space routines, and place ballets. In A. Buttimer & D. Seamon (Eds.), *The human experience of space and place*. London: Croom Helm.
- Sedgwick, E. K. (2003). *Touching feeling: affect, pedagogy, performativity* (E. K. Sedgwick & A. Frank, Eds.). Duke University Press. <http://doi.org/10.1017/CBO9781107415324.004>
- Shield, A. D. (2014). “Suriname - Seeking a Lonely, Lesbian Friend for Correspondence”: Immigration and Homo-emancipation in the Netherlands, 1965-79. *History Workshop Journal*, (78), 246–264. <http://doi.org/10.1093/hwj/dbu020>
- Silver, C., & Lewins, A. (2014). Qualitative coding in software: Principles and Processes. In *Using software in qualitative research* (2nd edition). Sage.
- Singal, J. (2015). Has Tinder Really Sparked a Dating Apocalypse? Retrieved October 1, 2016, from <http://nymag.com/scienceofus/2015/08/has-tinder-really-sparked-a-dating-apocalypse.html>
- Skævhed og topstøjhed. (2008). Retrieved from http://statmaster.sdu.dk/NetStat/Kap_2/afsnit2_8_1.htm

- Spradley, J. P. (1979). The Ethnographic Interview. In *The Ethnographic Interview* (pp. 1–106). Long Grove: Waveland Press. http://doi.org/10.1300/J004v08n02_05
- Spradley, J. P. (1980). *Participant observation*. Long Grove: Waveland Press.
- Stempfhuber, M., & Liegl, M. (2016). Intimacy Mobilized: Hook-Up Practices in the Location-Based Social Network Grindr. *Österreichische Zeitschrift Für Soziologie*, 41(1), 51–70. <http://doi.org/10.1007/s11614-016-0189-7>
- Storey, J., & McDonald, K. (2014). Media Love: Intimacy in Mediatized Worlds. In A. Hepp & F. Krotz (Eds.), *Meditized worlds*. Palgrave Macmillan.
- Søndergaard, D. M. (2005). At forske i komplekse tilblivelser. Kulturanalytiske, narrative og poststrukturalistiske tilgange til empirisk forskning. In T. Bechmann Jensen & G. Christensen (Eds.), *Psykologiske & pædagogiske metoder* (pp. 233–268). Roskilde: Roskilde Universitetsforlag.
- Turkle, S. (2012). *Alone together: Why we expect more from technology and less from each other*. Basic Books.
- Tziallas, E. (2015). Gamified Eroticism: Gay Male “Social Networking” Applications and Self-Pornography. *Sexuality and Culture*, 19(4), 759–775. <http://doi.org/10.1007/s12119-015-9288-z>
- Urbach, H. (1996). Closets, Clothes, Disclosure. *Assemblage*, 30(august), 62–73.
- Urry, J., & Büscher, M. (2009). Mobile methods and the empirical. *European Journal of Social Theory*, 12(1), 99–116. <http://doi.org/10.1177/1368431008099642>
- Villarreal, D. (2011). No fats, no latinos. Has Grindr Turned Gay Men Into Racist, Homophobic Body Fascists? Retrieved March 12, 2016, from <https://www.queerty.com/has-grindr-turned-gay-men-into-racist-homophobic-body-facists-20111017>
- Weiser, M., & Brown, J. S. (1996). Designing calm technology. *PowerGrid Journal*, 1, 1–5. <http://doi.org/10.1.1.135.9788>
- Weston, K. (1991). *Families we choose: Lesbians, gays, kinship*. New York: Columbia University Press.
- Wyss, E. L. (Ed.). (2014). *Communication of Love. Mediatized Intimacy from Love Letters to SMS*. Koblenz: transcripts.

Zimmerman, D. H., & Wieder, D. L. (1977). The Diary: Diary-Interview Method. *Journal of Contemporary Ethnography*, 5, 479–498. <http://doi.org/10.1177/089124167700500406>

Bilag

Bilag 1: Datatilsynet

Side 1 af 4

Anmeldelse af behandlinger der foretages for den offentlige forvaltning

Blankettype: Offentlig forvaltning

Anmeldelse af behandlinger der foretages for den offentlige forvaltning

Der søges samtidig om Datatilsynets tilladelse.

Bemærk! Hvor andet ikke udtrykkeligt er angivet, vil de oplysninger, der fremgår af anmeldelsesblanketten, blive offentliggjort i Datatilsynets Fortegnelse over anmeldte behandlinger. Fortegnelsen er offentligt tilgængelig på Datatilsynets hjemmeside. Felter markeret med * skal udfyldes.

- Der skal indhentes forudgående udtalelse.

1.Dataansvarlig myndighed	<p>Navn Syddansk Universitet, Institut for Kulturvidenskaber</p> <p>Adresse Campusvej 55 For kommuner og regioner: Angiv kommune- eller regionskode. For øvrige myndigheder: Angiv ressortministerium Uddannelses- og Forskningsministeriet</p> <p>Postnr. 5230</p> <p>By Odense</p> <p>Evt.J.nr./ID.nr. Kontaktperson Kristian M Jørgensen</p> <p>Tlf.nr. 22468545</p> <p>E-mail kristianmj@sdu.dk</p> <p>☒ Oplysningerne opbevares hos den dataansvarlige og/eller</p> <p>☐ Oplysningerne opbevares hos databehandler</p> <p>Databehandlerens navn</p> <p>Databehandlerens adresse</p>
2. Betegnelse og formål	<p>Behandlingens betegnelse: Hybride rum og geosocial homokultur</p> <p>Behandlingens formål og evt. delformål: Undersøge hvordan homokulturelle rum</p>

	<p>transformeret til hybride rum</p> <p>Behandlingen skal <u>udelukkende</u> finde sted i videnskabeligt eller statistisk øjemed</p> <p>☒ Ja ☐ Nej</p> <p>Behandlingen skal <u>udelukkende</u> finde sted med henblik på at føre et retsinformationssystem</p> <p>☐ Ja ☒ Nej</p>
<p>3. Generel beskrivelse</p>	<p>Følgende typer af behandling indgår:</p> <p>Indsamling af oplysninger om homoseksuelles kulturelle og digitale praksisser, registrering, observationer, fortolkning, analyse, offentliggørelse i anonymiseret form.</p> <p>Der vil blive foretaget <u>samkøring/sammenstilling</u> af oplysninger i kontroløjemed</p> <p>☒ Nej</p> <p>☐ Ja, med hjemmel i følgende lov:</p> <p>Der indgår manuelle registre i behandlingen</p> <p>☐ Ja ☒ Nej</p> <p>Der påtænkes truffet afgørelser <u>udelukkende</u> på grundlag af elektronisk databehandling</p> <p>☐ Ja ☒ Nej</p> <p>Der behandles følgende følsomme oplysninger:</p> <p>☒ Racemæssig eller etnisk baggrund ☐ Politisk overbevisning ☒ Religiøs overbevisning ☐ Filosofisk overbevisning ☐ Fagforeningsmæssige tilhørsforhold</p>

	☒ Helbredsforhold, herunder misbrug af medicin, narkotika, alkohol m.v. ☒ Seksuelle forhold Der behandles følgende andre oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold: ☐ Strafbare forhold ☒ Foreningsmæssige forhold ☒ Væsentlige sociale problemer ☐ Andet
4. Kategorier af registrerede og oplysningstyper	Der behandles oplysninger om følgende kategorier af personer: A) Brugere af geochatapps, såsom Grindr og Scruff B) Tidligere brugere af geochatapps, såsom Grindr og Scruff C) D) E) F) Der behandles følgende typer af oplysninger om de ovenfor angivne kategorier af personer: ad A) Holdninger til og oplevelser af app'en. Den måde de bruger app'en i deres seksuelle og sociale praksisser ad B) Den måde de brugte app'en i deres seksuelle og sociale praksisser ad C) ad D) ad E) ad F)
5. Modtagere	Oplysningerne kan overføres til følgende modtagere eller kategorier af modtagere: Peer reviewers i forbindelse med artikelskrivning.
6. Tredjelande	Der påtænkes overført oplysninger til tredjelande: ☒ Nej ☐ Ja, overførslen sker med følgende formål:
7. Sikkerhed	Der træffes sikkerhedsforanstaltninger, som beskrevet i Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 528 af 15. juni 2000 kapitel 1 og 2

	☒ Ja ☐ Nej Der træffes sikkerhedsforanstaltninger som beskrevet i Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 528 af 15. juni 2000 kapitel 3 ☒ Ja ☐ Nej Evt. yderligere sikkerhedsforanstaltninger:
8. Påbegyndelse	Tidspunkt for påbegyndelse af behandling: Dato 1. juli 2014
9. Sletning	Tidspunkt for sletning af oplysninger: 31. december 2020
10. Underskrift	Offentliggøres ikke i fortegnelsen Dato 29-04-2014 Navn Kristian Møller Jørgensen
Bemærk: Ændringer skal meddeles Datatilsynet. Myndigheden skal selv opbevare en kopi af anmeldelsen.	

Følg brev til Datatilsynet:

Bilag 2: Medforfattererklæring

University of Southern Denmark
Faculty of Humanities

Co-author statement in relation to the PhD thesis

This form must be filled in by the *corresponding author* and signed by both the corresponding author and the co-author(s). If a co-author disagrees with the information offered by the corresponding author, the co-author submits a separate form.

PhD student: Kristian Møller Jørgensen

Title of thesis: Intimitetens medialisering

Paper/manuscript (title, journal): Bleeding boundaries: Domesticating gay hook-up apps, in: New Media, New Intimacies: Connectivities, relationalities, proximities.

Corresponding author: Kristian Møller

Co-author(s): Michael Nebeling

Detailed description of the collaboration leading to co-authorship (why was the paper co-authored, who took the initiative, who contributed what and why, etc.):

The paper is co-authored because the analysis of the studied phenomenon would benefit from the dialogue between our individual approaches. The idea for the collaboration arose from conversation. Kristian contributed with the data material as well as an initial coding; the latter due to privacy concerns. The rest of the writing process was a joint and balanced effort.

Approximate percentage(s) of the *PhD student's contribution(s)* within any relevant category below:

1) Intellectual and analytic work: 60%

Comments: The 10% is due to the initial coding.

2. Production of empirical data (indicate contribution to individual figures, tables, supplementary data, etc.): 100%

Comments:

3. Writing process: 50%

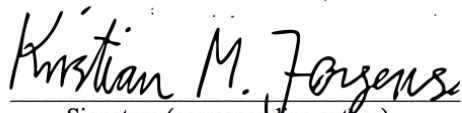
Comments:

4. Any other relevant collaborative activity (please specify): none

Comments:

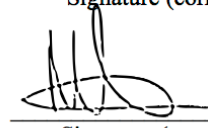
Signatures

Kristian Møller
Name

Signature (corresponding author)

Michael Nebeling
Name

Signature (co-author)

Name

Signature (co-author)

Name

Signature (co-author)

Bilag 3: Spørgeguide

Theme	Researcher questions	Interview questions
Demographics	Name, age, education, work, sexual identity, relationship status	<ul style="list-style-type: none"> Tell me a little about your self your background? your identity/sexual background?
Intro	Tour of the app <i>look over shoulder, narrate, pics of screen</i>	<ul style="list-style-type: none"> What dating and sex apps do you use? <ul style="list-style-type: none"> Why more? Why only one? Can you give me a visual tour of them? Put into words how it works, and how you work it. How much time and energy do you spend on it?
Self presentations	How does the user present himself textually and visually. How <i>Textual and visual analysis, via screen captures or user narration.</i>	<ul style="list-style-type: none"> Can you describe your self presentation in your profile? Tell me about which words you use and don't use What types of self presentations are there? What purposes do you think they fulfill? The people you know to begin with – have their self presentations in there changed the way you see them? How is your self prevention related to these types?
Communal understandings	What are the common stories of Scruff and its influence on dating and sex culture, as well as gay identity	<ul style="list-style-type: none"> How is sex/dating seeking today? Compared to before? Do you feel the way people talk about dating and sex has changed? How do you experience dating and sex seeking now, compared to before?
Routines	Relationships between locations and CMC-practices. How does the cmc add both excitement and stress into the mundane? <i>Digital go-along, diary</i>	<ul style="list-style-type: none"> Where do you look at the app – what situations? What feelings does the inclusion of chat into your daily life create? Good feelings? Bad feelings? Describe some concrete situations where the feelings were strong. Can you reflect a little on what the balance between the good feeling sand the bad feelings – how do you manage this balance?
Significant moments	What are the cultural/sexual/social implications of using the app? <i>Digital go-along, User narration</i>	<ul style="list-style-type: none"> Have you experienced a moment where you felt Scruff really changed your sex and dating life? changed the place you were? Tell me about an exciting moment that was reliant on Scruff Tell me about a troubling moment...
Emotions/affect	How does being on the app and part of that practice affect the user's emotional state? <i>diary</i>	
(Communal uses and understandings)	What shared app practices are there? <i>Digital go-along. Group interview</i>	<p>Do you ever take what you know from the app and talk about it with friends? Why?</p> <p>Do you ever share your screen with friends?</p>
Cultural and sex	How has the reutilization of gay spaces for sex seeking affected gay culture?	<ul style="list-style-type: none"> How do you find dating and sex partners? Go through a scenario How is finding hookups, flirt, connecting related to the gay club? How is finding hookups, flirt, connecting related to Grindr? How are your connections on Grindr and the gay club/venue related in your life?
Lust as political	What are the reasons for enacting strong negative listings (often racist)? How are such negative environments dealt with? Do you experience desire as apolitical and authentic?	<p>What are your desires? Do you have a certain type? Do you seek out certain partners or types of sex? Has it always been like this or has it changed?</p> <p>People are very vocal about their do's and don'ts on Scruff – why do you think that is? How do you feel about it?</p>
Relationships	Does the Scruff infrastructure change attitudes towards alternative relationships?	<ul style="list-style-type: none"> Tell me about what kinds of relationships people say they are in. How do you feel about these ways of being together? How do you feel that they put it forward online? What kinds of relationships do <i>you</i> have/seek? <ul style="list-style-type: none"> how open about are you? how do u negotiate it online? Has your preferences for relationships changed over the years? <ul style="list-style-type: none"> If so: why is that? What has inspired you? If not: Why is it so stable? How do you feel this visibility of desires affects your desires?